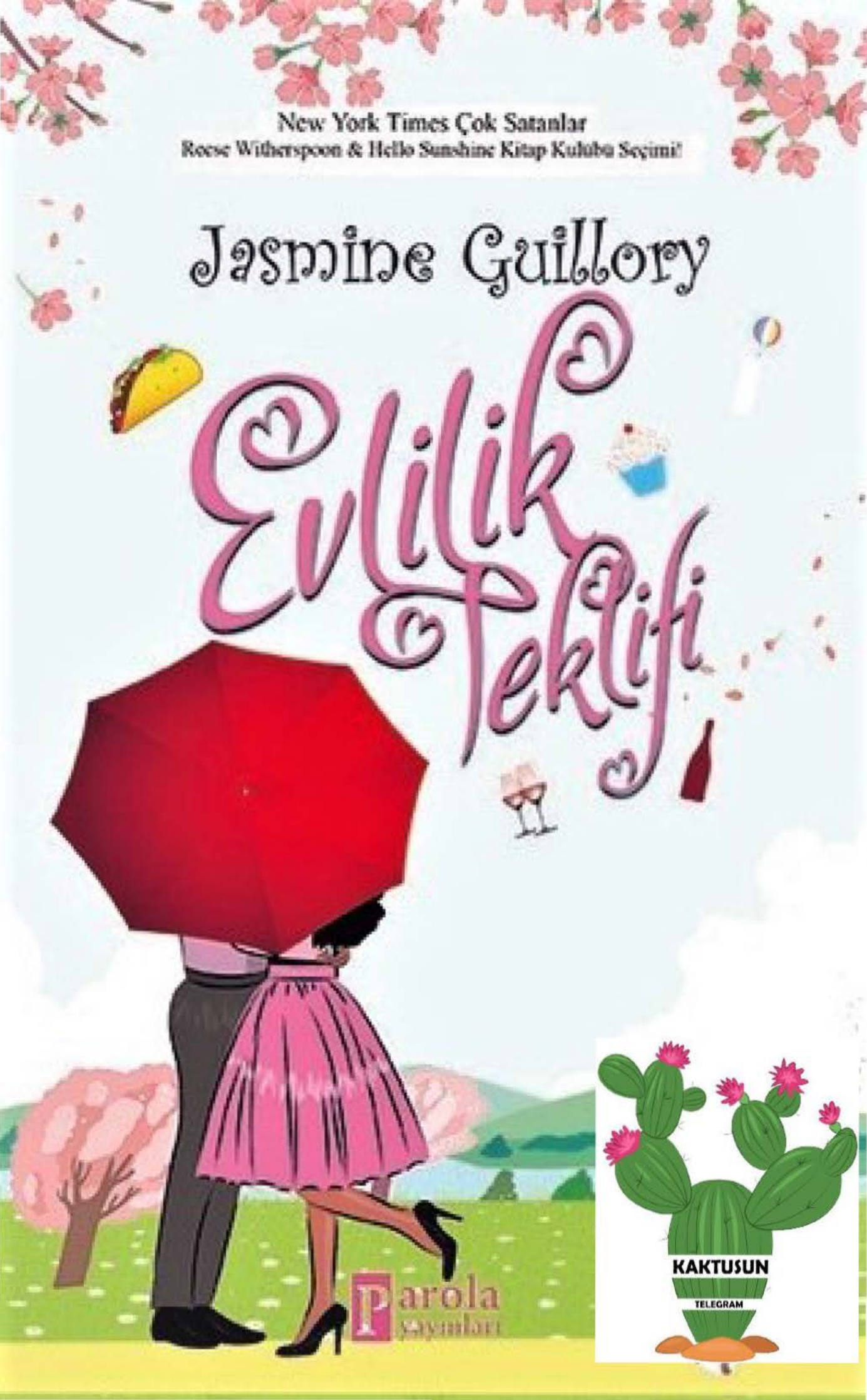
New York Times Çok Satanlar
Reese Witherspoon & Hello Sunshine Kitap Kulubü Seçimi!

Jasmine Guillory

Evlilik Teklifi

Parola Yayınları

KAKTUSUN
TELEGRAM

Nik Paterson mükemmel bir Los Angeles gününde etrafına bakındı: berrak mavi gökyüzü, parlak yeşil beyzbol sahası, onunla Dodger Stadyumu'ndaki binlerce kişinin tepesinde parlayan ılık güneş. Aklından geçen sadece bir düşünce vardı: *buradan ne zaman çıkabilirim?*

Fisher yanında oturuyordu, topuz yaptığı sarı saçları güneşte altın gibi parlıyor, doğum gününü kutlamak için ılık bira içerken kahkaha atıyordu. Arkadaşlarıyla sürekli Nik'in umurunda bile olmayan, ağırlık kaldırma, en son gittiği oyuncu seçmeleri ya da alacakları arabalar hakkında konuşuyorlardı. Nik, Fisher'ın doğum günü gezisine birkaç arkadaşının dâhil olduğunu bilseydi, konuşacak biri olsun diye en azından kız arkadaşlarından birini de yanında getirirdi.

Yine de dürüst olmak gerekirse, Fisher'ın arkadaşlarının geleceğini söylemiş ve onun söylediklerine kulak vermemiş olması da mümkündü. Fisher konuşurken çok ilgilenmemek gibi huyu vardı, zaten onunla beş aydır konuşma yeteneklerinden dolayı beraber değildi.

Nik skor tabelasına bakmak için kafasını kaldırdı ve iç çekti. Hâlâ beşinci devreydi; bu zulmün bitmesine muhtemelen en az bir saat, belki de bir buçuk saat vardı.

Doğrusu beyzbol ile bir sorunu yoktu. Sadece bu güzel bahar gününü dışarıda ılık birayla geçirmektense, evde dizüstü bilgisayarı ve bir bardak bol buzlu viskiyle geçirmeyi tercih ederdi. Ama insan, birlikte olduğu seksi adam doğum

günü için Dodgers maçına gitmek istediğinde mızmızlanmayı kesip onunla ve arkadaşlarıyla maça giderdi.

Tekrar iç çekti ve telefonuna uzandı. Belki otururken bazı işlerini halledebilirdi.

Tam bir makalenin taslağı üzerinde gerçekten bir ilerleme kaydettiği esnada Fisher onu sertçe dürttü.

"Nik! Telefonunu bırak, bunu kaçıramazsın!" Kollarını Nik'in etrafına doladı ve onu yanağından öptü. Kaydete bastı ve telefonunu cebine geri koydu. En sevdiği beyzbol oyuncusu vuruş yapacak olmalıydı ya da öyle bir şey.

Sahaya baktı ama orada hiçbir şey olmuyordu. Fisher'ın parmakla gösterdiği yeri takip etti ve ekrandakini görmek için tam zamanında skor tabelasına baktı.

NICOLE: SENİ SEVİYORUM. BENİMLE EVLENİR MİSİN? FISHER.

Ağzı bir karış açık şekilde Fisher'a döndü.

"Bu da neyin nesi?"

Korktuğu gibi, betonu kaplayan fıstık kabuklarının üzerinde diz çökmüştü, dökülmüş bira birikintisine tehlikeli bir şekilde yakındı.

Aman Tanrı'm. Elinde yüzük kutusu vardı.

"Nikole." Bir tutam saçı kulağının arkasına sıkıştırdı ve yüzük kutusunu açtı. Nik bakışlarını kaçırdı. "Beni dünyadaki en mutlu adam yapar mısın?"

Uyuyor muydu? Yaşananlar kesinlikle kâbus gibi hissettiriyordu.

Sadece beş aydır birlikteydiler! Onu sevdiğini yeni öğreniyordu, *bunu* kesinlikle daha önce söylememişti. Peki ya evlilik teklifi? Daha ismini hecelemeyi bile bilmiyordu!

Gülümsemeye çalıştı ama gariptir ki poker oynadığı zamanlar dışında yüzünü ifadesiz tutmayı hiçbir zaman becerememişti. En yakın arkadaşları bile Fisher'a sezgileri kuvvetli

diyemezdi ama Fisher bile mutlu anında bir terslik olduğunu anlamıştı.

"Nik, beni duydun mu? Öylece dikiliyorsun. Yüzüğü takmadın bile!"

"Ben..." Boğazını temizledi ve tüm stadyum ne olduğunu anlamasın diye alçak bir sesle konuşmaya çalıştı. "Daha önce bu konu hakkında hiç konuşmadık. Henüz o aşamada... Ben... Keşke daha önce konuyu açsaydın... Önceden."

"Hayır mı diyorsun?"

Hâlâ tek dizinin üzerindeydi, Tanrı aşkına.

"Bulunduğumuz yer bu konuyu konuşmak için çok uygun değil diyorum."

Fisher sadece ona baktı, şaşkın bir şekilde.

"Hayır mı diyorsun?" diye tekrarladı.

Nik derin bir nefes aldı.

"Herkes beni duymasın diye sesli bir şekilde söylememeye çalışıyorum."

Hâlâ bir tür şaka olmasını umuyordu. Birazdan bunun reklam, hatta televizyon programı gibi bir şey olduğunu söyleyecek, hepsi gülecek ve maçı izlememeye devam edeceklerdi.

"Hadi ama Nik," dedi Fisher. Neden ayağa kalkmıyordu ki? "Birlikte harikayız! Biraz hayatını yaşa! Bize bir şans ver!"

Biraz hayatını yaşa mı??? Evliliğe hafta sonu Palm Springs'e aniden yapılan bir geziye yaklaşacağı gibi mi yaklaşıyordu?

"Fisher. Bunu yapma."

"Bunu *bana* yaptığına inanamıyorum." Yüzük kutusunu kapattı, ayağa kalktı, kafasını geriye attı. Hareketi saçı topuz olduğundan pek işe yaramadı. "Beni herkesin içinde reddediyorsun! Hem de doğum günümde! Nasıl bir insansın?"

Fisher bir hışımla stadyumun merdivenlerinden koşarak çıktı. Demek şaka değildi.

Nik, Fisher'ın arkadaşlarına baktı ve arkadaşları da ona baktı. Onları hayal kırıklığına uğratmış gibi kafalarını salladılar, döndüler ve sırayla tek tek arkadaşlarının arkasından gittiler.

Bu durum Nik'i kırk beş bin çift gözle baş başa bıraktı.

Carlos, sarışın herif ve arkadaşları merdivenlerden stadyumu terk ederken kız kardeşi Angela'yı dürttü.

"Artık erkek arkadaşına ne yapmamasını gerektiğini söyleyeceğimi biliyorum."

Angela gözlerini devirdi.

"İyi deneme ama erkek arkadaşım yok."

Lanet olsun. Angela, çıktığı erkeklerle onu tanıştırmayı sürekli reddediyordu, bu yüzden erkek arkadaşı olduğunu kabul etmesi için onu kandırmaya çalışıyordu. Ya onu kabul edecek kadar hazırlıksız yakalamayı başaramamıştı ya da bunu denemeye başladığından beri hiç erkek arkadaşı olmamıştı. İlk seçenek üzerine bahse girerdi.

Tabii o da Angie'ye çıktığı kadınlar hakkında da hiçbir şey söylememişti ama bu farklıydı. Yıllardır kimseyle ciddi bir ilişkisi olmamıştı ve bu günlerde ufak tefek etkileşimde bulunduğu kadınların hiçbiri kız kardeşiyle tanışacak kadar önemli değildi.

"İyi bir noktaya değindin," dedi Angela. "Benimle birlikte olan her kimse kesinlikle bunu yapmamalı." Angela'nın el hareketleri konuştukça daha da büyüdü. "Kadın daha önce konuşmadıklarını söyledi. Kim daha önce konuşmadan evlilik teklifi eder? Özellikle herkesin içinde?"

Şu anda tek başına oturan kadına, Nicole'e baktı. Geri oturmuş, telefonunda bir şeyler yazıyordu. Güneş koyu dalgalı saçlarındaki açık renk röfleleri öne çıkarıyordu. Tüm

stadyum onun hakkında konuşmuyormuş gibi davranmada oldukça başarılıydı.

"Onun için çok üzüldüm." Binadan kaçmak için kalkıp gitmediğine inanamıyordu. Maç yeniden başladı ama kimse maçı izlemiyordu. Herkes ona bakıyordu. Carlos da dâhil.

"Ben de." dedi Angela.

Nicole buklelerinden birini parmağına doladı ve maçı izliyormuş gibi davrandı. Carlos ona baktığını fark etti ve kendini başka yere bakmaya zorladı.

Angela'ya döndü ve kafasını salladı.

"Büyük romantik bir jest, sürpriz falan, anlıyorum ama..."

"Hayatını birlikte geçirmeye karar vermek sürpriz olmamalı," dedi Angela. "İki kişinin önceden birlikte konuşması gereken bir şey."

"Evlilikten bahsetmişken," dedi. "Drew'un birkaç gün önce kız arkadaşına evlilik teklifi ettiğini söyledim mi?"

Angela kahkaha attı.

"Gerçekten mi? Bu harika. Bir yıl önce arkadaşın Drew'un nişanlanacağı aklıma bile gelmezdi." Önce JumboTron'a ve daha sonra Carlos'a baktı. "Evet dedi, değil mi?"

Carlos kahkaha attı.

"Evet dedi. Ama daha önceden hakkında konuştular."

Carlos iki sıra aşağıdaki, evet *demeyen* kadına baktı. Agresif bir şekilde çevresindeki kimseye bakmıyordu. Saçları stadyumda esen rüzgârda hareket etti ve koyu renkli teni güneşte parladı. Gerçek dramın birkaç metre ötesinde gerçekleştiğini fark edene kadar kadının yüzünü JumboTron'da kısa bir süreliğine görmüştü. Koyu renkli iri gözleri ve parlak kırmızı dudakları olan dikkat çekici bir yüze sahipti. Kadının daha ne kadar oturacağını merak etti. Büyük ihtimalle topuz saçlı adamla karşılaşmaktan korktuğu için hemen gitmemek istememişti, mantıklıydı. Ama Los Angeles'ta olayların nasıl ge-

lıştığı biliyordu, eğer orada oturmaya devam ederse, tehlike altında..."

Evet, işte oradaydı. Kamera ekibi.

Kardeşini dürttü. Kardeşi aşağıya baktı ve sorunu hemen gördü.

"Aman Tanrı'm, ne kâbus ama," dedi.

"Onu kurtarmamız lazım," dedi Carlos.

"Peki nasıl yapmayı teklif ediyorsun? Teklif derken kelime oyunu yapmıyorum."

"Beni takip et." Ayağa kalktı ve oldukları sıradan çıktı, Angie tam arkasındaydı.

Stadyumun merdivenlerinden indi, gözlerini sahadan ayırmadı. İki sıra indiğinde durdu ve yan tarafa kısaca baktı. Sıraya girmeden önce, *umarım bu işe yarar,* diye düşündü.

"Nicole? Nicole, sensin!" dedi. Sadece o ve bütün kamera ekibi değil, etrafta oturanların da duyup bakacağı kadar yüksek sesle konuştu. "Angela, bak, Nicole burada! Seni uzun süredir... Tanrı'm, kaç yıl oldu?"

Carlos, Nicole'a ulaşmak için kamera ekibini kenarı iterken, Angela sözünü onun kaldığı yerden devam ettirdi.

"En az beş yıl olması lazım, değil mi Carlos? Nicole nasılsın?"

Kız kardeşi, kollarını sırıtan kadının etrafına doladı ve sarılmaları bitmeden kadının kulağına bir şeyler fısıldadı.

"Seni uzun bir süre sonra görmek ne güzel!" dedi Angela. Suratında koca bir gülümsemeyle etrafına baktı ve kamera ekibini ilk defa görmüş gibi davrandı. "Aman Tanrı'm, bir şeyi mi bölüyoruz? Çok özür dilerim arkadaşlar!" Otuz saniye öncesine kadar Nicole'un etrafını saran adamlara gülümsedi, şaşkın bakışları her seferinde erkeklerin ayaklarına kapanmasını sağlıyordu. "Birbirimizi uzun süredir görmedik, burada karşılaşmamız ne tesadüf."

"Vay canına, birbirinizi nereden tanıyor-"

Carlos kamera taşıyan adamın önüne geçti. Adam agresif davranırsa, Carlos adamdan en az on santim uzun ve on beş kilo ağır olduğundan emindi.

"Daha fazla bira ve Dodger Dog almaya gidiyorduk. Gelmek ister misin?"

Gelmek ister misin? On altı yaşındaki hastaları gibi konuşmuştu.

"Harika fikir, ben de açlıktan ölüyordum." Nicole kameramanın yanından geçti. O, Carlos ve Angie merdivenlerden çıkarken onlara, "Sizinle daha sonra konuşuruz!" diye seslendi.

Hmm, görünüşe göre on altı yaşındaki hastaları gibi konuşmak şüphe uyandırmamak için bir yoldu.

Merdivenlerden çıkarken "Vay canına, çok uzun zaman oldu!", "Seninle burada karşılaşmak ne hoş!" ve "Sen olduğuna inanamadım!" gibi cümleleri tekrar tekrar söyleyerek oyuna devam ettiler. Sonunda merdivenlerden çıkıp içeri girdiklerinde hepsi en yakın duvara yaslandılar ve kahkaha atmaya başladılar.

Nicole sonunda gülmeyi kestiğinde, "Beni kurtardığınız için ÇOK teşekkür ederim," dedi. "Yirmi yıl önce öğrendiğim dövüş sanatları hareketlerini hatırlamaya çalışıyordum ama birini yere sermek zorunda kalmadan ya da büyük ihtimalle kendimi rezil etmeden beni kurtardınız."

"Henüz kurtulmadın," dedi Carlos. Elini Nicole'un sırtına koydu ve kardeşini kolundan tuttu. "Seni stadyumdan çıkarmamız lazım. Etrafta dolanırsan seni tekrar bulurlar."

"Ah, çıkış yolunu kendim bulabilirim. Eminim maça geri dönmek istiyorsunuzdur." Doğruldu ve onlara gülümsedi. "Ama tekrar teşekkür ederim, gerçekten minnettarım."

Carlos tam hoşça kal demek üzereyken aklına bir şey geldi.

"Arabayla mı geldin? Yoksa şeyin... başka birinin arabasıyla mı geldin?"

Nicole omuzlarını silkti.

"Aracım çoktan gitmiş gibi görünüyor ama eminim buradan Silver Lake'e gitmenin başka bir yolu vardır. Servis aracı gibi bir şey yok mu? Ya da araba bulurum. O uygulamaların hepsi var."

Carlos ve Angie bakıştı. Nicole'u Dodger Stadyumu'nun otoparkında beklerken ve tekrar tuzağa düşerken hayal etti. Angie'nin de aynısını yaptığından emindi.

"Silver Lake yolumuzun üzerinde," dedi. "Seni bırakabiliriz." Maçın geri kalanını kaçırabilirdi. Nasılsa Giants'a karşı oynamıyorlardı.

Nicole kaşlarını kaldırdı ve başını hayır anlamında sallamak için Angela'ya döndü.

"Hayır, cidden sorun yok. Benim için maçın geri kalanını kaçırmayın; daha beni tanımıyorsunuz bile. Ayrıca ikinizin tanımadığınız birini Los Angeles'ta dolaştırmaktan daha önemli işleri vardır."

Angela kafası karışmış gibiydi ve sonra güldü.

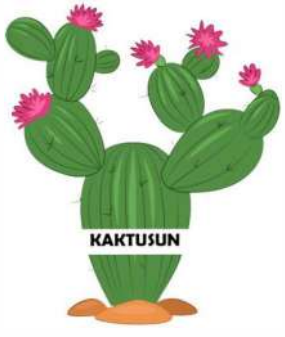
"Bir saniye, bizi randevuda mı sandın? Hayır, o benim erkek kardeşim. İnan bana, Los Angeles'ta dolaşmayı onunla beyzbol izlemeye tercih ederim."

Nicole, Carlos'a baktı.

"Emin misin? Gerçekten yapmak zorunda değilsin."

Sırıttı ve iki kolunu da kadınların omzuna attı.

"Bu haftaki iyiliğim diyelim," dedi. "Hadi, akbabalar seni takip etmeden gidelim."

Nik, Carlos ve Angela ile otopark boyunca yürüdü. Maçtan toplu çıkış daha başlamadığı için memnundu, böylece kalabalığın içinden geçmek zorunda kalmadılar. Ancak karşılaştıkları bir iki kişi ona kötü bakış attı. Evet, yakışıklı sarışının kalbini canlı yayında JumboTron'da kıran kaltak oydu.

Kafasını salladı. Gerçekten yaşanmıştı. Gerçekten evlilik teklifi almış ve sonra bütün dünyanın gözü önünde terk edilmişti.

Fisher'ın kendisine bunu yaptığına inanamıyordu. Öncelikle ona evlilik teklifi etmesi bile şok ediciydi. İkisinin de ilişkilerinin evliliğe doğru gittiğini düşünmediğinden emin olabilirdi. İkisinin de ilişkilerinin evliliğe doğru gitmesini *istediğini* düşünmemişti. Teklif etmekle kalmadı, üstelik herkesin içinde yaptı. *Beyzbol* maçında mı? Aman Tanrı'm, ona karşı çok sinirliydi.

Kendini kocaman bir pislik gibi de hissetti. Erkek arkadaşının evlilik teklifini binlerce kişinin önünde reddetmişti. Hem de doğum gününde. Ona pis pis bakış atanların hepsinin iyi bir nedeni vardı. Fisher'ı incitmek istememişti! Çok hoş ama inanılmaz sıkıcı biriydi. Büyük ihtimalle teklifine cevap vermenin daha iyi bir yolunu bulabilirdi ama doğru düzgün düşünemeyecek kadar afallamıştı. Ayrıca diplomasi hiçbir zaman iyi olduğu bir alan olmamıştı.

Neyse ki buradaki muhteşem ikizler onu kurtarmıştı. Kötü bir durumdayken onu beyzbol stadyumundan alan iki

yabancı konusunda dikkatli olması gerekiyordu ama bunun için enerjisi yoktu. Özellikle de dağınık kahverengi saçları, iri kahverengi gözleri ve yanaklarındaki kirli sakalıyla oldukça çekici görünen adama dikkat etmesi gerekiyordu. Normal Nik bu adama bir saniyeliğine bile güvenmezdi. JumboTron'dan serseme dönmüş Nik, ona nerede yaşadığını söylemişti. Ama şu noktada, artık stadyumda olmadığı için rahatlamaktan başka bir şey yapacak gücü kalmamıştı.

"Beni oradan kurtardığınız için tekrar teşekkürler. Kamera ekibi ortaya çıktığında orada oturmuş kız arkadaşlarıma fiyasko hakkında mesaj yazıyor ve eve nasıl gideceğimi çözmeye çalışıyordum. Hâlâ bunların olduğuna inanamıyorum."

Carlos arabasının kilidini açtı, Los Angeles'ta görmeye alışık olduğu gösterişli kırmızı spor arabalardandı. Evet, kamera ekibini neredeyse yere seren ve bunu yaparken gülümseyen adamın tabii ki de kırmızı spor arabası vardı. Carlos ön yolcu koltuğu kapısını onun için açtı. Nik kafasını salladı.

"Hayır, arkaya oturabilirim."

Angela kahkaha attı ve arka kapıyı açtı.

"Merak etme, Nicole. Bugün yaşadıklarından sonra ön koltukta oturmayı hak ettin."

"Nik." Bu insanları sadece Silver Lake'e yapacakları araba yolculuğu boyunca tanıyacak olmasına rağmen bir şeyi açıklığa kavuşturması gerekiyordu. "Herkes bana Nik der. Evet, ilk ismim Nikole ama K ile yazılan Nikole."

Angela uzun bir süre Nik'e baktı, eli hâlâ arka kapıda duruyordu.

"Ama ekranda öyle..."

"C ile mi? Kesinlikle öyle yazıyordu!"

Yolcu koltuğuna oturdu, emniyet kemerini taktı ve Angela da onun arkasındaki koltuğa oturdu.

"*Evlilik teklifinde* ismini yanlış yazdığını kastetmiyorsun, değil mi?" dedi Angela.

"Tam olarak onu kastediyorum. Bu öğleden sonra beni şaşırtan şeylerden sadece birisi." Cebindeki telefonu titredi. "Bir saniye, lafını unutma. Arkadaşlarına araba işinin hallolduğunu söylemem gerek."

Kırk üç yeni mesajı vardı.

"Lanet olsun."

Mesajlarına tıkladı ve derin bir nefes verdi. Pekâlâ, mesajların otuz üçü arkadaşlarıyla olan grup sohbetindendi, ilk olarak evlilik teklifi hakkındaki mesajlarına tepki vermişler, daha sonra Nik cevap vermeyi kesince nerede olduğu hakkında giderek endişeli mesajlar atmışlardı,

Özür dilerim, kamera ekibi başımdaydı, tanımadığım kişiler beni kurtardı, doğu yakasına onların arabasıyla geliyorum, uzun hikâye. Bir saat içinde benimle barda buluşun.

Diğer mesajlarına baktı. İkisi işle ilgiliydi, bu akşam içip yarın sabah akşamdan kalmayı planlıyordu. İşle ilgili mesajlara daha sonra bakardı. Aman Tanrı'm, mesajlardan üçü onu tanıyan ve öğlen Dodger Stadyumu'nda onu JumboTron'da gören insanlara aitti. Los Angeles bölgesinde on sekiz milyondan fazla insan yaşıyordu, bunların en fazla birkaç yüzünü tanıyordu ve bunların üçü, Dodger Stadyumu'na ilk gelişinde, hayatında başına gelen en çılgın şeye şahit olmak için TESADÜFEN oradaydı. Eşek şakası gibi bir şeydi.

Ve diğer beş mesaj Fisher'dandı.

Seni kaltak, inanamıyorum.

Telefonunu kapattı ve cebine koydu. Pekâlâ, demek Fisher çok da mükemmel biri değilmiş. O mesajlara bakmayı bir iki kadeh viski içmeden düşünmeyecekti bile.

"Her şey yolunda mı?" diye sordu Carlos, sürücü koltuğundan göz attı.

Nik yaşananların hiçbiri komik olmasa bile kahkaha attı.

Histerik kahkahanın ne anlama geldiğini artık anlıyordu.

"Sanırım bugün ne kadar iyi olabilirsem o kadar iyiyim. Öyle daldığım için kusura bakma, birkaç mesaj gelmiş. Arkadaşlarım oradan tek parça hâlinde çıktığım için rahatladı.

"Tanrı'm, ben de." dedi Carlos. "Kamera ekibinin senin için geldiğini görünce ya hepsine yumruk atacağından ya da gözyaşlarına boğulacağından endişelendim."

"İnan bana, ikisini de düşünüyordum," dedi Nik. "Maalesef nasıl yumruk atılacağını bilmiyorum ve her şeyin üstüne bir de ağlarken görüntülenmek istemedim."

Carlos, Nik'e gülümsedi; Nik de ona gülümsedi. Ona sadece boş boş bakan Fisher'la aylarca geçirdikten sonra bir erkekle böyle şakalaşmak iyi gelmişti.

"Nereye?" diye sordu Carlos. "Evine ya da arkadaşının evine ya da başka bir yere bırakmamızı ister misin?"

Çoktan Courtney ve Dana ile barda buluşmak için plan yaptığı için sevinmişti yoksa JumboTron'dan serseme dönmüş Nik, uzun zaman sonra karşısına çıkan espri anlayışı olan ilk erkeğe ev adresini verirdi.

"Sunset'te ismimin yazılı olduğu viski şişesi olan bir bar var. Arkadaşlarımla bir umut beni bugünü unutacak kadar sarhoş etmek için orada buluşacağız."

Angela arka koltukta, "İsmini yanlış yazdığına inanamıyorum," diye mırıldandı.

"Ona da haksızlık etmemek lazım, sadece beş aydır çıkıyoruz. Belki de benimle ilgili o ayrıntıyı henüz öğrenemedi."

"Bir saniye, NE DEDİN?" Nik, Angela'nın gürültülü olan olduğunu düşünmüştü ama Carlos neredeyse bağırmıştı. "Beş aydır çıkıyordunuz ve sana evlilik teklifi etti? Herkesin içinde?"

En azından doğru şeylere öfkelenen birini kendisini kurtarmak için seçmişti.

"Ben de bundan bahsediyorum! Sadece beş aydır çıkıyorduk, evlilik teklifi etti, herkesin içinde. Ve onu doğum gününde reddettiğim için kötü olan ben miyim?"

"Kötü olan sen değilsin," dedi Carlos. "Bu konuda bana güvenebilirsin."

Neredeyse Fisher'a cevap verecek, gelmişine geçmişine saydıracak ve oyunculuğu hakkında gerçekten ne düşündüğünü söyleyecekti ama kendini tuttu. Zar zor.

Angela arka koltuktan kafasını uzattı. "Pekâla, ne zamandır Los Angeles'ta yaşıyorsun Nik?"

Başka bir şey hakkında konuşma fırsatı doğduğu için sevinmişti.

"Yaklaşık altı yıldır ama hayatımın çoğunu Kaliforniya'da geçirdim. Peki ya siz?"

"Eastside'da doğduk ve büyüdük," dedi Carlos.

"Abimin Eastside sokaklarında itibarı varmış gibi davranmasına bakma; yıllardır Westside'da yaşıyordu ve şükürler olsun, yakın zamanda geri taşındı."

"Şükürler olsun mu?" dedi Carlos. "Kız kardeşimin Eastside'a geri döndüğüm için memnun olduğunu ilk defa duyuyorum. Gecenin bir yarısı evine gelip örümcek öldürebilecek biri olduğu için mi şükürler olsun?"

"Kesinlikle!" dedi Angela. "Hem o hem de IKEA mobilyalarımı kurabilecek ve şehir dışına çıktığımda köpeğime bakabilecek biri olması."

Carlos gözlerini yoldan ayırmadan devirmeyi bir şekilde başardı.

"Senin daha köpeğin bile yok!"

"Bir gün olabilir!"

Kardeşlerin tatlı çekişmesi onu yolun geri kalanında eğlendirdi. Ve daha da önemlisi, Fisher'a mesaj yazmaması için yeterince dikkatini dağıttı.

Los Angeles'ta yaşamaya başladığından beri arkadaşlarıyla geldiği bar olan Sanctuary'nin önüne park edene kadar Carlos ve Angela'nın birbirleri hakkında anlattıkları hikâyelere gülmeyi bile başarmıştı.

"Siz de geliyorsunuz, değil mi?" diye onlara sordu. "Bugün benim için yaptıklarınız için bir kadeh içkiden daha fazlasını borçluyum ama öncelikle içkiden başlayabiliriz."

Carlos ve Angela hızlıca birbirlerine baktı. Sözsüz bir iletişimdi ama Nik, "Bu kadın deliye benziyor, hadi buradan gidelim," mi yoksa sadece "Arka koltukta midem bulandı, hadi bir şeyler içelim," mi olduğunu anlamamıştı.

"Tabii," dedi Carlos. "Zaten maçta olaylar başlamadan önce yeni bir bira almak üzereydim."

Üçü bardan içeri girer girmez, Nik omuzlarının gevşediğini hissetti. Karanlık ve serin iç mekân, bütün gün katlanmak zorunda kaldığı amansız parlak güneş ışığından sonra çok iyi gelmişti. Güneş gözlüğünü kafasının üzerine yerleştirdi, şüphesiz, birkaç dakikaya kalmadan saçlarına karışacaktı. Köşeye doğru baktı. Arkadaşları Courtney ve Dana oradaydı, en sevdikleri yerde onu bekliyorlardı.

Arkadaşlarının yanına gider gitmez, "Başardım," dedi. "İçkim nerede?"

"Orada," diye arkasına işaret etti Dana. Nik arkasını döndü ve son dört yıldır haftada en az iki kere içki hazırlayan barmen, içinde büyük bir buz küpü olan bir bardak viski uzattı. Hızlı olmuştu. Tamam, oranın müdavimleriydiler ama bu bir rekordu. Courtney ve Dana, Pete'e bir şeylerin yolunda olmadığını söylemiş olmalıydılar.

"Teşekkürler Pete. Lütfen arkadaşlarıma da ne istiyorlarsa getirebilir misin? Ben ısmarlıyorum."

Pete siparişlerini alırken; Nik, Courtney'nin yanına oturdu.

"Hey," dedi Courtney. "İyi misin?"

Kafasını kısa bir süreliğine Courtney'nin omzuna koydu.

"İyiyim. Sanırım olanlardan sonra şoka girdim." Carlos ve Angela'ya yanına oturmaları için işaret etti.

"Dana ve Courtney, Carlos ve Angela ile tanışın. Beni bugün bir düzine farklı şekilde kurtardılar ve onlara ilk doğan çocuğumdan daha fazla borçluyum. Carlos ve Angela, bunlar Dodger Stadyumu'na gelmek ve beni o kahrolası yerden alıp götürmek üzere olan arkadaşlarım Dana ve Courtney. Aslında bakarsak onları da kurtarmış oluyorsunuz."

Barmen tam o esnada masaya iki içki daha getirdi.

Nik içkiler masanın üzerine konulduğunda "Kadeh kaldıralım!" dedi. "Dostluğa, hem gerçek hem de sahte olana."

Hepsi bardaklarını tokuşturdu ve Nik viskisinden büyük bir yudum aldı.

"Pekâlâ," dedi Courtney. "Ayrıntı istiyoruz. Kadeh kaldırma ne anlama geliyordu? Gerçekten evlilik teklifi mi etti? Kayıtlara geçsin diye söylüyorum, Fisher'dan hiç hazzetmemiştim. Bana hiçbir zaman iyi davranmadı. Sanırım kilolu Koreli kadınlar hedef kitlesinde değildi. Şu anda nerede? Ağladı mı? Her şeyi anlatsana."

Nik derin bir nefes aldı. Hâlâ bunun başına geldiğine inanamıyordu.

Dana, Nik'in omzunu sıvazladı ve Courtney'e bakarak başını hayır anlamında salladı.

"Bırak da önce içkisini bitirsin! Hikâyeyi hemen anlatmana gerek yok. Aç mısın? Pizza söyleyelim mi? Neli istersin?"

Kesinlikle henüz sarhoş değildi ama pizza fikri şu anda kulağa hoş geliyordu.

"Kesinlikle. Fisher yaklaşık iki yıldır karbonhidrat yememiş, o yüzden pizza harika bir fikir. İçinde pepperoni ve peynir olduğu sürece başka ne olduğu fark etmez."

Dana telefonunu çıkardı ve yemek uygulamasını açtı.

"Siz de istiyor musunuz?" diye sordu Carlos ve Angela'ya. İkisi de başıyla onayladı.

Dana bir iki yere dokunduktan sonra kafasını telefonundan kaldırdı.

"Tamamdır, siparişimiz yolda. Nerede kalmıştık?"

Nik içkisinden bir yudum daha aldı. Viski için Tanrı'ya şükretti.

"Nerede kaldığımızı bilmiyorum ama hikâyeyi geriye doğru anlatmış olacağım, kadehimizi beni kamera ekibinden kurtarmak için çok eski dostum gibi davranan bu iki kişiye kaldırdık. Tanrı onları korusun."

"Kamera ekibi mi?" Courtney aklını kaybetmediğinden emin olmak için önce Nik'e, daha sonra Carlos ve Angela'ya baktı.

"Evet." Carlos başıyla onayladı. "Nik'in birkaç sıra arkasında oturuyorduk ve tüm evlilik teklifi olayını gördük. Sonra kamera ekibinin ona doğru ilerlediğini görünce bir şey yapmamız gerektiğini biliyorduk."

"Fikir nereden aklına geldi? Çok akıllıcaydı!" dedi Dana.

Carlos kafasını salladı ve bardağını kaldırdı.

"Teşekkür ederim. Akıllıca olduğuna katılıyorum." Nik'e gülümsedi ve Nik de kendisine rağmen ona gülümsedi. "Ancak bütün övgüyü kuzenimiz Jessie'nin hak ettiğini itiraf etmem gerek. Tuhaf bir adam onu takip edince otoparktaki bir kadının ona bunu yaptığını anlatmıştı. Sanırım oradan aklımda kaldı."

Angela kahkaha attı.

"Jessie'den öğrendiğini bilmeme rağmen abimin bu fikir için övgüleri almasına izin verecektim. Ailesindeki kadınları önemsediğini bilmek beni mutlu etti."

Nik en son ne zaman isteyerek bir kadına fikri için hak ettiği övgüyü veren bir erkek gördüğünü hatırlayamadı. Ser-

best çalışmaya başlamasının sebeplerinden biri de buydu, herkes onun yüksek sesle söylediğini duymuş olsa bile, tüm erkekler onun hakkında konuşuyor ve fikirlerini bulmuş gibi yapıyorlardı.

"Oh, lütfen," dedi Carlos. "Büyük ihtimalle hepinizi gereğinden fazla önemsiyorum."

Nik içkisini bitirdi ve saniyeler içinde önünde bir yenisi belirdi.

O, Courtney ve Dana aynı anda, "Sağ ol Pete." dedi.

"Üçünüz çok iyi bahşiş bırakıyor olmalısınız," dedi Carlos.

Hepsi kahkaha attı.

"Hem ondan hem de Pete en az iki yıldır Dana'dan hoşlanıyor," dedi Courtney. Dana sırıttı ve omuz silkti.

"Tamam, tamam." Nik yeni içkisinden bir yudum aldı ve geri bıraktı.

"Ve şimdi hikâyede benim kısmıma geldik. Bilmeniz gereken en önemli şey şu: öyle bir şey olacağı hakkında EN UFAK BİR FİKRİM yoktu. Buraya gelirken yolda bunun nereden çıktığı konusunda kafamı patlattım ve yemin ederim, bana herhangi bir ipucu vermedi."

Doğrusu son birkaç haftadır Fisher ile olan ilişkisinin daha ne kadar süreceğini düşünmeye başlamıştı. Fisher, Nik'in canını sıkıyordu, ayrıca Fisher'ın kendisiyle gerçekten ilgilendiğini düşünmüyordu. Nik arkadaşlarının çıktığı mankenlere benzemiyordu, Fisher onun işiyle ilgileniyormuş gibi bile davranmamıştı ve Nik onun komik olduğunu düşünüyordu. Evlilik için ne kadar da harika bir ikiliydiler!

"Her neyse. Maç idare ederdi, sıkıcı, güneşli falan. Ve birdenbire Fisher bir şeye bakmamı söyledi. Beyzbol ile ilgili saçma sapan bir şey olduğunu sandım, bu yüzden sahaya baktım ama o JumboTron'u işaret etti. Ve yukarıda, üç buçuk metre

büyüklükteki harflerle 'Seni seviyorum, benimle evlenir misin?' gibi bir şeyler yazıyordu."

"En önemli kısmı unuttun," dedi Angela. "'Nicole, seni seviyorum, benimle evlenir misin?' yazıyordu. C ile yazılmış Nicole!"

Dana ve Courtney'nin nefesi aynı anda kesildi. Yerinde bir tepkiydi.

"Evlilik teklifinde ismini yanlış mı yazdı?" diye sordu Courtney.

"Evet!" dedi Nik. "Ama bir saniye, bu kısmı sonra düşünürüz. Önce tüm hikâyeyi anlatayım. Ekranda bunu görünce bir tür şaka olduğunu ya da ekrandaki benim ismim olduğu için gösterdiğini düşündüm. Stadyumda benimle aynı ismi olan başka birisi olduğunu zannettim. Bana daha önce seni seviyorum bile demedi. Eğer söyleseydi, tüm bu olaylar hiç yaşanmazdı çünkü hiç düşünmeden ondan ayrılırdım. Bir saniye, nerede kalmıştım?"

"Ekranda gördün...?" diye hatırlattı Dana.

"Ah, evet. Ona döndüm ve o da dizinin üzerinde duruyordu. Elinde yüzük kutusu vardı!"

"Yüzük nasıldı?" diye sordu Courtney.

"Yüzük mü?" Nik duraksadı. O sırada o kadar çok paniğe kapılmıştı ki yüzüğe bakmamıştı bile. "Hiçbir fikrim yok. Sanırım görmedim bile. Ona ne söylediğimi bile hatırlamıyorum, bunun hakkında daha önce konuşmuş olmamız gerektiği gibi bir şey söyledim, o da 'Hayır mı diyorsun?' gibi bir şey dedi ve ben sesli bir şekilde söylemediğimi söyledim ve o da biraz hayatımı yaşamamı söyledi. BİRAZ HAYATINI YAŞA! Sanki bir anlık hevesle evlenmek bugünlerde bütün havalı kızların yaptığı bir şeymiş gibi. Ve ben tekrar reddedince sinirlendi ve ayağa kalkıp çekip gitti, arkadaşları da onun peşinden gitti." Carlos'a döndü. "Bir şey unuttum mu?"

Carlos suratını ekşitti. Kahretsin ne unutmuştu?

"Sadece... sadece bütün bunlar gerçekleşirken üzerinde kamera vardı, bu yüzden her şey tüm stadyuma yayınlandı. Kimse ne konuştuğunu duymadı, yani biz duyduk, birkaç sıra arkanda oturuyorduk ve seninki oldukça sesli konuşuyordu ama ne olduğu herkes için oldukça açıktı."

"Ah evet, haklısın. O kısım." Nik kafasını masanın üzerine koydu. "Sanırım önümüzdeki birkaç gün burada kalmam gerek. Üzerime bir battaniye atın ve beni barda bırakın, Tanrı aşkına, telefonumu da alıp götürün. Belki tekrar ortaya çıkana kadar herkes yaşananları unutur."

Dana, Nik'in sırtını sıvazladı ve Courtney, Nik'in masaya fırlattığı telefonu aldı ve cebine koydu.

Biri içkisini eline tutuşturdu. Nik içkiyi tuttu, kafasını kaldırdı, bir yudum aldı ve kafasını tekrar masaya koydu. Viski için Tanrı'ya bir kez daha şükretti.

"Başka bir şey unuttum mu?" Nik doğruldu ve saçını geriye attı.

"Ben yüzüğü gördüm," dedi Angela.

Masanın başındaki herkes aynı anda, "NE?" dedi.

Angela, Carlos'a baktı.

"Sen görmedin mi? Ah doğru. Dizinin üzerine çöktüğünde yüzük kutusunu açtı ve kamera yüzüğe odaklandı. Fark etmediğine inanamıyorum."

Carlos ve Angela'nın kalmasını istemesinin bir sebebi olduğunu biliyordu.

"Eee?" diye sordu Nik. "Beni merakta bırakma. Neye benziyordu? Lütfen hatırladığını söyle."

Angela duraksadı.

"Pekâlâ, Kate Middleton'ın yüzüğünü biliyorsun, değil mi? Prenses Diana'nın olan? Ortasında kocaman safir ve etrafında elmaslar olan? Tam olarak ona benziyordu. Küçük olması dışında."

Nik bardağını sertçe masaya koydu. İçindeki her yere döküldü ama umurunda bile değildi.

"Kendini prens falan mı zannediyor?" Derin bir nefes aldı. "Bir saniye, bu biraz ağır kaçtı. Sarının biraz acımasız oldu. Ama..."

"Ama sen prenses kesim yüzük seven türden biri değilsin," Courtney cümlesini tamamladı.

"Ama ben prenses kesim yüzük seven türden biri değilim!" dedi Nik. "Prenses kesim yüzüklere karşı bir şeyim yok ama EĞER ondan nişan yüzüğü isteseydim, ki kesinlikle istemedim, bu yüzük prenses kesim yüzüğün kopyası olmazdı. Belli ki beni o kadar iyi tanımıyor; beyzbol maçında evlilik teklifi seven türden biri de değilim. Cidden prenses kesim yüzük mü? BENİM için?"

"Harry ve Meghan'ın düğününü izlemek için sabah dörtte kalktın ama," dedi Dana.

"O faklıydı," dedi Nik. "Her neyse, evlilik teklifi mevzusunda unuttuğum başka bir şey kaldı mı?" diye Carlos ve Angela'ya sordu. "Fisher'ın suratındaki perişan ifadeyi doğru mu hatırlıyorum?"

Carlos omuzlarını silkti. "Perişandan daha çok öfkeli gibi görünüyordu. Öfke nöbeti geçiren çocuk gibi."

Evet... Maalesef tam Fisher'ın yapacağı bir şeydi. Pete'in masaya bıraktığı fazladan peçetelerle döktüğü içkiyi temizledi.

"Carlos doğru söylüyor," dedi Angela. "Alınma ama bebek gibi davranıyordu."

Nik omuzlarını silkti ve iç çekti. Fisher gerçekten de bebek gibiydi. Aynada sürekli hayranlıkla baktığı sarı saçları ve harika kasları olan bir bebek. Evet, bu yüzden herkesin içinde reddedilince bağırıp çağırarak çekip gitmesi normaldi.

"Alınmadım. Biraz bebek gibiydi. Ama bebekler bazen oldukça iyi olabiliyor, zaten insanlar bu yüzden onları sevmiyor mu?"

Carlos boğazını temizledi.

"Profesyonel bir bebek uzmanı olarak söylüyorum; insanlar bebekleri tatlı oldukları, büyük kafaları olduğu ve biz olmadan aciz oldukları için seviyorlar. Ayrıca gerçekten yüksek sesle bağırıyorlar."

Courtney başıyla onaydı.

"Evet, kulağa Fisher gibi geliyor. Büyük şeyi-"

"COURTNEY!"

Dana ve Courtney kıkırdadı ve birbirlerine beşlik çaktı. Nik kahkaha atmamaya çalıştı ama başarısız oldu.

"Dünya tarihindeki en kötü arkadaşlarsınız. Bunu biliyorsunuz, değil mi?"

Kafalarını salladılar, hâlâ gülüyorlardı.

"Biliyoruz," dedi Dana.

Carlos öksürdü. Belki de birinin masada bir erkeğin olduğunu hatırlatması gerekiyordu?

Hayır, bu, kardeşi de dâhil olmak üzere dört kadının ona bakmasına ve daha çok gülmesine neden oldu. Harika. Ona bakan Nik'e baktı. Nik ona göz kırptı. Carlos gülümsedi ve ona geri göz kırptı.

Arkadaşlarından birinin telefonu titredi. Dana, sarının.Modele benzeyen, siyahi olan. Courtney, pembe rujlu Koreli olan.

"Pizza geldi!" dedi. Birkaç dakika sonra büyük bir pizza kutusu masayı kapladı ve hepsinin elinde birer büyük dilim pizza vardı. Pepperoni yağı barmenin masalarına bıraktığı peçetelerinin üzerine damlıyordu.

"Kimseye vejetaryen, glütensiz ya da başka bir şey mi diye sormadım bile." dedi Dana. O ve Angela başlarını hayır anlamında salladı.

"Los Angeles'ta ender rastlanan bir şey; beş kişinin aynı masada peynir kaplı, iki çeşit etli, glütenli pizzayı hiç tereddüt etmeden yemesi."

Nik boş bardağını kaldırdı.

"Yeni arkadaşlara ve glütene!"

Hepsi kadeh kaldırdı ve ağızlarını pizzayla doldurdu.

"Bir dakika." Nik, Carlos'a baktı ve bir şey söylemeye başladı ama ağzındaki pizzayı çiğnemek için durdu. "Birkaç dakika önce bebek uzmanı olduğunu mu söyledin?"

Kardeşi sadece kafasını salladı.

"Abim ve büyüklük kompleksi."

Üç alımlı kadını diplomaları ve bilgisiyle etkileme imkânı vardı, kız kardeşi en azından iyi bir eküri gibi davranamaz mıydı?

"Çocuk doktoruyum ama dürüst olmak gerekirse artık çok bebek görmüyorum. Eastside Tıp Merkezi'ndeki genç kliniğinde müdür yardımcısıyım."

"Ah." Nik pizzasını bıraktı ve peçeteye uzandı. "Doktorsun."

Tamam, daha önce doktor olduğunu söylediğinde suratında böyle bir ifade olan bir kadınla karşılaşmamıştı. Sanki kötü bir şey koklamış gibi.

"Ooo, bize doktor mu getirdin?" Courtney, Nik'i dürttü.

Nik, Dana'ya baktı ve gözlerini devirdi.

Courtney ortaya, "Bir doktor," dedi. "Normal bir meslek. Los Angeles'taki insanların artık normal meslekleri olmadığını düşünüyordum. Buradaki bütün meslekler yazar, sihirbaz, model, oyuncu, cupcake şefi, köpek bakıcısı, sosyal medya sorumlusu, meyve suyu dükkânı kasiyeri ve bunun gibi saçmalıklar."

"Peki sizin mesleğiniz ne?" diye Nik'e ve arkadaşlarına sordu.

"Yazar," dedi Nik.

"Cupcake şefi," dedi Courtney.

"Oyuncu," dedi Dana.

Angela ile gülmeye başladı ama onlar gülmedi.

"Bir saniye. Ciddi misiniz?"

Nik başı ile onayladı ve içkisinin son damlasını yudumladı.

"Doğru. Tam burada oturan bir Los Angeles parodisiyiz." Angela'ya döndü. "Peki ya sen? Senin mesleğin de büyük ihtimalle öğretmen, sosyal hizmet uzmanı veya muhasebeci gibi normal bir şeydir."

"Pazarlama, stüdyolardan birine çalışıyorum," dedi Angie. "Ben de parodiyim. Gerçi normal bir işim olsun diye önce yüksek lisans yaptım ama hayır, stereotip Los Angeles yolunu seçtim."

Carlos, "Ne tür şeyler yazıyorsun?" diye Nik'e sordu.

"Eğlence ve ünlülerle ilgili bir sürü şey ve bazen de magazin gazeteceliği."

"Peki ya Fisher?" Carlos sormadan duramamıştı. "O da Los Angeles klişesi miydi yoksa avukat ya da borsacı falan mıydı?"

Nik başını hayır anlamında salladı. "Oyuncu! Bilmem gerekirdi! Asla bir oyuncuyla çıkmayın yoksa herkesin içinde lanet olası prenses kesim yüzükle evlilik teklifi edilirsiniz." Pizzasından bir ısırık daha aldı ve yuttu. "Kusura bakma, Dana. Üzerine alınma."

"Alınmadım," dedi Dana.

Nik iç çekti.

"Fisher'dan bahsetmişken... Maçtan ayrıldıktan sonra bana birkaç mesaj atmış. Sadece göz gezdirdim, ama... Çok iç açıcı değildi. Sanırım geri kalanını okumam gerek, değil mi?"

Ah, arabadayken yüz ifadesi değiştiğinde büyük ihtimalle mesajlara bakıyordu. Muhtemelen yanında yabancılar varken konuşmak istemedi. Carlos, Angela ile göz göze geldi. Angela başını salladı.

"Hanımlar, biz kalksak iyi olacak. Katılmamız gereken aile buluşması var, geç kalmamamız gerek."

"Oh!" Nik yukarı baktı. Nik'in suratının asılması sadece Carlos'un hayal gücünün bir ürünü müydü? "Gitmeniz gerekiyorsa, anlıyorum. Ama bugün yaptıklarınız için ne kadar teşekkür etsem azdır. İkiniz, belki de hayatımın en garip gününde beni kurtardınız."

Angela ayağa kalktı ve ardından kadınların hepsi oturdukları yerden kalktı.

"O zevk bize ait," dedi. Nik, Angie'ye sarıldı ve kulağına fısıldadığı şey onun gülmesine neden oldu. Daha sonra Carlos'a döndü.

"Carlos çok teşekkür ederim." Ona sımsıkı sarıldı ve yanağından öptü. Carlos da az kalsın onu geri öpecekti ama tam zamanında kendini durdurdu. Muhtemelen Nik'e bugün bu kadar erkek yeterliydi.

"Yardımcı olabildiğimize sevindim."

Dana ve Courtney de ona sarıldı.

"Bize gelene kadar bizim kızla ilgilendiğin için teşekkürler. Bugünün prensi *sensin*," dedi Dana.

O ve Angie, mesajları incelemesi için Nik ve arkadaşlarının yanından ayrıldı. Kadınların bunu sevdiğini biliyordu.

Üçü tekrar yalnız başlarına koltuklarına oturduktan sonra Dana, "Bizi yalnız bırakmak için kalkması çok nazik bir davranıştı," dedi.

Yeni bir dilim pizzaya uzanırken, "Neyi kastediyorsun?"

dedi Nik. "Ailevi bir şeyleri olduğunu söylediler."

Dana gözlerini devirdi.

"Kesin öyledir. O varken Fisher'ın mesajlarını göstermeni istemedi, o yüzden gitmek için bahane uydurdu." İçkisinden bir yudum aldı. "Genelde erkekler hakkında bunu söylemem ama onu sevdim."

Courtney başıyla onayladı.

"Ben de sevdim. Ne düşünüyorum biliyor musun?"

Aman Tanrı'm. Courtney ne zaman soru sorsa ağzından ya harika ya da çok kötü bir şey çıkardı. Bazen her ikisi de.

Nik çenesini elinin üzerine koydu ve gözlerini kapadı.

"Ne düşünüyorsun?"

"Bence Fisher'ı unutmak için Carlos ile takılmalısın."

Bu sefer sadece çok kötüydü.

"Dana, lütfen mantıklı olmasını söyler misin?" Nik bakışlarını Dana'dan Courtney'e yöneltti. "Birinci olarak, Fisher ve ben ayrıldık, yaklaşık iki saat önce. İkinci olarak, Carlos çok iyi birine benziyordu ama doktor."

Dana ona boş boş baktı.

"Ve?"

Doktorların nesi vardı?

"*Ve* Justin doktordu, hatırladın mı?"

Dana ve Courtney önce birbirine, daha sonra ona baktı.

Dana en sakin sesiyle, "Evet, Justin doktordu," dedi. Nik o sesten nefret ediyordu. "Bu, bütün doktorların aşağılık olduğu anlamına gelmez."

Nik onu kastetmemişti ve bunu onlar da biliyordu.

Tamam. Bir nevi onu kastetmişti. Ama yine de.

"Justin cerrahtı." Courtney içkisinden bir yudum aldı ve boş bardağı masaya vurdu. "Çocuk doktorundan farklı."

Çok da farklı değildi. Justin'i yıllardır görmemiş ve konuşmamıştı ama onu ve Tanrı kompleksini çok iyi hatırlıyordu.

"Ayrıca," dedi Courtney, "Carlos seksi. Ben hamle yapardım ama bütün gece sana bakıp durdu."

Nik gözlerini devirdi ve içkisini kafasına dikti.

"Öyle bir şey olmadı."

"Hadi ama," dedi Dana. "Ben bile seksi olduğunu düşünüyorum ve ben lezbiyenim."

Nik kafasını salladı.

"O kısma itiraz etmiyorum. Tabii ki de seksi. O kolları gördün mü? Bütün gece bana baktığı doğru değil demek istedim."

Courtney ve Dana birbirine baktılar ve kahkaha attılar. Bu konu hakkında onlarla tartışmanın bir anlamı yoktu. Özellikle haklı olduğundan emin olmadığı için.

"İstiyorsan Carlos ile sen takıl." dedi Courtney'e. "Bekârlık yemini ediyorum. Erkekler hayatımın bu noktasında kesinlikle bana göre değil."

Dana ve Courtney kahkaha attı.

"Ciddiyim çocuklar. Gerçekten!"

Kafaları masanın üzerindeydi. Courtney'nin yüzü pizza dilimine mi gömülmüştü? Görünüşe göre pek bir önemi yoktu, hâlâ kahkaha atıyorlardı."

"Şaka yapmıyorum. Araya ihtiyacım var. İnsan kendini tek dizi üzerine çömelmiş, elinde prenses kesim yüzük olan bir adamla JumboTron'da bulunca hayatını sorguluyor, tamam mı?"

Courtney doğruldu, kâküllerinde bir parça pepperoni vardı. Nik o performanstan sonra saçında pepperoni olduğunu söylemeyecekti.

Dana kalan içkisini bitirdi ve yenilerini getirmesi için Pete'e el salladı.

"Bir sürahi su da lütfen." dedi Nik. "Yarın en azından biraz işe yaramak istiyorum."

Pete uzaklaşır uzaklaşmaz Dana, Nik'e döndü.

"Sana ve bekârlık yeminine inandığımızı söylersek, Fisher'ın mesajlarına dönebilir miyiz?"

"Sana inanıyoruz, sana inanıyoruz," dedi Courtney, kafasını sallarken pepperoni aşağı yukarı hareket ediyordu.

Aslında ona inanmıyorlardı, bunu Nik de biliyordu ama şu anda onlarla tartışmanın bir mantığı yoktu. Göreceklerdi. Telefonunu Courtney'den geri aldı.

"İşte." Nik telefonun kilidini açtı ve masanın üzerinde karşıya itti. "Göz ucuyla gördüklerimden sonra, gerisini görmek istediğimden emin değilim."

Dana telefonu aldı, Courtney omzunun üzerinden baktı ve Nik onlar mesajlara bakarken onların yüz ifadelerine baktı. Yaklaşık iki saniye sonra birilerini öldürmeye hazır gibi görünüyorlardı.

"O kadar kötü, değil mi?" diye sordu.

Courtney'nin gözleri kısıldı. Oh, demek ki düşündüğünden daha kötüydü.

"Tamam. Ne yazıyor?"

Dana boğazını temizledi. Neyse ki ikisi de onun için mesajları silmeyi teklif etmemişti. Arkadaşları öyle yapmayacak kadar onu tanıyordu.

"'*Seni kaltak, doğum günümde bana bunu yaptığına inanamıyorum.*' Bu ilkiydi," dedi Dana.

"'*Bu kadar aptal olduğuna inanamıyorum. Ben senin başına gelen en iyi şeydim.*'" Dana kafasını telefonundan kaldırdı. Nik devam etmesini için başını salladı. "'*Tam bir*' -o kelimeyi tekrarlamayacağım- '*arkadaşlarım hep söylemişti. Potansiyelini*

kimse görmezden ben gördüm. Benimle olduğun için kendini şanslı görmelisin, bu fırsat bir daha eline geçmeyecek.' 'Kimse senin gibi soğuk bir kaltağı sevmeyecek.'"

Hiç değilse artık onu incittiği için üzülmesine gerek yoktu.

"Bir daha hiç kimsenin bu soğuk kaltağı sevmesini *istemiyorum*. Bir adam ne zaman 'Seni seviyorum.' dese kötü bir şey oluyor. İlk Justin söyledi ve sonra kariyerimi sabote etmeye çalıştı, daha sonra Fisher söyledi ve kendimi büyük bir ekranda buldum ve beni aşağılamak için mesaj atıyor. Sevgi bu demekse, teşekkürler, ben almayayım."

Dana içkisinden bir yudum aldı ve okumaya devam etti.

"'*Tek başına öleceksin, oysa benim prensesim olabilirdin.*' Bu arada prenses kelimesinin sonunda beş tane ünlem işareti var. Bilgin olsun."

Hiç değilse bu güldürmüştü. Gereksiz ünlem işaretleri için Tanrı'ya şükürler olsun.

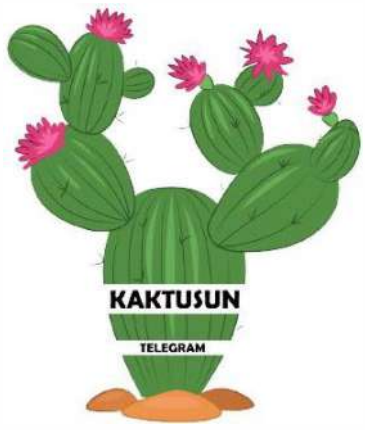
"Pekâlâ, asıl şey şimdi geliyor." Dana telefonu Nik'e ittirdi, o da ekranı kaplayan fotoğrafa baktı: Dodgers şapkasını ters takmış Fisher, orta parmağını havaya kaldırmış ve o parmağına prenses kesim nişan yüzüğünü takmıştı.

"AMAN TANRI'M."

Dana ve Courtney kahkaha atmaktan neredeyse patlayacaktı. Courtney kafasını o kadar çok sallamıştı ki pepperoni sonunda masaya düştü ama o bunu fark etmedi bile. Nik gözlerinden yaş gelene kadar güldü. Kendilerini oturdukları koltuğun minderlerine bıraktılar, o kadar çok ve yüksek sesle kahkaha attılar ki barın sonundaki kendini çok havalı sanan adamlar dönüp onlara baktı.

"Benimle DALGA mı geçiyorsun? Bu bir çeşit toplu halüsinasyon mu? Pete'in bize getirdiği içkilerin İÇİNDE ne vardı? Fisher ne zamandan beri Vanilla Ice gibi davranıyordu?"

"Neyse." Nik gülmeyi kesmeyi başardı ve son içkisine uzandı. "Kendimi çoktan iyi hissetmeye başladım."

Pazartesi sabahı Nik odanın bir köşesinden dizüstü bilgisayarına baktı. Durmadan bildirim geliyordu. Sesini kapatmış ve koltuğa geçmişti ama bildirimlerin hâlâ geldiğini biliyordu. Kâbus gibi evlilik teklifinin üzerinden neredeyse kırk sekiz saat geçmişti ve gelebilecek her yerden yüzlerce mesaj alıyordu. Bir gün önce uyandığında o kadar çok mesaj gelmişti ki telefonunun arızalandığını düşünmüştü.

Görünüşe göre JumboTron görüntüsü cumartesi gecesi SportsCenter'da yayınlanmıştı. Ve pazar gecesi bir daha. Düzenli olarak SportsCenter izleyen o kadar çok kişi tanıdığını bilmiyordu.

Ve daha da kötüsü, girişimci adamın biri Twitter'da onu evlilik teklifinin videosuna etiketlemişti, bu yüzden binlerce tweet alıyordu. Tweetlerin büyük bir kısmı aşağılayıcıdan ziyade küfürlerle doluydu. Adamların çoğu siyahi bir kadın olarak beyaz bir adamı reddetmesinden şahsen aşağılanmış gibi görünüyordu. Ona gönderdikleri mesajların çoğunda ya kadınlar için kullanılan en sevmediği hakaretler ya da siyahi kadınlar için kullanılan en sevmediği hakaretler vardı, birçok durumda ikisi de vardı.

Numarasını engelleyene kadar Fisher ona mesaj göndermeye devam etti. Çoğu Vanilla Ice resmi kadar komik değildi. Son birkaçı korkutucuydu ve Nik kolay kolay korkan biri değildi.

Twitter'ı işi için kullandığı için tweet atmaya devam et-

mesi gerekiyordu ve o aşağılık adamların kendisini [illegible] günü belli etmeme konusunda ısrarcıydı. Ayrıca bu [illegible] "tarzıydı" - kinayeli, hazırcevap, hiçbir şeye canını sıkmayan vurdumduymaz kadın. Bunalmış ve sayıca az olduğunu hissetmesine rağmen nasıl bir kaltak olduğu hakkında dünyanın geri kalanıyla gülüyormuş gibi yapması gerekmişti, yüzünün olduğu birkaç saçma espriyi paylaşmış ve Facebook'ta ilişki durumunun değişmesiyle ilgili şaka yapmıştı.

En azından hiçbir yerde Carlos ve Angela'nın görüntüsüne denk gelmemişti. Belki de kamera kayda başlamadan önce ömürüne atlamışlardı ya da kamera ekibi paylaşmaya değer bir şey çekemeden önce onun etrafını sarmışlardı. Her ne ise, minnettardı. Onların bu kaosun içine sürüklenmelerini ya da yaptıkları iyilik yüzünden tüm dünya tarafından cezalandırılmalarını istemezdi.

İyilikler- çoğul. Onu kamera ekibinden uzaklaştırıp, kıyamet stadyumundan kurtarıp arkadaşlarının yanında götürmekle kalmamışlar, ayrıca cumartesi gecesi Dana ve Courtney ile hesabı ödeme kavgasını kazandıktan sonra keşfettiği gibi, Carlos hesabı ödemişti. Carlos'a teşekkür etmek için soyadını ya da nasıl iletişime geçeceğini bile bilmiyordu.

Yüksek sesle, "Bir dakika Nikole," dedi. Evde yalnızken, ki çoğu zaman öyleydi, sık sık kendi kendine konuşurdu. "Sen gazetecisin. Bu adamı beş dakikadan daha kısa bir sürede bulabiliyor olman lazım."

Bir buçuk dakikasını almıştı. İşte karşısındaydı, Carlos Ibarra, hastanesinin internet sitesinde fotoğraf ve her şey vardı. Neyse ki cumartesi içtiği viski hafızasını bulandırmamıştı. Sitede e-posta adresi yoktu ama hastanedeki diğer e-posta adreslerinin neye benzediğini görmek için sitede dolaştı. E-posta hesabına geçti, oluştur kısmını açtı ve en son baktığında beri gelen yeni e-postaları görmezden gelmeye çalıştı.

Kime: Carlos_Ibarra@eastsidemedicalcenter.com

Kimden: Nikole@NikoleDPaterson.com

Konu: Tekrar teşekkürler

Merhaba! Ben cumartesi gününden prenses kesim yüzük sevmeyen arkadaşın. Sadece a) yaptığın her şey için teşekkür etmek ve b) sana borcum olan içkiyi almama izin vermediğin için bağırmak istiyorum. Gördün mü bilmiyorum ama evlilik teklifi olayı internette meşhur oldu. Bir deneyim olduğu kesin... Her neyse, umarım iyisindir. Kardeşine de benim adıma teşekkür etmeyi unutma!

Nik

E-postayı aceleyle yazdı ve bir daha düşünmeden önce göndere bastı. Arkadaşları ona e-posta attıklarını bilse zafer kazanmış gibi davranırdı. İşin aslı öyle olmasa bile saçma Carlos ile takılma fikrine inandığını düşünürlerdi. Carlos'u elbette çekici buluyordu - göz var izan var- ama biriyle ilişkiye girmek için yanlış bir zaman olduğu açıktı. Sadece onu kurtardığı için teşekkür etmek istemişti.

Tabii göndere basana kadar gerçekten e-posta göndermenin en büyük dezavantajını düşünmemişti: Cevap verip vermediğini görmek için gelen kutusunu gerçekten kontrol etmesi gerekecekti.

Daha herhangi bir işini bile halledemiyordu. Beyzbol maçında üzerinde çalıştığı hikâye, hâlâ Fisher'ın JumboTron ekranına bakmasını söylediği zaman olduğu yerdeydi. Cümlenin yarısında kalmıştı ve şu anda cümlenin nasıl bitmesi gerektiğini bilmiyordu. Büyük ihtimalle işle ilgili önemli e-postaları vardı ama onlara ulaşması için yüzlerce postayı taraması gerekiyordu. Kollarını havaya kaldırdı, yatak odasına gitti, eline geçen ilk gerçek kıyafeti giydi ve yürüyüşe çıktı. Telefonu olmadan.

Yarım saat sonra Courtney'nin cupcake dükkânına geldiğinde kendini daha iyi hissediyordu. Hatta kendine rağmen, temiz hava, mavi gökyüzü ve fiziksel aktivite onu biraz neşe-

lendirmişti. Cupcake Park'a girdiğinde suratında gülümseme yoktu ama en azından somurtma yüzünden silinmişti.

"Hey!" İçeri girdiğinde Courtney dükkânda yalnızdı, dudağında onunla özdeşlemiş pembe ruj ve üzerinde pembe puantiyeli önlük vardı. "Telefonuna cevap vermiyorsun. Dana ile seni aramaya çalıştık. Nasılsın?"

Sızlandı ve tezgâha yaslandı. Courtney'nin şekerden çiçek ya da ağaçla kaplı parlak renkli cupcakeleri diğer taraftan ona bakıyordu.

"Kahve, lütfen?" Sorma zahmetine girmesine gerek bile yoktu. Courtney çoktan ikisi için de kahve hazırlamış ve önüne en sevdiği cupcakelerin her birinden koymuştu. "Sen en iyisisin, teşekkürler."

"Onu ikimiz de biliyoruz," dedi Courtney. Zil çaldı ve Nik içeri giren üç genç kız görebilsin ve cupcake tercihlerini tartışabilsin diye kenara çekildi. Onlar beş dakika sonra dükkândan çıkana kadar Nik limonlu cupcake ve kahvesinin çoğunu bitirmişti. Courtney yeni bir fincan daha doldurdu.

"İşler bugün nasıldı?"

Courtney cupcake dükkânını bir yıl kadar önce açmıştı ve inişli çıkışlı zamanları olmuştu ama işler son zamanlarda iyiye gidiyor gibi görünüyordu.

"Harikaydı. Günün yarısında kapının önünde sıra vardı ve biri düğün olmak üzere iki büyük sipariş aldım." Courtney, Nik'e sert bir şekilde baktı. "Ama onca yolu buraya işlerin nasıl gittiğini sormak için gelmediğini biliyorum. Nasılsın? Ne kadar kötü?"

Nik sızlandı.

"Çok kötü." Kahvesinden bir yudum aldı ve tekrar düşündü. "Demek istediğim, sonuçta ölmüyorum ve her şey birkaç güne unutulur. Ama şu anda hiç öyle gelmiyor. Telefonuma cevap vermiyorum çünkü sesi ve titreşimi kapatıp dinlenmek için buzdolabıma koymak zorunda kaldım, sanki

tüm dünya beni arıyor veya mesaj atıyormuş gibi hissediyorum. Ara vermeye ihtiyacım vardı."

Courtney'e Carlos'a e-posta attığını *söyleyemedi*. Dükkânda "Sana söylemiştim" dansını yapardı. Carlos e-postasına cevap vermiş miydi? Of, keşke telefonunu yanında getirseydi, o zaman öğrenebilirdi.

Courtney saate baktı ve kapıdaki levhayı kapalı tarafına çevirdi.

"Sence şu bütün evlilik teklifi yaygarası unutulacak mı?"

Nik, Courtney'nin dükkânın gün sonu temizliğine yardımcı olmak için süpürgeyi kaptı.

"Tabii ki de. Umarım *yakın* zamanda unutulur. Sadece TODAY şovun e-postasına cevap verdim, hayır dedim, evlilik teklifi hakkında programa çıkıp konuşmayacağımı söyledim. Fisher'ın onlara ya da onlar gibilerine evet diyeceğinden korkuyorum ama durdurmak için elimden bir şey gelmez ve bu nokta ona ulaşmaya çalışmanın çok kötü bir fikir olduğunu düşünüyorum."

"Daha sonra başka bir şey dedi mi?" Courtney, kendisi cupcakelerin geri kalanını kaldırırken, Nik'e tezgâhı silmesi için bez attı.

"Maalesef evet. Onu her yerden engelledim, bu da muhtemelen benim hakkımda göremediğim her türlü boku söylediği anlamına geliyor ama bu noktada diğer versiyondan daha iyidir."

Courtney, temizlik yaparken onlara eşlik etmesi için Missy Elliott şarkısı açtı.

"Senin hakkında ne söylediğini bulacağım, sen onu merak etme." Courtney'nin yüzünde şeytani bir gülümseme vardı, Nik soru sormamaya karar verdi. Courtney'nin, Fisher'a yapmayı planladığı şeyden habersiz olması muhtemelen daha iyiydi.

"Eve bırakmamı ister misin?" diye sordu Courtney. "Akşam yemeği? Artan cupcakeler?"

"Hayır, hayır ve evet. Ya da hayır, evet ve evet. Daha önce hiç artan cupcakelere hayır dedim mi? Ama eve yürüyerek gidebilirim. Bunlar için iştahımı açmam gerek."

Courtney bir kutuyu cupcake ile doldurdu, pembe ve beyaz torbasına koydu.

"Başka bir şeye ihtiyacın olursa söylemen yeterli. Arkadaşa ihtiyacın olursa göz açıp kapayana kadar yanına gelebilirim. Bunu biliyorsun, değil mi?"

Nik, Courtney'e sarılmak için tezgâhın etrafında dolandı.

"Biliyorum. Teşekkür ederim."

Nik tabii ki de eve doğru giderken, Courtney'nin arabayla bırakma teklifini reddettiği için pişman olmaya başladı. Yürümekten yorulduğu için değil, yalnız olmak istemediği için. Binasına yaklaştığında Fisher'ın gri spor arabası yakınlarda olabilir diye tetikteydi.

Kapının eşiğinde kendi kendine "Aptallık ediyorsun," dedi. "Ayrıca bu sefer toplum içinde kendi kendine konuşuyorsun; bunu cidden evin içinde yapmalısın, Nikole."

Ön kapıyı açtı ve eşikte tereddüt etti. Sonunda mutfaktan bir dökün tava aldı ve evindeki bütün saklanma yerlerine baktı, bunu yaparken kendini aptal gibi hissetti. Beklediğinden daha fazla kirli çamaşırdan başka bir şey bulamadıktan sonra rahatlamaya çalıştı ve bilgisayarının başına geçti ve e-postasını kontrol etti.

Gittiğinden beri iki saat içinde elli yedi yeni kişi ona e-posta atmıştı. Ve bu elli yedi kişiden hiçbirinin adı Carlos Ibarra değildi.

Yeni hastası Luke, "Bu şekildeydi Dr. Ibarra," dedi. "Bir kız vardı, değil mi?"

Carlos kahkaha attı.

"Bu hikâyenin böyle başlayacağını nasıl bildim? Ama devam et, en iyi hikâyeler böyle başlar."

Carlos çocuğun hikâyesini dinledi, not aldı, ona hem tıbbi tavsiye – kızla birlikte sokakta koşarken burkulmuş bileği (dinlenme, buz, bir sürü ağrı kesici) ve kızın evinin arkasındaki zehirli meşeyle sarılı çalılıkta saklanırken edindiği kızarıklık (reçeteli bir krem) için – hem de genel bir hayat tavsiyesi (değerini kanıtlaman için seni tehlikeli durumlara sokan kızlar, başta hep heyecan vericidir ve sonra pişman olursun) verdi.

Tavsiyesi, elbette Nik'i Dodger Stadyumu'ndan sağ salim çıkarmak için kameramanı nasıl kenara ittirdiğini hatırlattı. Ama aradaki fark bu fikrin ona değil, kendisine ait olmasıydı. Ama hastasının neden böyle hissettiğini biliyordu– hâlâ Nik'i tutup stadyumdan dışarı götürmeyi düşündüğünde heyecanlanıyordu. Muhtemelen bugünlerde hızla araba kullanmak dışında tehlikeli bir şey yapmadığı içindi.

Pazar sabahı arka planda SportsCenter'ı açmıştı ve spikerin, "Bu zavallı adamın başına gelene inanabiliyor musunuz?" dediğini duyduğunda kendini Sunday L.A. Times'ın sinema sayfasına kaptırmıştı. Nik'in bir karış açılmış ağzını ve Topuz Saçlı'nın dizinin üzerine çöktüğünü görmek için tam zamanında ekrana baktı. Bütün gün Nik'in nasıl olduğunu düşünmüştü. Keşke Angie onu bardan sürüklemeden önce sorunsuz bir şekilde Nik'in numarasını almanın bir yolunu bulmuş olsaydı. Belki bir ara onunla tesadüfen karşılaşmak için oraya gidebilirdi. Arkadaşlarıyla o bara sık sık gittiğini söylemişti, değil mi?

Bu randevusundan sonra ofisine geri döndü, bir buçuk saat içinde acil bir durum olmadığı sürece bugünlük son ran-

devresi olmasını diliyordu. Randevuda aldığı notları sisteme girdi, genç hastalarının ebeveynlerinin tüm bilgilerine erişimleri olduğu için hastalarının anlattığı hikâyelerin sadece ebeveynlere uygun ayrıntılarını yazdığından emin oldu. Pazartesi gününün bitmesine yarım saat kala insanların bu sefer hangi saçma idari görevi gönderdiğine bakmak için iş e-postasını açtı.

Nikole Paterson mı? Ekrana o kadar hızlı tıkladı ki ilk başta yanlışlıkla bir alttaki e-postayı açtı ve ne olduğunu fark etmeden önce aşılarla ilgili mesaja göz atmak zorunda kaldı ve e-postaya geri döndü.

"Gördün mü bilmiyorum ama evlilik teklifi olayı internette meşhur oldu." Aslında evlilik teklifinin meşhur olduğunu fark etmişti. Tanıdığı herkesten ve başkalarından da duymuş olmalıydı. E-posta adresini nasıl bulduğu hakkında en ufak bir fikri yoktu ama bulduğuna sevinmişti.

***Kime:** Nikole@NikoleDPaterson.com*

***Kimden:** Carlos_Ibarra@eastsidemedicalcenter.com*

Selam! Senden haber aldığıma sevindim. İçkiler hakkında bana bağırmak isteyeceğini tahmin etmiştim ama senin ve arkadaşlarının hesap ödemekle uğraşmak için fazlasıyla viski içtiğinizi düşündüm. Ve evet, seni SportsCenter'da gördüm. Tanıdığın herkesten e-posta ve mesaj aldın mı?

Carlos

Ofisten çıkmak üzereyken yeni bir e-posta geldi.

***Kime:** Carlos_Ibarra@eastsidemedicalcenter.com*

***Kimden:** Nikole@NikoleDPaterson.com*

Sonuna cevap vermem gerekirse, gelen kutumdaki diğer bütün e-postaların konu satırı "O sen miydin?" ya da "Aman Tanrı'm, o sendin!" ve hiçbirine bakmaya katlanamıyorum. Yani evet, resmen tanıdığım herkesten mesaj ve e-posta (ve Facebook mesajı, tweet ve hatta LinkedIn mesajı) aldım. Şu

ama kadar hepsini görmezden geldim ve Courtney'nin dükkânına cupcake almak için yaptığım kısa gezi dışında neredeyse bütün gün evde saklandım ama kafayı yemek üzereyim.

Nik

Bu bir işaret miydi? İşaret verecek birine benzemiyordu ama belki?

Kime: Nikole@NikoleDPaterson.com

Kimden: Carlos_Ibarra@eastsidemedicalcenter.com

Bu akşam dost yüzü görme havandaysan haber ver. İşten çıkmak üzereyim, bir şeyler yemek ister misin? Mesaj at, numaram 310-555-4827. "Aman Tanrı'm, o sen miydin?" demeyeceğime söz veriyorum.

Carlos

Otoparka giderken telefonunu iki defa kontrol etti ama bildirim yoktu. Pekâlâ bu bir işaret olmayabilirdi. Lanet olsun. Kriz ortasında bile Nik'in yaptığı gibi kendine gülebilen biriyle tanışalı çok olmuştu.

Ayrıca o dar beyzbol tişörtünün ve kot pantolonun içinde nasıl göründüğünü beğenmişti, yalan söylemesine gerek yoktu.

Acilde görev yaparken araba kullanırken telefonunu kontrol ettiği için kaza yapan çok kişi görmüş olmasına rağmen, eve giderken telefonuna uzanmamak için kendisiyle savaşmak zorunda kaldı. Ama evin önüne park ettiğinde telefonunu cebinden çıkardı, basketbol ligi hakkındaki beş grup mesajı dışında bir şey yoktu.

Tam kapıdan içeri girmek üzereyken telefonundan bildirim sesi geldi.

Akşam yemeği teklifini kabul ediyorum ama bu sefer ben ısmarlıyorum. Ne zaman ve nerede? Yalnız bar olmaz, hâlâ cumartesi gününü atlatmaya çalışıyorum.

Telefonuna bakıp sırıtmakla o kadar meşguldü ki az kal-

sın kapının önündeki Amazon paketine takılıp düşüyordu. Buna değerdi.

19.30? Tay yemeğine ne dersin? Sunset'te eğlenceli bir mekân var. Biliyor musun? Night+Market?

Nik mekânı biliyordu. Carlos kot pantolon ve en sevdiği tişörtünü giydi, tüm basketbol mesajlarına cevap vererek biraz zaman öldürdü ve kapıdan çıktı.

İsmini kapıdaki listeye yazdı ve telefonuyla ilgileniyormuş gibi yaptı. Nik saat 19.33'te kapıdan içeri girdi, kontrol ettiğinden değil. Kapıda durdu ve restoranda göz gezdirdi, yüzünde ciddi bir ifade vardı, gözlükleri yine koyu renk dalgalı saçlarının üzerindeydi.

"Hey!" Carlos, Nik'e el salladı. Nik onu gördüğünde yüzündeki ifade yumuşadı ve sırıttı. Üzerinde ona çok yakışan kot pantolon ve düz siyah gömlek vardı.

"Sana da hey. Tekrar beni kurtardığın için teşekkürler. Akşam yemeği teklifi etmeseydin, yemek olarak yarım düzine cupcake yiyecektim. Yediğim için kendimden nefret edecek ve bir yarım düzine de tatlı olarak yiyecektim."

Carlos kahkaha attı.

"Tay yemeği kesinlikle daha iyi bir fikir. Cupcakeler nereden geldi?"

Nik, Carlos'un yanındaki duvara yaslandı.

"Bugün evden çıkmak için kendimi zorladım ve Courtney'in dükkânına gittim. Kapatana kadar orada takıldım, o da bana kalanları verdi."

"Cupcake dükkânı olan bir arkadaşının olması işe yararmış." Artık ona yakından baktığı için yanağında beyaz krema lekesini görebiliyordu, silmemek için kendini zor tuttu.

"Hiç sorma. Genelde iyi niyetini göstermek ya da 'bu işte hep beraberiz' gibi bir mesaj vermek için kalanları çevredeki dükkânlarda çalışanlara veriyor ama sanırım bugün be-

nim ihtiyacımın daha önemli olduğunu düşündü. Kesinlikle onunla tartışmayacaktım."

Masalarını beklerken havadan sudan sohbet ettiler, önemli bir şey konuşmak için etraflarında çok kişi vardı. Carlos'un umduğundan daha çok bekledikten sonra görevli sonunda adını söyledi.

Carlos masaya doğru giderken Nik'in arkasında yürüdü, vücudunun dar pantolon içindeki duruşuna hayran kaldı. Bu kadının şu anda bütün erkeklerden nefret ettiğinden emindi ama sadece bakmaktan bir şey olmazdı, değil mi?

İkisi de menülerini açmadan önce birer bira sipariş etti.

"Menüdeki her şeyi sipariş etmemem için beni durdurman lazım, açlıktan ölüyorum," dedi Carlos.

Nik menüye göz gezdirdi ve gülümsedi.

"Neyse ki cupcake kutusuna dalmadan önce tam zamanında senden haber aldım. Buraya gelmek istediğine çok sevindim. Uzun süredir buraya gelmemiştim; Fisher baharatlı yemek sevmiyordu, o yüzden..."

İki kaşını da kaldırarak Nik'e baktı.

"Fisher baharatlı yemek sevmiyordu ve onunla birden fazla randevuya mı çıktın? Nasıl oldu bu?"

Nik iç çekti.

"Harika bir soru, gerçekten."

Garson biralarını getirdi ve Nik bir yudum aldı.

"Ama bir daha asla," dedi. "Oyunculara tövbe ettim. Ciddi bir ilişkin olmadığını sanırsın ve sonra birden sana herkesin içinde evlilik teklifi ederler."

Carlos başını salladı.

"Gerçekten oyuncu mu yoksa özentinin teki mi?"

Nik kahkaha attı.

"İnsan Los Angeles'ta olunca bu soruyu her zaman sor-

mak zorunda kalıyor, değil mi? Gerçek ama berbat bir oyuncu. Bunu sinirli olduğumdan söylemiyorum; birlikteyken de böyle düşünüyordum."

Ah! Bu kadın lafını esirgemiyor.

"Nasıl tanıştınız ki?" Başını hayır anlamında salladı. "Cevap vermek zorunda değilsin. Muhtemelen bunu düşünmekten bile bıkmışsındır. İşten, son tatillerimizden, beyzboldan ya da herhangi bir şey hakkında konuşabiliriz."

Nik dehşet içinde gözlerini kocaman açtı.

"Tanrı aşkına, beyzbol olmasın, beyzbol dışında her şey olur." İkisi de kahkaha attı. "Bunun hakkında konuşmamak konusuna gelirsek, doğrusu bunun hakkında düşünmeyi bırakmayı dilerdim. Son iki gündür Fisher hakkında beş aylık ilişkimizde olduğundan daha çok düşündüm, işin ilginç yanı da bu. Neyse, artık benim korkunç aşk hayatımı dinlemek istemiyorsundur; cumartesi günü yeterince dinledin."

Aslında Carlos tam da en heyecanlı konulardan bahsetmeye başladıklarında gitmişti. Ve doğrusu ayrıntıları duymak için can atıyordu.

"Konuşmak yardımcı oluyorsa, dinlemekten mutlu olurum," dedi. Bu kulağa yeterince cömert geldi mi? "Bütün gün ergenlerle konuşuyorum, onların hikâyelerinden sonra yetişkin birinin korkunç aşk hayatı hakkında hikâye dinlemek ilginç olacak, söz veriyorum."

Saçını yüzünden çekti ve gülümsedi.

"Tamam ama aptal gibi hissetmemem için sonra bana en azından bir iş hikâyesi anlatacaksın. Ergenlerle ilgilenen sensin; harika hikâyelerin vardır." Menüye baktı. "Bekle, önce sipariş verelim. Açlıktan öldüğünü söylemiştin zaten."

Garson masalarının yanında durdu ve iki kişi için fazlasıyla yemek sipariş ettiler.

"Ne sormuştun?" Garson uzaklaştığında Carlos'a sordu.

"Ah, evet. Fisher ile nasıl tanıştığımı." İç çekti. "Geçen yıl Vogue için Anna Gardiner'in biyografisini yazdım. Sadece geçen yaz gibi adını duyurmuştu. Oscar adayı olmasını sağlayan rolü almadan ve Vogue'a kapak olmadan ve her şeyden hemen önce berbat ve kısa ömürlü bir televizyon programındaydı. Fisher da rol arkadaşıydı."

Carlos, Nik'in lafını bölmek için elini kaldırdı.

"Özür dilerim ama Anna Gardiner ile tanıştığını mı söyledin? Çoğu ünlü kişi çok abartılacak bir şey değil. Los Angeles'ta para etmezler falan filan ama Anna Gardiner mi? Nasıl biriydi? Kötüydü deme; o filme bayıldım."

Arkadaşlarının hiçbirinin bir film yıldızı hakkında gevezelik ettiğine şahit olmak için burada olmadığına çok minnettardı. Onunla bugünden sonsuza kadar dalga geçerlerdi.

"Doğrusu harikaydı! Bu da aslında Fisher ile tanışmamın nedeniydi. Anna ile çok iyi anlaştık ve beni doğum günü partisine davet etti, orada da Fisher ile tanıştım. Bana çıkma teklifi ettiğinde benimle sadece hakkında şişirme bir şeyler yazmamı istediği için çıkmak istediğinden emindim. Doğrusu, bu düşüncem hiç değişmedi sayılır."

Kafasını salladı ve güldü.

"İşin tuhaf yanı ne zaman onunla sektör ile ilgili bir partiye gitsem, işim aracılıyla beni tanıyan insanlar bizi gördüklerinde çok şaşırmış görünürlerdi. Birkaç sefer, Fisher odanın diğer ucunda olduğunda bana 'O adamla mı geldin?' diye bile sordular. Kime hakaret ettiklerinden hiçbir zaman emin olamadım."

Garson baharatlı ve tatlı kanatlarını masaya koydu, ikisi de birer tane kaptı.

"Her neyse, Fisher ile çıkmak iki gün öncesine kadar oldukça stressizdi. Birkaç aydır işlerim yoğundu ve Fisher sadece zamanım olduğunda takıldığım eğlenceli biriydi. Evlilik teklifine hayır dediğim için suçlu bile hissettim çünkü

duygularını incitmek istemedim! Ta ki... Neyse, görünüşe göre insanları okumakta düşündüğüm kadar iyi değilmişim."

Nik'e yakından baktı. İnsanları okumakta oldukça iyiydi ve Nik tüm bu olanlarda dolayı stresli görünüyordu.

"Ondan bir daha haber aldın mı? Cumartesi günü attığı kötü mesajlardan beri?"

Carlos'a baktı.

"Kötü olduğunu nasıl anladın?"

Yüzünü işaret etti.

"Şu an yüzündeki endişeli ifade, cumartesi günü arkadaşlarına sana mesaj attığını söylediğindeki ifadeyle aynı. Seni rahatsız eden bir şey olduğunu anladım, binlerce kişinin önünde onu reddettiğin için de oldukça çirkin bir şey olduğunu düşündüm." Nik itiraz etmeye başladığında elini havaya kaldırdı. "Onu binlerce kişinin önünde reddettiğin için seni suçlamıyorum. Aslına bakarsan, sırf daha iyi hissetmesi için ona iyi karşı iyi davranmak yerine ona dürüst olduğun için oldukça etkilendim. Ama senin yüzündeki ifadeyi gördüğümde sana sözlü olarak saldırmak istediğini anladım."

Nik başı ile onayladı.

"Gerçekten de öyle yaptı. Bu da... Herkes gibi intikam almayı ben de severim, bu yüzden anlıyorum ama devam etmesine gerek yoktu."

Carlos tavuğunu düşürdü ve doğruldu.

"Sana hâlâ mesaj mı atıyor?"

Omuz silkti.

"Emin değilim. Onu engellemeden önce en son attığı mesaj 'Arkanı kolla.' oldu. Beni korkutmaya çalıştığından eminim. Fisher'ın onu reddettiğin için şiddete başvurarak intikam alacak bir tip olduğunu düşünmüyorum." Kafasını salladı. "Ama şiddete başvurarak intikam alacak tip diye bir

şey olmadığını, herkesin böyle olacağını da bilmem gerekirdi. Courtney ve Dana'ya o mesajdan bahsetmedim. Çıldırırlar, benim yanıma taşınır, evini bombalar ve onu polise şikâyet ederlerdi, muhtemelen bu sırayla. Maalesef, eğer amacı buysa beni korkutmayı başardı."

Courtney ve Dana'yla sempati kurdu. Biri Angela'ya böyle bir mesaj atsa, o da aynılarını yapmak isterdi.

Masanın üzerinden uzandı ve Nik'in eline dokundu.

"Böyle bir şey yaşadığın için üzgünüm. Sen... Yalnız mı yaşıyorsun?" Kafasını salladı. "Vay canına, kulağa ürkütücü geldi. Güvende misin demek istemiştim. Ona cevap vermezsen, evine geleceğinden endişeleniyor musun?"

Nik kafasını sallamaya başladı ve durdu.

"İlk başta değildim. Yalnız yaşıyorum– muhtemelen sana bunu söylememeliyim; hâlâ yabancı sayılırsın ama kız kardeşin iyi biri, sen de çok kötü biri olamazsın– ve dün de endişeli değildim. Ama bugün Fisher'ın mesajlarından ve tanımadığım kişilerin gönderdiği, onun söylediklerinden daha kötü tweetler ve e-postalardan sonra... Evet, daireme girdiğimde endişeleniyorum. Neyse bu akşam yemek için dışarı çıktığıma sevinmemin bir diğer nedeni de bu; evden çıkmak ve eşlik edecek birinin olması iyi oldu."

Tanımadığı kişilerin gönderdiği, Fisher'ın mesajlarından daha kötü olan mesajlarda ne olduğunu sormak istedi ama konuşmak istediğinden emin olamadı. Ve kendisinin de cevabı duymaya hazır olduğundan emin değildi.

Masalarına iki tabak daha geldi. Carlos tabaklarına papaya salatası ve domuz eti koydu.

"Yardım edebildiğime sevindim ama seni bunun hakkında huzursuz etmesi berbat bir şey."

Nik domuz etinden bir ısırık aldı ve gülümsedi.

"Bu çok lezzetli ama ayrıca zehir gibi acı." Carlos'un eli-

ni sıktı ve ona gülümsedi. Uzun bir süre birbirlerine baktılar, elleri masanın üzerinde hâlâ birbirine bağlıydı. Sonunda Nik göz temasını bozdu ve elini bıraktı.

"Pekâlâ, artık lütfen benim hakkımda olmayan bir şeyden bahsedelim. Sonuçta en iyi ergen hasta hikâyeni hak ediyorum."

Carlos sırıttı.

"Bende iyi hikâye çok ama benim en sevdiğim, kız arkadaşıyla bacaya tırmanmaya çalıştığı için Noel Baba diye takma isim taktığımız çocuk.

Nik ellerini ovuşturdu.

"Bana her şeyi anlat."

Nik, garson masaya hesabı getirdiğinde ona kredi kartını uzattı.

"Bu sefer ben ısmarlıyorum. Cumartesi günkü içkileri ödediğin için sana hâlâ kızgınım. Sana borcum vardı."

Carlos dudağını büzdü ve düşündü.

"Tamam, öyle olsun ama kalanların hepsi senin. Tamam mı?"

Sanki cezaymış gibi konuştu. Kalan yemeklerinin bazılarının ne kadar baharatlı olduğunu düşünülünce... Ceza konusunda haklı olabilirdi.

"Anlaştık. Cupcakelerden fırsat bulunca öğle yemeği olarak yerim."

Carlos, Nik'in arabasına doğru yürürken ona dirseğiyle dokundu.

Nik, Carlos'un bakışına karşılık olarak, "Evet?" dedi.

"Fisher konusunda oldukça endişeli olduğunu biliyorum. Her şeyin yolunda olduğundan emin olmak için seni eve kadar takip etmemi ister misin? Emimim her şey yolundadır, sadece-"

"Olur," dedi. "Çok iyi olur."

Eve gidiş yolunda bunu neden bu kadar çabuk kabul ettiğini düşündü. Genelde erkekler güvenliği konusunda korumacı olduğunda nefret ederdi, sanki narin bir çiçekmiş, kendini korumayı bilmiyormuş gibi.

Ama Carlos öyle yapmamıştı ve o da bunu takdir etmişti. Bugün yaşadığı panikten sonra arabası ile evi arasındaki otuz saniyelik mesafe için destek olması iyi olacaktı. Aynı sığ biri gibi görünmek istemiyordu ama Carlos'un tişörtünün pazılarına yapışması... Carlos'un, Fisher'ı kolayca yere serebileceğinden oldukça emindi.

Bir saniye. Sırf birkaç kötü mesaj aldı diye çok az tanıdığı bir adamın onu evine kadar götürmesine gerçekten izin mi verecekti? Çok saçmaydı. Yetişkin bir kadındı; yıllardır tek başına yaşamıştı, kendi başının çaresine bakabilirdi. Hemen ona mesaj atmalı, iyi olduğunu ve yardımına ihtiyacı olmadığını söylemeliydi.

Evet, öyle yapacaktı. Telefonunu çıkarmak için cebine uzandı. Eve vardığında arkadaşlarına mesaj atacak ve az kalsın nasıl bir aptallık yaptığını anlatacaktı.

Pekâlâ, mesaj atmak için hâlâ hayatta olursa, onlara mesaj atacaktı.

Kafasının içinde Courtney'nin sesini duyabiliyordu.

Kaybedecek neyin var ki? Gerçekten neredeyse tanımadığın bir adamın önünde rezil olmaktan mı korkuyorsun? Kimin umurunda?

Onun umurundaydı, lanet olsun.

Ama Carlos'u gönderse ve başına bir şey gelse, arkadaşları onu öldürürdü.

Pekâlâ, öyle olsun. Telefonunu cebine geri koydu.

Arabasını apartmanının arkasındaki otoparka park etti ve Carlos'la girişteki merdivenlerde buluştu.

"Benimle içeri geldiğin için teşekkür ederim. Kendimi aptal gibi hissediyorum," dedi kapının kilidini açarken.

"Endişelenmene gerek yok," dedi. "Oldukça etkileyici biriyim; insanlar etrafımda hep aptal gibi hisseder. Alışığım."

Merdivenlerden ikinci kattaki dairesine çıkarken artan endişesine rağmen güldü.

"Onda anahtarın var mıydı?" diye alçak sesle sordu Carlos.

Nik iç çekti ve merdivenlerde durdu.

"Hiçbir zaman vermedim ama anahtarlarımı her zaman etrafta bırakırım. Anahtar kopyalamak kolay bir iş. Bir seferinde anahtarlarımı tüm hafta sonu onda unutmuştum ve Dana'dan yedek anahtarlarımı almak zorunda kalmıştım. O zaman bunları düşünmedim ama... Sanırım şu anda paranoyak gibi davranıyorum."

Carlos elini omzuna koydu ve Nik eline yaslanıp rahatladı.

"İçeri girmeye hazır mısın? Yoksa biraz zamana mı ihtiyacın var?"

Nik, Carlos'tan uzaklaştı. Bunu hiç yapmamalıydı ama şu anda başka bir seçeneği yoktu.

"Hayır, hayır, iyiyim. Hadi içeri girelim."

Carlos anahtarı onun elinden aldı ve kapının kilidini açtı. Bunu kendisi de yapabilirdi ama olsun. Carlos kapıyı yavaşça ittirdi. Neden evden çıkmadan önce bütün ışıkları kapatmıştı ki? Enerji tasarrufu saçmalığı. Şu anda kendini korku filmlerindeki kadınlar gibi hissediyordu. İlk on beş dakikada öldürülenler gibi.

Bekle, hayır. O kadınların hiçbiri içinde kötü bir his olduğunda yanlarında birini getirmeyi akıl etmemişti.

Carlos kapıyı sonuna kadar açtı ve Nik'in önünden içeri girdi.

"Şeytan beni yakalarsa, anneme onu sevdiğimi söyle."

Görünüşe göre aynı tarz filmler izliyorlardı.

Carlos salona girip ışığı açtığında, Nik de peşinden gitti. Her şey iki saat önce evden çıkmadan önceki gibi duruyordu: dizüstü bilgisayarı büyük cumbalı pencerenin önündeki masanın üzerinde, kumanda yerde sehpanın yanında, tişörtü ve

-tüh- sütyeni koltuğun tepesinde, Carlos'un mesajını aldıktan sonra fırlattığı yerde duruyordu. O tarafa döndüğünde Carlos'un içten içe güldüğünü anlamıştı ama dışarıdan ses çıkarmamıştı.

"Bu odada saklanılabilecek bir yer var mı?" diye sordu alçak sesle. Nik başını hayır anlamında salladı.

Nik yatak odasına gitmek için koridorda ilerledi ama Carlos onu durdurmak için elini omzuna koydu.

"Önce ben gideyim."

Cevap vermesini beklemedi. Nik koridorda onu takip ederken Carlos'un arkasından dik dik baktı. Sırf Fisher'ın etrafta olmadığından emin olmak için yardım teklifini kabul etmiş olması ona kendi apartmanında ne yapacağını söyleyebileceği anlamına gelmiyordu. Bu çok kötü bir fikir olmuştu.

Nik yatak odasına girdiğinde, Carlos çoktan elbise dolabının kapılarını açmış ve dolabın paltoların olduğu kısmını eliyle yokluyordu. Carlos, Nik paltoların arasında kimse olmadığından emin olduktan sonra arkasına döndü.

"O paltoların hepsi... senin mi?" diye sordu. "Los Angeles'ta yaşadığının farkındasın, değil mi?"

"Hişt! Burada da hava bazen soğuk oluyor. Ayrıca yılda en az bir iki kere New York'a gidiyorum."

Carlos gülümseyerek kafasını salladı.

"Hım, evet, bu kesinlikle yirmi paltoya ihtiyacın olduğu anlamına geliyor, kesinlikle."

Sırıtmamak için çabaladı ama başarısız oldu.

Yatağın etrafında dolaştı, sonra koridora gitti ve oradaki dolabın kapısını açtı. Nik, Fisher'ın, akrobat yeteneklerini ondan saklamışsa, orada saklanıyor olabileceğini düşündü. Carlos dolaptaki rafta duran fazladan nevresim takımlarına ve maden suyu kutularına baktı ve bir şey söylemeden kapıyı

kapattı. Banyoya girdi ve Nik duş perdesinin hareket ederken çıkardığı sesi duydu.

"Banyoda da her şey yolunda. Başka bir yer var mı?"

Nik koridordan geçerek mutfağa girdi, aynı anda hem rahatladığı için kendini öylece yere bırakmaya hazırdı hem de aptal gibi hissettiği için dolabındaki paltoların için saklanmak istedi.

"Yani, sanırım biri gerçekten istese buzdolabının içinde saklanabilir ya da koltuğun altında ama nedense öyle olacağından şüpheliyim. Bence her yer temiz." Nik buzdolabını açtı ve şarap şişesi çıkardı. "Sana da boşa kürek çektirdiğim için özür dilerim. Bana ne oldu bilmiyorum. Şarap?" Oturma odasında dikilen ve daha sonra koltuğun altına bakan Carlos'a baktı. Gülümsedi ve iki kadehe şarap doldurdu.

"Buyur." Carlos'a kadehi uzattı ve koltuğa oturdu. "Teşekkürler. Normalde..." Kafasını salladı. "Neyse, teşekkür ederim. Umarım roze şarabı içmeyecek kadar erkek değilsindir."

Nik'in yanına oturdu ve kadehi aldı.

"Değilim." Şarabından bir yudum aldı ve Nik'e baktı. "Kilidini değiştirtmelisin."

Pekâlâ, ona yeterince ne yapacağını söyledi.

"Kilidimi değiştirtmem gerektiğini biliyorum; aptal değilim," dedi.

Carlos bardağını masaya koydu.

"Hey, özür dilerim. Tabii ki de değilsin. Öyle demek istemedim." Önce Nik'e, daha sonra uzağa baktı. "Ailemdeki tüm kadınlarla ilgilenmeye alışığım, o yüzden bazen ölçüyü kaçırabiliyorum. Sana ne yapacağını söylemek istememiştim."

Carlos'un kadehini aldı ve ona uzattı.

"Sorun değil, gerçekten. Seni terslemek istemedim." Gözlerini kapadı. "Normalde böyle paranoya nöbetlerine teslim olmam ve nefret ederim. Hıncımı senden çıkardığım için özür

dilerim."

Carlos ona gülümsedi ve üst bacağını sıvazladı. Nik, Carlos'un elinin orada durduğundan daha fazla durmasını istediği için kendinden nefret etti.

"Utanacak bir şeyin yok. Her kadının iri ve güçlü bir adamın gelip onu korumasına ihtiyacı vardır, bu senin hatan değil. Sırf doğan gereği zayıf ve aciz olduğundan, kadın olmanın sonucu olarak, anlarsın ya. Benim gibi bir adamın gelip yatağının altına bakmasına ihtiyacın vardı. Bu tarz şeyleri yapmak için yeteneğin olmadığını biliyorum."

Nik, Carlos'un koluna vurdu.

"Seni pislik." O kadar çok gülüyordu ki kadehini koyması gerekti. "Beni beş altı saniyeliğine kandırdın! Az kalsın suratına şarabı fırlatıp resmen evimden kovacaktım."

Carlos kahkaha attı ve koltuk minderlerine yaslanarak rahatladı. Yaptığı için Nik'in ona sinirleneceğinden biraz endişelenmişti ama gerilimi azaltabileceğini de düşünmüştü. Nik'in sevdiği özelliklerinden birisi de ne kadar bağımsız olduğuydu. Ne yapacağını söylemesinin onu sinirlendireceğini bilmesi gerekirdi. Angela daha birkaç hafta önce arabasını servise götürdüğü için ona kızmıştı. Kendi başına yapabilecek kapasitesi olduğunu söylemişti. Carlos da yapamayacağını düşündüğü için değil, onun görevi olduğunu düşündüğü için yaptığını söylemişti. Bu, onu daha az kızdırmasını neden olmuştu.

Nik şarap kadehini gösterdi.

"İç, iç. Kadehi üzerine boşaltmayacağıma söz veriyorum."

Bir yudum daha aldı. Genelde roze şarabı içtiği için Angela ile dalga geçerdi. Nik'le roze içtiğini ve beğendiğini asla öğrenmemeliydi.

"Cidden, kendini kötü hissetme," dedi. "Bu tür şeylerden korkman gayet normal. Acilde asistanlık yaptığım dönem, bu tür şeylerin kadınların başına ne kadar sık geldiğini anlamam için gözlerimi açtı. Demek istediğim, tamam, o burada değildi ve beni yukarı çıkardığın için kendini aptal gibi hissettin, önemli değil. Ama çoğu kadın o duyguları görmezden geliyor ya da aptal gibi hissetmek istemiyor ve ben sonuçların bazılarını gördüm. Aptal gibi hissetmek kesinlikle daha iyi."

Nik şarabından bir yudum daha aldı ve arkasına yaslandı. Koltuğun tam ortasına oturduğu için Carlos'un yanına oturmaktan başka seçeneği kalmamıştı. Neredeyse birbirlerine dokunacak kadar yakın oturuyorlardı.

"Yoldayken neredeyse seni arayıp sana ihtiyacım olmadığını söyleyecektim ama arkadaşlarımın bana bağıracağını ve aptallık etme diyeceklerini biliyordum." Duraksadı. "Şimdi düşününce, sanırım ben de diğerlerine benzer bir tavsiye verirdim. Başkasına tavsiye vermek kendin yapmaktan her zaman daha kolaydır."

Kolunu omzuna koymalı mıydı? Gerçekten yapmak istiyordu ama daha birkaç gün önce kötü bir ayrılık yaşamıştı ve ona vurabilir ve evinden çıkmasını söyleyebilirdi. Ama koltukta yanında öyle rahat kıvrılmıştı ki, elinde şarabıyla falan, harekete geçmek için mükemmel bir fırsat gibi görünüyordu, değil mi?

"Tavsiye vermekten bahsetmişken," dedi, "gençlere tavsiye vermek için çok zaman harcadığını söyledin. İşini çok merak ettim. Genç kliniğinde müdür yardımcı olmak ne anlama geliyor?"

Pekâlâ, ellerinde şarap kadehleri ile loş ışıkta koltukta omuz omuza otururken sadece konuşmak istiyor gibi görünüyordu. Harika.

"Mükemmel ve hâlâ cevabını bulmaya çalıştığım bir soru. Henüz altı aydır yapıyorum ama şu ana kadar sevdim. Kısa-

cası, tıp merkezinin hizmet verdiği on iki ile on dokuz yaş grubundaki çocukların tüm sağlık hizmetleri kliniğimize yönlendiriliyor. Amaç, gençlerin hem zihinsel hem de fiziksel olarak özel bir yerde olduklarını kabul etmek ve onların ihtiyaçlarına elimizden geldiğince hizmet etmek."

"Keşke ben çocukken doktorumun muayenehanesinde genç kliniği olsaydı," dedi. "Gençken etrafım bebekler ve küçük çocuklarla çevriliyken, hâlâ çocuk doktoruna gittiğim için çok huysuz hissettiğimi her zaman hatırlıyorum."

Şarabından bir yudum daha aldı ve Carlos'un omzundan ip parçası aldı. Carlos onun dokunuşu, sıcak gece havası ve varlığıyla sakinleştiğini hissetti.

Ve muhtemelen şaraptan dolayı.

Nik şarabı dolaptan almak ve koltuğa getirmek için ayağa kalktı.

"Henüz altı aydır orada olduğunu söyledin, ondan önce neredeydin?"

Şarap şişesini Carlos'un bardağına doğru eğdi ve ona bakarak kaşlarını kaldırdı. Carlos başıyla onayladı. Hemen gitmesini istemiyor muydu? Tüm bu "eski sevgilimden korkuyorum" olayı evine gelmesi için bir bahane miydi? Durum öyle olsa umursar mıydı? Kendi kendine sırıttı. Çekici bir kadın, onu evine götürmek için eski erkek arkadaşının korktuğu hakkında bir hikâye uydursa umurunda olur muydu? Tabii ki de hayır, umurunda olmazdı.

"Westside'daki St. Elizabeth Hastanesi'nde çalışıyordum. Orada çalışmayı çok seviyordum ama şu anki işim orada yaptığımdan farklı ve çok eğlenceli. Ayrıca Eastside'a geri dönmek ve aileme yakın olmak iyi oldu."

Ama bir dakika. Bu kızı çok iyi tanımıyordu ama birkaç etkileşiminden sonra onun oldukça açık sözlü ve dürüst göründüğünü düşünmüştü, neredeyse fazlasıyla. Onu evine çağırmak istese hikâye uyduracağını gerçekten sanmıyordu.

Yukarı gelmesini istese doğrudan sorardı.

Ayrıca biri korkuyormuş numarası yapsaydı, içeri girdiklerinde onun yaptığından daha çok korkmuş gibi davranırdı. Yılışık davranmamış, ağlamamış ya da başka bir şey yapmamıştı. Gergin ve sinirli görünmüştü. Ve gelmesi için ona imada bulunmamıştı; teklifi yapan kendisi olmuştu.

"Los Angeles'ta yaşayan ama başka yerden gelen insanlarla çok zaman geçiriyorum; gerçek yerli biriyle tanışmak her zaman eğlenceli olmuştur," dedi. "Kalabalık bir ailen mi var?"

Carlos'un eli koltuğun üzerinde, Nik'in dizinin yanında duruyordu ancak ona dokunmuyordu.

"Hem evet hem hayır, geniş bir aileyiz ama tek kardeşim Angie. Ama annemin kız kardeşinin, Tia Eva'nın, yakınında oturuyorduk ve kızı, kuzenim Jessica, kız kardeşim gibidir. Barda sana bahsettiğim 'O sen misin?' fikrini aldığım kişi. Carlos gülümsedi. "Eastside'a tekrar taşınmanın doğru zaman olmasının sebeplerinden biri de buydu; Jessica ilk çocuğuna hamile ve bütün aile çok mutlu."

Nik saçını kulağının arkasına sıkıştırdı ve bakışlarını ona çevirdi. Carlos, konuşurken Nik'in gerçekten ne söylediğini dinliyormuş gibi tüm dikkatini ona vermesi hoşuna gitmişti.

Ayrıca gömleğinin yakasının gittikçe aşağıya kayması da hoşuna gitmişti. Dekoltesine uzun süre bakmamak için kendisini zorlaması gerekiyordu.

"Sen de bebek konusunda mutlu musun?"

Gömleği sıyrılınca omzu görünmüştü. Elini uzatmayı ve tamamen çıkarmayı gerçekten istemişti. Ah, doğru Jessie'nin bebeği.

"Ah evet, kesinlikle. Yıllarca çocuk doktoru olduktan sonra bebeklerin sıradan bir şey olarak gördüğümü düşünebilirsin ama Jessie'nin bebeğinin doğmasını sabırsızlıkla bek-

liyorum. Bu, çocuk sahibi olmaya hazır olduğum anlamına da gelmiyor ama Jessie'ninkini eğlenceli yapacak olan da bu. Dayı olmak harika olacak. Bütün eğlence ve sıfır sorumluluk. Güldü. "Böylece annem ona torun vermem konusunda başımın etini yemeyecek, çünkü Jessie'nin bebeğiyle ilgilenecek."

Carlos'a kuşkuyla baktı.

"Ya da çok istediği bebek için heyecanlı olacağından daha da çok başının etini yiyecek."

Carlos parmağını Nik'in dudağının üzerine koydu.

"Şişt! Öyle söyleme. Bunun gerçekleşmesinin uzun zaman alacağını biliyor. Şu anda ilgilenmem gereken birçok kişi var. Eastside'a geri döndüğüm için mutluyum. Bebek doğduğunda ve Angela için gece geç saatlerde örümcekleri, gerçek ve hayalî, öldürmek gibi şeyler için daha yakında olabilirim."

Şarabının son yudumu içti ve Carlos'a gülümsedi.

"Sana sahip olduğu için şanslı. Bu akşam yanımda olduğun için ben de şanslıyım." Doğruldu ve ayaklarını yere koydu. "Sabah işe çok mu erken gitmen gerekiyor? Saat geç oluyor."

Gitme vakti gelmiş gibi görünüyordu. Lanet olsun. Saatine baktı ve kaçı gösterdiğini zar zor fark etti.

"Uyku saatime az kalmış." Carlos elini kolunun üzerine koydu. "Bu gece iyi olacak mısın?"

Gözlerini kapıya doğrulttu ama yine de başıyla onayladı.

"Elbette. İyi olacağım, benim için endişelenme."

Tam ayağa kalmak üzereydi. Bunun yerine tekrar koltuğa oturdu.

"Şimdi, böyle söyleyince insan endişeleniyor. Kalmamı..." Cümlesini "ister misin?" diye tamamlayacaktı ama kulağa kendisini yatağına davet ettiriyormuş gibi geliyordu. Oraya davetiye almayı çok istese bile bu gece olduğundan daha fazla pislik gibi görünmek istemiyordu. "Arkadaşların-

dan biri gelene kadar burada kalmamı ister misin?"

"Bunu yapmayı düşününce bile aptal gibi hissediyorum ama... Belki. Courtney'nin sabahın köründe kalkması gerek, o yüzden onu aramak istemiyorum. Ama Dana'yı arayabilirim. Sanırım yarın çekimi yok. Aman Tanrı'm, şimdi aklıma geldi! Instagram!" Telefonunu cebinden çıkardı.

Carlos'un bu bağlamda ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikrim yoktu.

"Instagram mı?" diye sordu.

"Fisher bütün hayatını 'markalaşmak' ve hayranları ya da her neyse onun için Instagram'da paylaşır. Son birkaç saattir paylaşım yaptıysa, en azından neyin peşinde olduğunu bilirim."

Telefonundan arama çubuğuna bir şeyler yazarken konuşuyordu.

"Onu her yerden engelledim, o yüzden bana ulaşamaz ama çıkış yaparsam hâlâ görebilirim... Aman Tanrı'm, Carlos. Şuna bak. Vegas'a gitmiş!"

Fisher'ın bir kulüpte berbat bir şekilde dans ettiğini gösteren videoyu göstermek için telefonunu çevirdi. Carlos kahkaha attı.

"Vay canına." İkisi de izleyebilsin diye Nik'e yaklaştı. Aman Tanrı'm, çok güzel kokuyordu. Koltukta yanında uzun bir süre kalmak istiyordu. "Bu adam gerçek mi? Tekrar oynatsana."

Videoyu dört beş defa daha oynattı ve her seferinde daha fazla güldüler.

"Bu neredeyse yüzüklü orta parmak fotoğrafı kadar iyi," dedi Nik hâlâ gülüyordu.

Carlos kaşlarını kaldırdı.

"Hangi yüzüklü orta parmak fotoğrafı?"

"Aman Tanrı'm. Özür dilerim. Sana göstermedim. Biz

mesajlara bakmadan önce gitmiştiniz. Bana gönderdiği fotoğrafa bak."

Nik telefonunu kurcaladı ve üzerinde nişan yüzüğü olan bulanık bir orta parmağın fotoğrafını açtı. Carlos kafasını kaldırıp Nik'e baktı.

"Aman Tanrı'm. Gerçekten bunu gönderdi mi?"

Nik fotoğrafı açarken; Carlos, Fisher'ın evlilik teklifinden sonra attığı birkaç mesajı gördü. Kahrolası pislik.

"Biliyorum. Biliyorum." Hâlâ fotoğrafa bakıyordu, Carlos'a değil. "Bir şey söylemek zorunda değilsin. Erkekler konusunda kötü kararlar veriyorum; artık hepimiz biliyoruz ama bu gerçekten inanılmaz, değil mi?"

Carlos ayağa kalktı. Fisher'ın şehir dışında olmasına sevinmişti ama artık burada kalması için bir bahanesi kalmamıştı.

"O kadar inanılmaz ki sindirmem için eve gitmem gerek. Ayrıca erken kalkmam ve saat sekiz buçukta hastalarım için hazır olmam lazım."

Kapıya kadar Carlos'a eşlik etti.

"Uykundan alıkoyduğum için özür dilerim ve tekrar teşekkür ederim."

Carlos'a sarılmak için uzandı, Carlos da ona sıkıca sarıldı. Vücutlarının birbirine değmesi iyi hissettirmişti. Daha uzun süre sarılmak istedi ama kendini bırakmaya zorladı.

"Burada olabildiğim için memnun oldum. İyi geceler. Ben gittikten sonra kapının arkasına sandalye dayamak istersen hiç çekinme. Senden başka kimse bilmeyecek."

Nik güldü ve yanağından öpmek için uzandı.

"Belki de yaparım, teşekkürler."

Nik, Carlos'un arkasından kapıyı kapattı ve gözlerini yumdu.

Belki alnını kapıya yaslayıp birkaç dakika ayakta dikilirse, kafasında dolaşan duyguların sihirli bir şekilde uçup gideceğini düşündü.

Kendine iki dakika süre verdi ama işe yaramadı. Böyle olunca kendini tekrar koltuğa bıraktı ve yüzünü battaniyeyle örttü.

Fisher olsun ya da olmasın neden gece onunla kalmayı teklif etmemişti? Nik, "Hayır, çok meşgulsün. Daha fazla rahatsızlık vermek istemiyorum," derdi ve Carlos tekrar teklif ederdi ve Nik, "Emin misin?" diye sorardı ve Carlos, "Tabii ki," derdi ve Nik, "Gerçekten zorunda değilsin ama..." derdi ve Carlos, "İstiyorum!" derdi ve sonra Nik onu koltuğa doğru ittirirdi. Bu, onun kanepede tek başına kendini aptal gibi hissetmesinden çok daha iyi bir son olurdu.

Daha da kötüsü, onu öpmeyi bile denememişti! Ona her fırsatı vermişti, göğüslerini neredeyse yüzüne sokmuştu, o ise gülümsemiş, kuzeni ve hastaları hakkında falan konuşmuştu. Tabii bunları kendisi sormuştu ve ona, "Göğüslerimi bu gömlekte beğendin mi Carlos? Onları sırf senin için büyüttüm," diye sormamıştı ama onun ne demek *istediğini* anlaması gerekirdi.

Of, onu "gel, pul koleksiyonuma bak" bahanesiyle yukarı davet etmemişti bile. Onu koruma için istemişti. Ön kapıyı

açarken yanında olduğu için çok minnettardı. Onun varlığıyla gerçekten rahatladığını hissetmişti. Normalde nefret edeceği bir şekilde ona ne yapacağını söylediğinde bile yanında olduğunu için rahatlamıştı.

Ne utanç verici. Kendi kendine yetmesi, kendine güvenmesi ve bağımsız bir kadın falan olmasıyla övünen Nikole Paterson, en ufak bir baskı altında pes etmiş ve bir erkeğe kendisini kurtarması için çağrıda bulunmuştu. Ve bu süreçte neredeyse kendini onun kollarına atmıştı. Carlos da onu istemediğini açıkça belirtmişti.

Pekâlâ, işler kontrolden çıkıyordu. Tabii, parmakları Carlos'un kalın, koyu saçlarının arasından geçmek için can atmış, eli kolunda biraz uzunca durmuş ve ne zaman o davetkâr dudaklarını gülümsemek için büktüğünde, onu daha da yakınına çekmek istemişti. Ancak Carlos ile fiziksel olarak birlikte olmak berbat bir fikirdi, hatırladın mı? Kimseyle birlikte olmayı ne istiyor ne de buna ihtiyacı vardı! Erkekler bela demekti. Bunu bir kez daha öğrenmişti. Ayrıca Carlos doktordu ve onun doktorlarla işi bitmişti. Herkesten üstün olduklarını düşünüyorlardı.

Önemli bir röportaj sırasında dijital kayıt cihazının farkında olmadan bozulduğunu Justin'e gözyaşları içinde anlattığı zamanı asla unutamayacaktı. "Hadi ama Nikole. Alt tarafı bir oyuncuyla röportaj; o kadar da önemli bir şey değil. Benim işimin aksine, küçük bir hata yüzünden kimse ölmeyecek." demişti. Bu olaydan sonra onunla bir buçuk yıl daha birlikte kaldığı için kendine hâlâ kızgındı.

Carlos'un gelmesine en başından izin vermemeliydi. İyi biri gibi görünmesine ve evet, zayıf bir anda onun yatağında olmasını dilemesine rağmen, Carlos hâlâ onun kendisinin korumasına ihtiyaç duyan çaresiz bir kadın olduğunu düşünüyordu. Bunun hakkında espri yapmıştı ama acaba gerçekten espri miydi?

Erkeklerin zayıf noktalarınızı görmesine izin vermek her

zaman bir hataydı. Kendini ürkütücü eski erkek arkadaşlarına karşı korumak için önüne çıkan ilk erkeği aramaktan daha iyi yollar olmalıydı.

"Kendini savunma dersleri mi?" diye sordu Dana. "Birlikte kendini savunma derslerine gitmemizi mi istiyorsun?"

Üçü, iki gün sonra, kısmen pazartesi gecesinden beri evinden çıkmadığı için, kısmen de harika fikrini onlarla paylaşabilmek için bardaydı.

"İyi bir fikir!" dedi Nik. "Söylediklerine göre oldukça güç verici oluyormuş."

Courtney ve Dana sanki ikinci bir kafa çıkarmış gibi Nik'e dik dik baktı.

"'*Güç verici mi?*' Ne zamandan beri 'güç verici' gibi kelimeler kullanır oldun?" diye sordu Courtney.

Haklıydı.

"Üzgünüm, kendini savunma dersi internet sitelerinde çok vakit geçirdim. Birkaç şeye yumruk atmak kulağa hoş gelmiyor mu? Çok iyi bir antrenman olur."

Dana ilgileniyor gibi görünmeye başlamıştı. Zavallının hep egzersiz yapması gerekiyordu. Bir yıl önce bir komedi dizisinde en iyi arkadaş rolü almıştı, bu da asla otuz dört bedenin üstüne çıkamayacağı anlamına geliyordu ve hatta o bile fazlaydı.

"Kulağa eğlenceli geliyor ama bu, herkesin bir travma falan paylaşması gereken ve sonra korkusunu ya da her neyse onu yenmek için yumruk attığı derslerden biri mi?" diye sordu.

"Farklı türleri var," dedi Nik. "Kendini nasıl savunmanı öğretiyorlar ve-"

"Evet, onu anladım; zaten adından belli," dedi Dana.

"Sus bakayım, ne demek istediğimi biliyorsun. Gece sokakta yürürken ya da ürkütücü adamlarla uğraşırken kendimize daha çok güvenmemize yardımcı olacak."

"Her yere arabayla gidiyorum ve ürkütücü adamlarla uğraşalı yirmi yıldan fazla oldu. Elinde başka ne var?" Dana içkisini kafaya dikti.

"Hım, bazılarımızın üstü kapalı tehdit mesajları gönderen eski erkek arkadaşlarıyla başa çıkmasına da yardımcı olacak mı?" diye sordu Courtney.

Derse neden ilgisi olduğu hakkında bağlantıyı kurmamalarını ummuştu. Gerçi saçma bir umuttu. Maalesef zeki arkadaşları vardı.

"Bana bundan bahsetmedin." Dana oturduğu yerde doğruldu. "Ne dedi?" Cebinden telefonunu çıkardı. "Paten derbisi yapan arkadaşlarıma mesaj atıyorum- adresi neydi?"

Nik telefonunu elinden aldı.

"Paten derbisi yapan arkadaşlarına mesaj atmana gerek yok. Sandığın gibi değil."

Dana, Courtney'nin omzuna vurdu. "Neden bana olanları söylemedin? Kızı kendini savunma dersi almak istetecek kadar korkutmuş."

Courtney, Dana'nın telefonunu Nik'in elinden alıp Dana'ya geri verdi.

"Bana neden bağırıyorsun?" Nik'i gösterdi. "Sana söylemesi gereken oydu."

Dana içmeden önce cin toniğine limon sıktı.

"Sen hiç merak etme. İkinize de kızgınım. Ama pazartesi günü onu gördüğünü biliyorum. Fisher'ı engellediğini söyledin ama mesajlarının onu savunma dersi alacak duruma getirdiğini söylemedin. Elime dirgen alıp evine gideceğim."

Onu çıldırtmalarına rağmen Nik arkadaşlarını çok seviyordu.

"Dirgenle evine gitmene gerek yok." İçkisinden bir yudum aldı ve tekrar düşündü. "En azından bir iki gün bekle, hâlâ Vegas'ta."

Dana telefonundan takvimi açtı ve not aldı.

"Bakın, bunun Fisher ile ilgisi yok," dedi Nik. İki arkadaşı da inanmadıklarını gösteren bir ifadeyle ona baktı. "Tamam, peki, *sadece* Fisher ile ilgili değil. Sadece... Pazartesi eve döndüğümde, onun mesajlarından ve tanımadığın kişilerin tacizlerinden sonra paranoyak oldum. Hatta..."

Onlara bundan bahsetmekten kaçınmaya çalışmıştı ama bir yanı bunun eninde sonunda ortaya çıkacağını her zaman biliyordu.

"Pazartesi akşamı Carlos'la yemeğe çıktım ve... Tüm bunlar hakkında o kadar endişeliydim ki benimle evi kontrol etmesini sağladım. Aptal gibi hissettim."

Dana kolunu omzuna doladı.

"Oh, tatlım. Berbat bir durum ama utanman gerektirecek bir şey yok. Asıl kendilerinden utanması gerekenler seni endişelendiren o şerefsizler. Carlos iyi ki yanındaymış."

Nik arkadaşına doğru eğildi ve kafasını salladı.

"Neyse ki sürekli şaka yaptı. Çok nazik, düşünceli ve benim için endişelenseydi kusmama neden olurdu."

"Pekâlâ." Courtney içkisini masaya bıraktı. "Ben yanında olmasına çok sevindim ve bu konuda tuhaf davranmamasına daha da sevindim ama beni en çok sevindirecek şey, onunla daha sonra yattığını bize söylemen."

Başını hayır anlamında salladı.

"Hayır çocuklar, cidden, öyle bir şey değildi."

Courtney dudaklarını büzdü.

"Peki neden öyle değildi? Adam yakışıklı, sana ilgi duyduğu da gayet belli. Harika bir aday ve birine ihtiyacın var."

Değindiği noktalardan sadece birincisi doğruydu.

"Hayır, size söyledim. Bir süre erkeklerden uzak durmam gerek. Son on yıl içinde bütün ilişkilerim berbattı. Justin ve Fisher'ı anlatmama gerek bile yok ve geçen yıl dördüncü randevuda açık evliliği olduğunu söyleyen grafik tasarımcısını hatırladınız mı? Bu kadar yeter."

Courtney bunu daha önce milyonlarca kez duymuş gibi başını salladı. Dürüst olmak gerekirse, büyük ihtimalle duymuştu.

"Evet, evet biliyoruz. Ama cumartesi gecesi Carlos'a nasıl baktığını da biliyoruz. Belki onunla takıldıktan *sonra* erkeklerden bir süre uzak durmalısın."

Onu dinlemiyorlar mıydı yoksa daha iyi bildiklerine mi karar vermişlerdi?

"Bir: onunla ya da herhangi biriyle bir şeye başlamanın kötü bir fikir olduğunu söyledim. Erkekler her zaman bana baskı yapabileceklerini düşünüyor ve bundan bıktım. İki: Carlos açıkça benimle ilgilenmiyor, pazartesi gecesi bir hamle yapmadı. Ve üç: şu anda biriyle çıkmak istiyor olsaydım, o kişi kesinlikle Carlos olmazdı."

Dana elini Nik'in elinin üzerine koydu.

"Şu doktor şeyini aşman gerekiyor. Bu adam Justin gibi biri değil. Bütün doktorlar Justin gibi değil."

Nik iç çekti ve içkisinden bir yudum aldı.

"Olmadığını biliyorum. Mantıken biliyorum. Ayrıca Justin'i çok uzun süre önce aştım. Gerçekten. Ama onu aştıktan sonra, yazdıklarım hakkında bana ne kadar kötü hissettirdiğini unutmam yıllar aldı. Şu anda hem işimle hem de kariyerimle gurur duyduğum bir konumdayım ve kimsenin bunu bozmaya çalışmasını istemiyorum."

Dana başı ile onayladı.

"Biliyoruz tatlım. Ama Justin'le çıktığın zaman olduğun-

dan çok farklı birisin. Fisher iki hafta önce Justin gibi davranıp sana harika bir iş teklifini kabul etmemeni söyleseydi ne yapardın?"

"Suratına gülerdim," dedi Nik hemen.

"Kesinlikle!" dedi Courtney. "Justin'in en iyilerinden bir başka örnek vermek gerekirse, çıktığın Morton isimli adam senin yazılarından birini okuyup yazmayı bırakmanı söyleseydi ne yapardın?"

Nik gülmeye başladı. Arkadaşları her şeyi hatırlıyordu. Peki, neredeyse her şeyi.

"Morris, Morton değil. Tamam, evimden atardım. Ne demek istediğinizi anlıyorum. Hayatımda daha iyi bir konumdayım. Ama yine de."

"Ama yine de ne?" Dana kolunu Nik'in omzuna attı. "Kendine daha çok inan, Nik. Biz inanıyoruz."

Nik ağlamayı reddetti.

"Ah, susun. Zaten Justin ile ilişkimi bitirmemi sağlayan sizin bana olan inancınız oldu. İşte söyledim."

İki arkadaşına da sarıldı. Her ne kadar arkadaşlarını seviyor olsa da Carlos konusunda yanılıyorlardı. Son zamanlarda birlikte olduğu erkekler hakkında söyledikleri her şey bunu kanıtlıyordu: eski erkek arkadaşlarını ve fikirlerini dikkate almamasının bu kadar kolay olmasının nedeni, onlardan pek hoşlanmamasıydı. Ama Carlos'tan gerçekten hoşlanmıştı. Zeki ve ilginç bulduğun biriyle çıkmak çok daha zor görünüyordu. Çok daha riskli.

"Konumuza geri dönecek olursak: pazartesi gecesi, nasıl çok az tanıdığım bir adamdan kendimi çaresiz hissettiğim için daireme gelmesini rica ettiğimden *bahsediyorduk*. Nefret ettiğim bir şey varsa, o da çaresiz hissetmektir."

"Olgunlaşmamış şeftalilerden de nefret edersin," dedi Dana.

"Tüyleri dişine yapışıyor!"

"Ve beş parmaklı koşu ayakkabılarından," dedi Courtney.

Nik ürperdi.

"İnsanın ayaklarını hobbit ayağı gibi gösteriyor."

"İçi dolgulu çörekler," dedi Dana.

"Dışarı taşıyorlar!" dedi Nik. "Özellikle içinde kırmızı şey olanlar, sanki içinde kan varmış gibi."

"İnsanların telefonunda klavye sesinin açık olması," dedi Dana.

"Tamam ama bundan herkes nefret etmiyor mu?" diye sordu Nik.

"Plajlar," dedi Courtney.

"Çok fazla kum oluyor," dedi Nik. "Her yere giriyor. Ama *her yere*. İnsan neden sever bir türlü anlayamıyorum."

"Tulumlar."

"Havuçlu pasta."

"Patates püresi."

"Seri virgül kullanmayan insanlar!"

"Chardonnay şarabını unutma!"

"Tamam, tamam. Artık durabilirsiniz," dedi Nik. Sözlerini kesmese sabaha kadar devam ederlerdi. "İkiniz de haklısınız. Nefret ettiğim bir sürü şey var, tamam mı? Ama çaresiz hissetmek listenin başında. Şimdi mutlu musunuz?"

Hem görünüşleri hem de kişilikleri bu kadar farklı iki kadının aynı kendini beğenmiş gülüşe sahip olması şaşırtıcıydı.

Aynı anda, "Evet," dediler.

"Bunca şeyden sonra, artık benimle savunma dersine gelmeniz gerektiğini biliyorsunuz, değil mi?" diye sordu Nik.

"Ah." Dana, Courtney'e baktı ve ikisi de Nik'e geri baktı. "Zaten seninle gelecektik. Önce seninle eğlenmek istedik. İlk ders ne zaman?"

Nik sırıttı.

"Yarın."

Carlos, çarşamba gecesi geç saatlerde yemeğiyle birlikte koltuğunun köşesinde oturuyordu. Salı sabahından beri Nik'ten haber almamıştı, nasıl olduğunu sormak için ona mesaj atmış ve o da çok daha iyi olduğunu söylemek için cevap vermiş ve tekrar teşekkür etmişti. Nik'in onu başından savdığını ve ona bir daha mesaj atmaması gerektiğini düşünmüştü ama kararını yeniden gözden geçiriyordu. Öncelikle Nik birini başından savma konusunda çok başarılı gibi görünmüyordu. Bunu Dodger Stadyumu'nda görmüştü. Belki ona bir kez daha mesaj atabilirdi.

Artan Tay yemekleri seni öldürdü mü? Umarım dün yemişsindir. Durdukça daha da baharatlı olacaklar.

Gönder tuşuna bastıktan birkaç saniye sonra telefonu çaldı. Aman Tanrı'm, bu kadar kolay mıydı?

Telefonuna baktı. Arayan Angela idi. Bu kadar kolay değilmiş.

"Selam," dedi. "Az önce telefonda Jessie ile konuştum."

Kuzeni Jessica'ya preeklampsi teşhisi konulmuştu ve sabahtan beri annesi ve teyzesinden gelen telefonlara cevap yetiştiremiyordu. Akşam hastaneden çıkmadan önce Jessie ile konuşmayı becerebilmişti.

"Ben de konuştum," dedi Angela'ya. "Telaş yapma. Hâlâ erken ama doktorlarının onu hastaneye yatırmak yerine eve göndermesi ve yatak istirahati vermesi iyiye işaret."

Bir yanı doktorlarının onu hastaneye yatırmasını istemişti, böylece o ve bebek güvende olur ve herhangi bir sorun ihtimaline karşı her gün izlenirdi. Kimsenin sana doktor olmakla ilgili söylemediği şey, sevdiğin insanların bir sorunu

olduğunda senin ne kadar paniğe kapılacağındı. Doktorlar en kötü durum senaryoları hakkında çok fazla şey biliyorlardı.

"*Bana* mı telaş yapma diyorsun? Jessie'nin söylediğine göre onu telaşlandıran sensin! Doktorlarının onu bu konuda daha az gerdiğini ve doktorun yanından çıktığında çok endişeli olmadığını ama seninle konuştuktan sonra tekrar endişelendiğini söyledi."

Telefonu titredi.

Vay be, gerçekten mi? Haber bülteni için teşekkürler. Pazartesi gecesi söylesen daha hoş olurdu, salı günü öğle yemeği için yiyip dilim on iki saat boyunca yandıktan sonra değil. Artık neden bana bıraktığını biliyorum.

Gülmemek için kendini zor tuttu. Neden güldüğünü Angela'ya açıklamak istemiyordu.

"Jessie'yi telaşlandırdığım için üzgünüm ama ne zaman hastaneye geri gitmesi gerektiğini bilmesi gerekiyor. Tansiyonu çıkarsa tehlikeli olabilir."

Geri mesaj attı.

Neden bahsettiğini bilmiyorum. Sadece centilmenlik yapıyordum.

"Bunu o da biliyor; o yüzden doktoru var. Artık hepimiz biliyoruz. Google denen bir şey var."

Önündeki mercimek çorbasına bakarak gözlerini devirdi. Sanki Angela onu dinlemiyormuş gibiydi.

"Ben Google sayesinde bilmiyorum. Doktor olduğum için biliyorum!"

İhtiyaçları olduğunda hepsi doktor olduğunu hatırlıyor ama işlerine gelmediği zaman görmezden geliyorlardı.

"Doktor olduğunu biliyorum ama kızı her şey hakkında endişelendirmeyi bırak. Şu anda desteğine ihtiyacı var, tansiyonunu arttırmana değil."

Elbette Jessie'yi destekliyordu. Küçük kuzeniydi ama sa-

dece bir yaş farkla. Carlos kendini bildi bileli Jessie onunla dalga geçmiş, onunla eğlenmiş, ona gülmüş, onu cesaretlendirmiş ve onunla gurur duymuştu. Evinde onun üç ve Jessie'nin iki yaşında olduğu ve şüpheyle bebek Angela'ya baktıkları çerçeveli bir fotoğraf vardı.

Centilmenlik böyle mi yapılıyormuş? Övgüyü kendin alırken bütün acıyı benim çekmeme izin vererek mi? Şimdi centilmen olduklarını söyleyen erkeklerin ne demek istediğini anlıyorum.

Kahkaha atabilmek için mikrofonu kapatmak zorunda kaldı.

"Bak," diye devam etti Angela. "Şu anda stresli olduğunu biliyorum, babamın beşinci ölüm yıl dönümü yaklaşıyor ama-"

Gülmeyi kesti.

"Onunla alakası yok," dedi. Babasının ölüm yıl dönümünün yaklaştığını görmezden gelmeye çalışıyordu. "Sadece aileyle ilgilenmeye çalışıyorum, o kadar."

Carlos babasının ölümünden beri kendini ailenin başı olarak görmüştü. Bunu annesine ya da Tia Eva'ya asla söylemezdi ama onların da aynısını düşündüklerini varsayıyordu. Jessie'nin babası hayatlarında olmamıştı, bu yüzden araba bakımı, bahçe işleri ve ev onarımlarının hepsini Carlos'un babası yapardı. Babası öldüğünde tüm sorumluluklarını üzerine almıştı. Ama bu fiziksel işten daha fazlasıydı: ailesini kendi sorumluluğu olarak görüyordu. Onun gözetiminde Jessie'nin başına bir şey gelmesine izin vermeyecekti.

"Bak, bu konu hakkında kavga etmek istemiyorum," dedi Angela'ya. "Sadece bildiğim en iyi şekilde Jessie ile ilgilenmeye çalışıyorum. Yarın geç saate kadar çalışmam gerekiyor ama cuma günü onu görmek için uğrayacağım."

Centilmenlik kuralını sana anlattığımı kimseye söyleme. Dışarıdaki başka centilmenler beni öldürür.

"Harika, benim de bir fikrim var: Jessie'ye uğramadan önce doktora gitmeye ne dersin? Çok sevinir, ben de sevinirim."

İç çekti. Yine ne mi aynı konu.

"Sıradaki konuya geç Angela."

Angela güldü.

"Tamam ama dediğimi unutma. Bu arada evlilik teklifi videosunun her yerde ortaya çıkıyor, gördün mü? Çok acayip, değil mi? Zavallı Nik. Acaba nasıl?"

Dudaklarım mühürlü. Demek istediğim, ifşa edene kadar.

Düşünmeden, "İdare ediyor," dedi.

"Oh, *öyle mi*? Peki nasıl bildiğini sorabilir miyim?"

Kesinlikle onunla telefonda konuşurken aynı zamanda Nik ile mesajlaştığını *söyleyemezdi*. Ne zaman biriyle vakit geçirmekten hoşlandığını söylese, Angela sonsuza dek mutlu yaşayacaklarına inanıyordu. Nik ile aralarında ne olacağını hâlâ bilmediği için bunun ihtimal dâhilinde olmadığını biliyordu.

"Pazartesi akşamı yemeğe çıktık. Cumartesi günü için teşekkür etmek için e-posta attı -sana da teşekkür ettiğini söylememi istedi bu arada- ve kendimizi Tay yemeği yerken bulduk."

"Hmm. Bana teşekkür etmeni istediğinden bahsetmemen ilginç. Acaba nasıl oldu?"

Neden hâlâ Jessie hakkında konuşuyor olamıyorlardı?

"Bu hafta çok yoğundum Angie. Hem doktor olmaya hem de bütün aileyle ilgilenmeye çalışınca tamamen unutmuşum."

"Her neyse, onu sevdim ve sen de sevmiş gibi görünüyorsun..."

Sadece ifşanda gerçek ismimi kullanmadığından emin ol.

Bana Carver, Fletcher ya da Winston gibi hippi isimlerinden birini ver.

Cumartesi gecesinden sonra Nik hakkında düşündüğü bile ağzından kaçırmamalıydı. Buna hemen son vermesi gerekiyordu. Nik ile aralarında bir şey olsa bile, bu, kız kardeşinin onu sürekli zorladığı türden bir ilişki olmayacaktı.

"Çok sevmedim. Sadece üzüldüğüm için onunla yemek yedim. Video her yerde yayınlandıktan sonra insanların kendisini taciz etmesiyle uğraşıyordu ve korkmuştu."

Belki bir gün biriyle ciddi bir ilişkisi olabilirdi ama daha çok erkendi, babası bunun için ölmüştü. Başka bir kadını annesinin ve kardeşinin, Jessie ve Tia Eva'yı saymasına bile gerek yoktu, önüne koyamazdı. Angie bileğini incittiğinden evine koşabilmesi, hafta sonu annesiyle mobilya alışverişine gidebilmesi ya da Tia Eva'nın lastikleri değiştirebilmesi gerekiyordu. Eskiden babasının yaptığı şeyler. Biriyle birlikte olursa, bunların hiçbirini yapamazdı.

"Hım," dedi Angie. "Onun adına üzüldün tabii. Sanki buna inandım."

Başını salladı.

"Güle güle Angela. Sonra konuşuruz."

Atticus'a ne dersin? Atticus olabilecek birine benziyorsun.

Ayaklarını sehpanın üzerine koydu ve güldü de güldü.

Courtney arabadan inerken, "Bize bunu yaptırdığına inanamıyorum," dedi. "Hem spor hem şık giyinilmesi gereken bütün durumlardan kaçındığımı biliyorsun."

Kapüşonunun fermuarını çekti ve onu duymazdan geldi.

"Sızlanma," dedi Dana, Courtney'e. "Kıyafetini çok beğendim. Sana aylardır tüm gün iş yerinde tayt veya yoga pantolonu giysen ne kadar rahat edebileceğini anlatmaya çalışıyorum."

Courtney spor salonuna doğru ilerlerken kafasını salladı. Nik, bu dersi adı Kız Gibi Yumruk At olduğundan az kalsın iptal edecekti ama gelecek birkaç hafta içinde Eastside'da başlayan tek ders buydu. Ve nedense bunu *hemen* yapması gerekiyor gibi hissetmişti. Fisher'ın ya da ona mesaj atan diğer ürkütücü adamların ona bir şey yapacağını gerçekten düşünmüyordu. Sadece içlerinden biri bir şey yapsa, karşılık olarak ne yapacağını bilmediğini fark etmişti.

Carlos'a dersi aldığını söylemek için sabırsızlanıyordu. Çok hoşuna gideceğinden oldukça emindi. Tabii onu bir daha görürse. Dün gece saatlerce ve bugün de arada mesajlaşmışlardı ama bu hiçbir şey ifade etmiyordu.

"Taytların ne kadar rahat olduğu umurumda değil; işte elbise giymeyi seviyorum, çok teşekkürler," dedi Courtney. "Yıllarımı kurumsal Amerika için çirkin büyük beden takım elbiseler giyerek harcadım. Saçma sapan desenli evaze elbiseler giymek o kadar rahatlatıcı ki. Ayrıca, kendi adımı verdi-

şim bir cupcake dükkânı işletiyorum, cupcake gibi giyinmek marka için tam bir etiket."

"Böyle yüksek sesle 'etiket' dediğine inanamıyorum." Dana saçını atkuyruğu yaptı. "Belli ki son zamanlarda sosyal medyanın dozunu kaçırmışsın, müdahale etmemiz gerekebilir."

Courtney taytının cebinden cep telefonunu çıkardı.

"Benimle dalga mı geçiyorsun? Yirmi beş bin takipçim oldu! Doğru bir şey yapıyorum." Telefonunu cebine geri koymadan önce cupcake fotoğrafına gülümsedi. "Takıntılı olduğumu biliyorum; bir daha söylemek zorunda değilsiniz."

Nik de kendi telefonunu çıkardı. Kim bilir, belki haber kaynağı ona geri e-posta göndermiş olabilirdi!

Yemin ederim, bugün bir hasta bana Kaftan adında bir çocuğa bakıcılık yaptığını söyledi.

Gizlice gülümsedi.

Spor salonu kapısının üzerindeki metalik sarı tabelada "Natalie'nin Spor Salonu" yazan, büyük, gizemli görünümlü bir binaydı.

"Burayı nereden buldun?" Dana, Nik'e fısıldadı. "Daha önce bir spor salonunda metalik sarı bir tabela görmemiştim."

"Şişt," dedi Courtney. "İşin içinde parıltı varsa, kendimi çoktan evde gibi hissederim."

Nik ikisini de görmezden geldi ve resepsiyonda oturan pembe tişörtlü kadının yanına doğru ilerledi.

"Selam, üçümüz için bu derse internetten kaydolmuştum." Dersin ismini söylemeyi reddetmişti.

"Kız Gibi Yumruk At mı? Harika!" aşırı derecede zayıf, neşeli atkuyruklu kadın gülücükler saçıyordu. "İsminizi öğrenebilir miyim?"

"Nikole Paterson, Dana Carter, Courtney Park," dedi Nik sırayla kendini ve arkadaşlarını göstererek.

"Hepinizle tanıştığıma memnun oldum!" dedi kadın. "Değişebilir ücret tarifemiz var, bana ne kadar ödeyebileceğinizi söylemeniz yeterli. Genellikle her seferinde bir ders için ödeme yapabilirsiniz ancak bu ders için altı haftanın tamamını önceden ödemenizi istiyoruz, böylece dersin devamı için size güvenebiliriz."

Nik kredi kartını uzattı. Daha önce Los Angeles'ta değişebilir ücret tarifesi olan bir spor salonu duymamıştı, özellikle de böyle sevimlisini. Bu çalışmaya yeni başladığında faydalı olabilirdi ama neyse ki artık liste fiyatını ödeyebiliyordu.

"Harika!" Kadın ayağa kalktı. "Ücretiniz ödendi ve kaydınız yapıldı. Soyunma odaları şu tarafta ve dersi Stüdyo A'da yapacağız. On dakika içinde başlıyoruz!"

"Harika!" diye cevap verdi Nik ve kadının ünlem işaretlerini benimsediği için hemen utanmıştı. Bu tıpkı ne zaman güneye gitse, beş dakika sonra ağır ağır konuşmaya başlamasına ve millet demesine benziyordu.

Soyunma odasına gitmelerine gerek olmadığından direkt Stüdyo A'ya gittiler. Parlak ahşap zemini, duvarları camla kaplı ve köşesinde fıskiye olan büyük, iyi aydınlatılmış bir stüdyoydu. Kapının yanında, üzerinde metalik sarı harflerle yazılı büyük tabela telefonlarını kapatmalarını ve kişisel eşyalarını kapının yanındaki küçük bölmelere koymalarını söylüyordu.

Dana tabelayı göstererek, "Ana sınıfında mıyız?" dedi. "Bu yerden pek emin olamadım Nik."

Courtney hemen ceketini çıkardı, ceketini ve çantasını bölmeye koydu.

"Parıldayan her türlü tabelaya uyarım, bunu biliyorsun," dedi Dana'ya. "Biraz açık fikirli ol! Tempolu SoulFit'e veya CrossMethod'a ya da ne sporu yapıyorsanız onu yapmaya çok alışmışsınız."

Dana, Nik'e bakarak kaşlarını kaldırdı.

"Parıldayan tabelayı görür görmez hemen ikna oldu. Hiçbir konu hakkında fikrini bu kadar çabuk değiştirdiğini hiç görmemiştim."

Neyse ki arkadaşları yanındaydı. Hayatta tek başına severek yapacağı pek çok şey vardı- sinemaya gitmek, akşam yemeğine çıkmak, uluslararası bir seyahate çıkmak- ama asla böyle bir derse tek başına gelmeye asla cesaret edemezdi.

Telefonunu kapatmak ve bir mesaj daha atmak için cebinden çıkardı.

Bence uyduruyorsun ama yemin ederim az önce spor salonunda birinin başka birine "gün ışığı" dediğini duydum.

Resepsiyon masasındaki sarışın kadın saat tam yedide zıplayarak içeriye girdi.

"Herkese merhaba!" Mırıltılar kesildi ve herkes ona döndü. "Ben Natalie, güzel yüzlerinizi bugün burada gördüğüm için çok mutluyum!"

Aman Tanrı'm. Kadın "güzel yüzleriniz" diyen tiplerdendi. Başlarına ne iş açmıştı? Courtney ve Dana'nın birbirlerine baktığını gördü.

"Hepinizin de bildiği gibi, bu kadınlara dövüşmeyi öğretmek için altı haftalık bir kurs." Etrafında toplanan kadınların oluşturduğu yarım daireye gülümsedi ve kadınların hepsi karşılık verdi. Hemen hemen hepsi. "Bazılarınız muhtemelen filmlerde kadınlar için kendini savunma derslerini nasıl yaptıklarını düşünerek bu derse kaydoldunuz. Bilirsiniz, adamın biri koruyucu malzeme giyer ve herkes onu dövüp yere serer; hepimiz güleriz, değil mi?" Bu sefer hepsi kendilerinden daha emin bir şekilde başlarını salladı. Nik'in istediği tam olarak buydu. Bir erkeğe yumruk atabilmek ve bunu yapabileceğini bildiğinden emin olarak dersten uzaklaşabilmek.

"Pekâlâ, burada bunu yapmıyoruz." Natalie'nin sesi değişmişti. Hâlâ pembe ve ışıltılıydı ama her nasılsa aynı zamanda sertti. "Bunun, üzerinde koruyucu kıyafet olduğun-

dan hareket edemeyen ve size saldıracağına dair on dakika önceden uyarıda bulunan bir adamı yere serdikten sonra buradan ayrılmanıza izin veren, sahte güç verici bir saçmalık olmasını istemiyoruz. Bunun size ne faydası olur ki?"

Hım. Olaylar ilginçleşmeye başlıyordu.

"Böyle yapsaydık, altı ders sonra hâlâ sizi bu sınıfa kaydolmaya iten şeyle yüz yüze gelemeyecek şekilde ayrılırdınız. Amaçladığım bu değil. Derslerimde bu korkularla yüzleşeceğiz. Ve size kız gibi yumruk atmayı öğreteceğiz. Çünkü neden, biliyor musunuz?"

Bir anda Beyoncé'nin "Run the World (Girls)" şarkısı odadaki görünmeyen hoparlörlerden çalmaya başladı ve bütün sınıf sıçradı, sonra güldü ve şarkıya eşlik etti.

"Evet, doğru. Dünyayı bizler yönetiyoruz, kızlar. Kimsenin bunu unutmasına izin vermeyin." Natalie onlara gülümsedi. Nik birden Natalie'nin pazılarını fark etti. Bu kadını sarı saçları ve neşeli sesiyle yanlış değerlendirdiği kesindi.

"Biliyorum, biliyorum, hepiniz kum torbaları ve boks eldivenleri arıyorsunuz. Onlar önümüzdeki hafta. Bugün gevşemeye ve form öğrenmeye başlayacağız." Onlara gülümsedi, gülümsemesi sarılmayı andırıyordu. Bunu nasıl yapmıştı?

"Tamam, millet!" Natalie sınıfın önüne geçti ve yüzünü onlara döndü. "Şimdi uygun formu öğreneceğiz. Ellerinizi, kollarınızı, omuzlarınızı, sırtınızı ve bacaklarınızı düzene sokmanız gerekiyor." Yumruk atmayı gösterirken atkuyruğunu sallandı. "Önümüzdeki haftanın dersi bitmeden hepiniz böyle görüneceksiniz. Şimdi nasıl duracağınızdan bahsedelim. Burası en önemli kısım."

Nik, Natalie'nin duruşunu taklit etti. Şimdiden daha güçlü hissediyordu. Carlos onu şimdi görseydi, onun zayıf olduğunu düşünmezdi.

Pekâlâ, tamam, hâlâ nasıl yumruk atacağını bilmiyordu ama çok yakında öğrenecekti ki bu önemli olan kısımdı.

"Kum torbalarını önümüzdeki hafta kullanacağız millet" Courtney, üçü bir saat sonra spor salonundan çıkarken konuştu. Ter içindeydiler ve yüzlerinde kocaman gülümseme vardı. "İple çekiyorum."

Nik, Dana'ya baktı.

"Sen ne düşünüyorsun D? Courtney'nin parıltıları görür görmez fikrini değiştirdiği biliyorum ama sen daha şüpheciydin. Bizimle devam edecek misin?"

Dana, Nik'in arabasının ön koltuğuna geçti.

"Kesinlikle. Şimdi düşünüyorum da birinin çenesine nasıl yumruk atılacağını hep bilmek istemişimdir."

"Ben de öyle," dedi Nik.

Carlos cuma sabahı uyandı ve koşuya çıktı. Güneşin canı cehenneme, doktoru evden uzak tutan günde bir kez koşmaktır.

Angela'nın doktora gitmesi konusunda başının etini yemesinden bıkmıştı ve son zamanlarda Jessie de aynısını yapıyordu. Doktor konusunu açmaya bir yıl önce yanlışlıkla uzun süredir doktora gitmediğini ağzından kaçırdığında başlamışlardı. Babasına olduğu gibi başına bir şey geleceğinden korktukları için böyle yaptıklarını biliyordu ama bir şeyi yoktu, bunu defalarca söylemişti. Kendi aile geçmişini çok iyi biliyordu; başka birisiyle ayrıntıya girmesine gerek yoktu. Sağlığı için yapması gereken her şeyi zaten biliyordu ve karbonhidratı kesmesi ve daha fazla egzersiz yapması için başka bir doktorun onu rahatsız etmesine ihtiyacı yoktu.

Her zamanki gibi cuma öğleden sonra birçok randevusu iptal olmuştu ve neyse ki acil bir durum yoktu, bu yüzden işten erken çıkmıştı. Los Feliz'deki sevdiği kitapçı olan Skylight Books'a gitti. Jessie'ye yatak istirahatindeyken okuması

için kitaplar alacağına söz vermişti. Jessie'nin preeklampsi konusunda, ona gösterdiğinden daha fazla stresli olduğundan emindi. Kitaplar, ne olursa olsun rahatlamasına yardımcı olurdu.

"Aradığınız bir şey var mı?" dedi yanındaki bir ses. Şükürler olsun, çalışanlardan biri ona yardımcı olabilirdi.

"Evet ve yardıma ihtiyacım var." Arkasını döndüğünde Nik'in yanında durduğunu, pazartesi gecesi yüzündeki o endişeli ifadenin yerini bir gülümsemeye bıraktığını gördü.

"Hey! Burada ne yapıyorsun?" diye sordu. Ona sarıldı. Dün gece bir şeyler içmek için onu dışarıya davet etmek üzereydi ama birkaç saat boyunca sesi çıkmamışı ve ondan tekrar haber aldığında çok geç olmuştu.

"Ben her zaman buradayım," dedi. "Bugün, havamda olduğum bir kitap bulup bulamayacağımı görmekten başka belirli bir görevim yok. Evde bir yığın yeni kitap var, hepsini satın aldığımda okumak için heyecanlıydım ama şimdi... Hiçbiri bana pek doğru gelmiyor."

Kafasını salladı.

"Evet, nasıl bir his olduğunu biliyorum. Mutlu kitap havasındayken elindeki tüm kitaplar hüzünlü kitap olur ya da tam tersi. Ya da sürükleyici bir şey istediğinde ağır."

Nik, Carlos'a gülümsedi. Cildi gün ışığında neredeyse parlıyor, saçları kafasını döndüğünde hareket ediyor ve kocaman gülümsemesi Carlos'un içini ısıtıyordu. Ona geri gülümsemeden duramadı.

"Kesinlikle! Şu anda sahip olduğum kitapların hepsi ya şu anda okumaktansa kendimi hareket hâlindeki bir trenin önüne atmayı tercih edeceğim çok önemli konular hakkında yazılan çok zeki kurgusal olmayan kitaplar ya da New York Times incelemelerinin hepsinde 'güzel' yazılmış olduğunu söylenen romanlar. Şu anda güzel yazılmış bir şey okuyacak sabrım yok. Sen ne arıyorsun?"

Fısıltıdan bir tık daha yüksek konuşmalarından rahatsız olmuş görünen kadından uzaklaşarak birlikte birkaç adım yürüdüler.

"Yatak istirahatinde olan kuzenim için alışveriş yapıyorum ve suç romanlarına kafayı takmış durumda. Bu tür romanlar beni strese sokuyor ama o okumaya doyamıyor. Ama onları kâbus görmeden okuyamadığım için ona ne alacağım konusunda hiçbir fikrim yok. Ayrıca kendisi kütüphaneci, bu yüzden ona kitap almaktan her zaman korkmuşumdur."

Nik'in gözleri parladı.

"Şanslı günündesin çünkü Güney Kaliforniya'nın gerçek suç romanı uzmanına bakıyorsun. Suçluluk duymama neden olan zevklere inansaydım, onlara suçlu zevkim derdim. Ne kadar para harcamayı planlıyorsan, o kadar tavsiyede bulunabilirim."

Peki o zaman. Birden fazla nedenden dolayı şanslı günüydü.

Önlerinde durdukları raftan bir kitap aldı ve durakladı.

"Bir saniye, geçen gece bana bahsettiğin hamile kuzenin mi? Ne oldu?"

Ona Jessie'den bahsettiğini unutmuştu. Hatırlaması onu etkilemişti.

"Evet Jessie. Preeklampsisi var. Bu hafta öğrendik." Ne kadar endişeli olduğunu belli etmemeye çalıştı. "İyi olacak, en ciddi türü olmadığını düşünüyoruz ama onun için uzun bir on iki hafta olacak."

Carlos'un kolunu sıktı.

"Aman Tanrı'm, çok stresli olmalı." Raflara döndü, eli hâlâ Carlos'un kolundaydı. Kaslarını sıkmamak için direndi. "Tamam, bu sadece ona kanepede oturmaktan mutlu olmasını sağlayacak mükemmel kitaplar almamız gerektiği anlamına geliyor. Elinde hangi kitaplar olduğunu biliyor musun?"

Kırk beş dakika sonra ellerinde birer torba kitapla kitapçıdan çıktılar.

"Yardımın için teşekkür etmek adına sana kahve ısmarlayabilir miyim?" diye sordu.

"Kesinlikle hayır, sana iyilik borcum vardı," dedi. "Ama pazartesi gecesi için teşekkür etmek adına sana kahve ısmarlayabilirim."

Carlos güldü.

"Tamam, birbirimize kahve alsak nasıl olur?"

Onu sokağa doğru yönlendirdi.

"Anlaştık."

Birkaç blok ötede açık oturma yeri olan bir kafeye gittiler ve buzlu espresso içecekleriyle gölgeli bir masaya oturdular.

"Preeklampsi korkutucu olabilir, değil mi?" diye sordu. "Kuzenin nasıl?"

Nihayet sonunda *biri* bunu anlamıştı.

"Gerçekten korkutucu olabilir, evet. Sanırım Jessie iyi durumda ama bunu yeterince ciddiye alıp almadığından emin değilim. Daha yirmi sekizinci haftada, bu yüzden hepimiz bebeğin en az iki ay daha olduğu yerde durmasını umuyoruz."

Jessie'nin mesajını ilk gördüğünde çok korkmuştu. Çok şükür durum zannettiği kadar kötü değildi ama korku tamamen ortadan kalkmamıştı.

Nik, Carlos'un sıkıp yumruk yaptığı eline dokundu. Carlos, Nik'in elini kırmadan tutmak için parmaklarını gevşetmeye çalıştı.

"Yüzündeki bu ifadenin sebebi ne?" diye sordu.

Nik'e bakarak yüzünü buruşturdu ve Nik de güldü.

"Ne ifadesi? Ne ifadesi yapıyorum?"

Boştaki eliyle yanağına dokundu.

"Tam burada bu yanağında gamzen var. Cumartesi bütün

gün, gamzenin bana göz kırptığını gördüm. Az önce kitapçıdayken de aynı şey oldu. Ama oturduğumuz anda ortadan kayboldu. Ve burada çizgiler belirdi." Parmağıyla alnına bir çizgi çizdi. Carlos, Nik'in dokunuşuyla gözlerini kapattı. Nik elini çekti ve Carlos gözlerini açtı.

"Seninle Vegas'a gitmemem gerektiğini bana hatırlat," dedi. "Bütün sırlarımı herkese söylersin!"

"Oh hayır." Başını salladı. "Harika bir Vegas arkadaşıyım. Herkesin sırrını SANA söylerim."

Carlos güldü ve içini çekti. Muhtemelen yine aynı ifadeyi yapıyordu ama buna engel olamıyordu.

"Hamileliğinin bu kadar başlarında bu teşhisi alması- ters gidebilecek çok şey var. Ailemin geri kalanının bu konuda benim kadar endişelenmesini istemiyorum, bu yüzden onlarla konuşurken sakin olmaya çalışıyorum. Sadece endişeliyim."

"Bekâr bir anne falan mı?"

Kafasını salladı.

"Hayır, evli, eşi çok iyi biri. Ama Jessie, Angela ve ben birlikte büyüdük, kardeşi yok, yani hem onun hem de Angie'nin abisi sayılırım." Jessie ve Angie ile ilgilenmek hep onun göreviydi. Ve babası öldüğünden beri, Westside'da yaşıyor olmasına rağmen, her zaman yanlarında olmak için çaba sarf etmişti. Jessie hâlâ onun sorumluluğundaydı, Jon olsun ya da olmasın.

"Her neyse, bu hafta sonu şehir dışına çıkmam gerekiyordu ama iptal etmek zorunda kalacağım. En iyi arkadaşım Drew geçen hafta nişanlandı ve nişanlısıyla Berkeley'de nişan partisi verecekler. Yarın sabah uçmam gerekiyordu ama şimdi Jessie'yi bırakamam."

Doğruldu ve aklındaki negatif düşüncelerden kurtulmaya çalıştı. Neden tüm bu aptal duygularını, onu zar zor tanıyan bu kadınla paylaşmıştı?

"Seni de sıktığım için özür dilerim, eminim kahve içmeye ailemin dramını dinlemek için gelmemişsindir."

Nik başını salladı ve elini sıktı.

"Peki, sen de özel güvenlik görevlisi olmak için benimle yemeğe çıkmadın, o yüzden ödeştiğimizi söyleyebilirim." Yüzü aydınlandı. "Oh, yatak istirahatinde hamile bir kadının seveceğine yemin edeceğim bir şey var: cupcakeler. Courtney'nin dükkânı sadece birkaç blok ötede. Oraya yürümek ister misin?"

Nik, pembe ve beyaz puantiyeli Cupcake Park tabelasını görünce başını salladı. Carlos'u buraya getirmekle ne amaçlıyordu? Courtney bunun hakkında sonsuza kadar konuşacaktı. Ama kuzeni için çok üzgün görünüyordu. Onu neşelendirebileceğini düşündüğü ilk şey cupcakelerdi.

Nik, yüzünde sırıtan bir ifadeyle tezgâhın arkasında duran Courtney'e, "Hey!" dedi. "Sana bir müşteri getirdim."

Courtney, kasada duran kadın için farklı cupcakeleri dikkatlice bir kutuya yerleştirirken el salladı.

"Selam Carlos, seni tekrar gördüğüme sevindim. Cupcake Park'a hoş geldin. Beklerken Nik sana tüm çeşitleri anlatabilir. Neredeyse benim kadar iyi biliyor."

Nik, tezgâha giderlerken Carlos'a alaycı bir şekilde gülümsedi.

"Bunu söylemekten ne kadar nefret ediyorum ama Courtney haklı. En iyi arkadaşlarımdan birinin evime bu kadar yakın bir yerde cupcake dükkânı açtığı güne lanet ediyorum. Ve ne yazık ki işler iyi gidiyor gibi görünüyor, bu yüzden bir süre buralarda olacak ve beni lezzetli şekerli ikramlarıyla yoldan çıkaracak. Sanırım bunu benden intikam almak için yaptı."

Courtney ve müşterisi güldü.

"Dükkânım için olabilecek en kötü mü yoksa en iyi mi reklam olduğunu bilmiyorum. Sanırım zaman gösterecek."

Müşteri, içinde iki büyük kutu cupcake olan poşeti aldı.

"Çilekli olanları al," dedi. "Benim favorim. Hem onlar hem de Hindistan cevizi-misket limonlu olanlar. Ve matchalı olanlar!"

Nik, müşteri mağazadan ayrıldıktan sonra başını salladı.

"Söylediklerinin hepsi iyi ama yanılıyor. Konfetilileri ve limonluları almalı."

Carlos, Courtney'e gülümsedi.

"Çeşitlerin hepsi kulağa hoş geliyor ama kırmızı kadife olanlarla başlamam gerekiyor. Bunlar kuzenim için ve onun en sevdikleri."

Courtney, Nik'e bakarak sırıttı ve Nik başını ellerinin arasına aldı.

"Ben ne dedim?" Carlos'un bakışları iki kadın arasından gidip geldi.

"Burayı açarken kırmızı kadife cupcakeler konusunda ısrar ettim. Nik bu fikre *şiddetle* karşı çıktı. Tüm dükkânımın alışılmadık ve ilginç tatlardan oluşacağını ve kırmızı kadife cupcakelerin benim için yeterince iyi olmadığını söyledi."

"Tatları hiçbir şeye benzemiyor!" dedi Nik. "Sadece krem peynirli krema için araçlar ama diğer cupcakelerin üzerine krem peynirli krema koyabilirsin!"

"Sanırım bu tartışmayı kimin kazandığını tahmin edebiliyorum," dedi Carlos ve kırmızı kadife cupcakelerle dolu kabı işaret etti.

"İyi bir cupcake dükkânında insanların ilgisini çeken çeşitler olması gerekir," dedi Courtney.

Courtney, kırmızı kadife cupcakeler konusunda haklı olduğu için her zaman çok mutluydu, lanet olsun.

"Kuzenin için mi alıyorsun?" diye Carlos'a sordu Courtney. "Herhangi bir özel sebebi var mı yoksa cupcakeler harika olduğu için mi?"

Carlos ona gülümsedi ama yüzünde yine o hüzünlü ifade

vardı. "Sayılır. Kendisi hamile ve doktor yatak istirahati tavsiye etti, bu yüzden onu biraz neşelendirmek istedim."

"Ah hayır, zavallı kuzenin. Tamam, biraz neşe, hemen geliyor. Ne kadar istiyorsun?"

Carlos kitap poşetlerini sandalyeye koydu.

"Bir düzine. En az. Ailemi tanıyorsam -ki tanıyorum- önümüzdeki birkaç gün içinde herkes onun evine gelir ve hepsi en az bir tane yer."

"Tamamdır, anladım." Courtney büyük pembe bir kutu çıkardı. "Ben Cupcake Park'ın en iyilerini bir araya getireyim ve Nik seni arka tarafa götürüp mutfağımı, diğer bir deyişle gururumu ve neşe kaynağımı göstersin. Bir soru: acılı yiyecekler hakkında ne düşünüyorsun?"

Nik'e baktı ve ikisi de gülmeye başladı.

"Severim. Neden sordun? Acılı cupcake mi var?"

Courtney sırıttı.

"Nik, ben bu kutuyu hazırlarken sen ona acılı cupcakelerden bahset, tamam mı? Ve evet, konfetili cupcakelerden vereceğim."

Nik, Carlos'u üzerinde sadece çalışanlar için yazan kapıdan geçirdi ve Courtney'nin bilmiş bakışını görmezden gelmeye çalıştı. Nik'in, Carlos'u buraya getirmesinin tek sebebinin Courtney'nin takılma konusunu tekrar açması olduğunu düşünüyor gibiydi.

Dürüst olmak gerekirse... Geçen gece koltukta geçirdikleri zaman üzerine çok düşünmüştü. Belki de gereğinden çok daha fazla. Courtney konuyu tekrar açarsa, biraz daha açık fikirli olabilir. Belki.

"Dükkân ne zamandan beri burada?" Carlos, üst üste istiflenmiş karton kutuların etrafından dolaşmak için elini Nik'in beline koydu.

"Bir yıldan biraz fazla." Kolunu omuzlarına dolamak için

elini sırtından yukarı hareket ettirir miydi? Hadi ama, hiç değilse bunu yap. EVET. EVET, ETTİRİR. Nik, Carlos'a doğru eğildi ve gülümseyerek zaferini belli etmemeye çalıştı.

"Başka bir yerde başka bir pastane var mıydı?"

Nik başını salladı. Kolu ona böyle sarılıyken ve sıcak vücudu hemen yanındayken, onun düzgün bir şekilde konuşmasını nasıl bekleyebilirdi?

"Hayır, eskiden yatırım bankacısıydı, çılgınca değil mi? Ama bir ton para biriktirmiş ve her zaman bir şeyler yapmayı severdi. Yaklaşık bir buçuk yıl önce burayı kiralık olarak gördü ve gözünü kararttı."

Carlos mutfaktan geçerken, "Vay canına," dedi. "İlham verici."

Nik başıyla onayladı ve ona baktı.

"Katılıyorum." Saçlarına dokunmayı o kadar çok istiyordu ki. Biraz fazla uzundu ve rüzgârdan dolayı biraz dağılmıştı, saçını parmaklarıyla geriye doğru tarayabilseydi...

Nik, Carlos'un cebinde bir şeyin titrediği hissetti, ikisi de sıçradı ve birbirlerinden uzaklaştı. Carlos kafasını salladı ve telefonuna uzandı.

"Arayan Jessie, ne zaman geleceğimi merak ediyor. Muhtemelen..."

Nik başını salladı.

"Evet, hadi gidip Courtney'den cupcakeleri alalım."

Tekrar dükkânın içine girdiler. Courtney'nin yüzünde gülücükler açıyordu. Nik ona dik dik baktı ama hiçbir işe yaramadı.

Carlos cebinden cüzdanını çıkardı ve ona kredi kartını uzattı. "Cupcakeler için çok teşekkürler. Jessie'nin seveceğinden eminim."

"Benim için zevkti." Kartını POS cihazından geçirdi ve ona fişi verdi. "Geldiğin için teşekkürler ve umarım bu son

olmaz. Ve herkesi acılı çikolatalı cupcakeler hakkında uyardığından emin ol; üstünde toz biber olanlar."

Carlos dükkândan çıkarlarken güldü ve el salladı.

Carlos, arabasına doğru yürürken Nik'e, "Beni buraya getirdiğin için teşekkürler," dedi.

Cupcake Park'tan birkaç bina öteye park ettikleri arabasının önünde durdular.

"Beni haberdar et," dedi. "Cupcakeleri sevip sevmediği ve nasıl olduğu hakkında."

Bagajı açıp kitapları ve cupcakeleri içine koydu.

"Ederim," dedi. "Ve o berbat kitapları ne kadar sevdiği hakkında da."

Nik güldü.

"Lütfen."

Carlos sarılmak için kollarını açtı.

"Bugünkü yardımların için teşekkürler. Kitaplar ve diğer her şey için. Şimdi sana kesinlikle bir içki borçluyum. Gelecek haftaya ne dersin?"

Nik uzunca sarılmalarına izin verdi ve sonunda geri çekildiğinde onu yanağından öptü.

"Kesinlikle. Bana mesaj at ve ne zaman uygun olduğunu söyle."

Carlos uzaklaşır uzaklaşmaz telefonunu çıkardı, telefonunda ne bulacağından emindi.

Beklenildiği üzere:

Eğer dükkâna geri dönmezsen, seni kendi ellerimle öldürürüm.

Nik gülümsedi ve Cupcake Park'a doğru yürüdü.

Jessie neden tam o anda mesaj atmıştı ki? Nik'i öpmesine iki saniye kalmıştı ve pazartesi gecesinin aksine, Nik'in onu geri öpeceğinden oldukça emindi. Ve sonra kuzeninden gelen o lanet olası mesaj araya girdi.

Zaten preeklampsi rahatsızlığını hafife aldığı için Jessie'ye kızgındı ve şimdi kalkıp da ona bunu yapmıştı. Başı şimdi belaya girmişti. Tabii Nik'in ne kadar güzel koktuğundan, teninin ne kadar yumuşak olduğundan ve kıyafetlerini pastanenin mutfağında nasıl çıkarmak istediğinden başka bir şey düşünebilirse.

Jon ön kapıyı neredeyse Carlos çalar çalmaz açtı. Carlos içeriye girdi, bir elinde kitapçı poşetleri, diğerinde de cupcake poşetini taşıyordu.

"Hey dostum, nasılsın?" diye sordu Carlos. Carlos, Jessie çıktığı zayıf, beyaz, sakallı İngilizce profesörünü onunla tanıştırdığında oldukça şüphelenmişti ama artık Jon'u çok seviyordu.

"Kuzeninin beni öldürmeye çalışması dışında iyiyim." Jon o kadar çok sevgi ve endişe dolu bir ifadeyle Jessie'ye gülümsedi ki Carlos bakışlarını kaçırdı.

Jessica hamile Kleopatra gibi koltuğa uzanmıştı. Uzun koyu kahverengi saçları ve iri kahverengi gözleri daha çok benzemesine neden olmuştu.

"Carlos!" Jessie ona gülümsedi. "Ben de işe yaramaz kuzenimin ne zaman uğrayacağını merak ediyordum."

Poşetleri sehpanın üzerine koydu ve sarılmak için eğildi.

"Şu anda tansiyonun kaç?"

Jessica geri çekildi.

"Yapma ama Carlos. Ben senin kuzeninim, hastan değil. Derin bir nefes al."

Kuzeni olduğunu biliyordu. Hastası olsa bu kadar endişelenmezdi.

"Bana derin nefes al saçmalıklarını söyleme. Hadi, tansiyonun kaç?"

Jessie su şişesine uzandı ve bir yudum aldı.

"Hazır konusu açılmışken, senin tansiyonun kaç Carlos? Seni en son ne zaman doktora gittin?"

"Aman Tanrı'm, Jessie şimdi başlama. Bu ciddi bir konu!"

Jon ona bakış attı ve sonra hamile, hasta kuzenini terslemenin doğru bir hamle olmadığını fark etti.

"Evet, evet. Ciddi olduğunu biliyorum. Şunu açabilir miyiz?" Sehpanın üzerindeki poşeti gösterdi. "Bana ne getirdin? Bir dakika, demek istediğim..." Yüzüne kusursuz sahte şaşırma ifadesi yerleştirdi. "Benim için mi? Bana hediye getirmene gerek yoktu, Carlos! Hayır gerçekten, gerek yoktu! Tamam, ısrar ediyorsan öyle olsun." Carlos'a bakarak sırıttı. Ona kızgın olmasına rağmen geri sırıtmaktan kendini alamadı. "Nasıl yaptım? Taylor Swift'e benzedim mi?"

"Harikaydı, mükemmeldin. Kimse gerçeği anlamazdı." Tıbbi sorulardan şimdilik vazgeçti ve ona dikkatlice paketlenmiş kitapları uzattı. "Buyur, yumul bakalım."

Sevinçten bağırdı ve paket kâğıdını yırttı. Kitapçıda hediyeleri paket yaptırdığı için Nik'e teşekkür etmeyi unutmaması gerekiyordu. Ona kalsa Jessie'ye poşeti uzatırdı.

"Oooh, bu kitabı okumayı istiyordum! Ciltsiz olarak basıldığını bilmiyordum, harika." Kitapları hızlıca inceledi ve ona baktığında gözlerinde yaşlar olması Carlos'u şaşırttı.

"Seni pislik. Hepsi harika. Teşekkür ederim."

Kollarını kaldırdı ve Carlos tekrar ona sarıldı, sarılmaları bu sefer daha uzun sürdü.

"Canının sıkılması hakkında nasıl hissettiğini biliyorum, bu yüzden okuyacak bir şeylerin gerekli olduğunu düşündüm. Bütün hafta sonu yakınlarda olacağım, okumaktan canın sıkılırsa seni eğlendirmeye gelebilirim."

Gözlerini kısarak Carlos'a baktı.

"Bütün hafta sonu yakınlarda olacağım da ne demek? Angie, Drew'un nişan partisi için yarın Berkeley'e gitmek için ayrılacağını söyledi."

Angie'ye bahsettiğini unutmuştu. Lanet olsun, neden Jessie'ye her şeyi anlatıyordu ki?

Kafasını salladı.

"Ah hayır. O bu hafta değil. Beni yanlış duymuş olmalı. Birkaç hafta sonra."

Buna inanır mıydı?

"Bana yalan söylediğini her zaman anlayabildiğimi biliyorsun, değil mi? En iyi arkadaşının nişan partisini kaçırmana izin veremem. Her şey *yolunda* olacak. Yanımda Jon var, Angie, annem, senin annen ve kim bilir kaç tane doktor on beş dakika uzaklıkta. Hamileliğimin geri kalan kısmında böyle tepemde dikilemezsin."

Gitmesinin imkânı yoktu; bunu o da biliyordu.

"Hadi ama Jessie. Şu anda gidemem; sen de biliyorsun."

Jessie dudaklarını küçükken yaptığı gibi inatçı bir şekle soktu.

"Hayır, bilmiyorum. Aslına bakarsan, bildiğim şu: Bu hafta sonu gelmeye çalışırsan seni evime bile sokmayacağım. Bu yüzden Berkeley'e gitsen daha iyi olur çünkü burada kalırsan beni göremeyeceksin."

Jessie'nin aklına başına getirir umuduyla Jon'a döndü.

"Yapacağını biliyorsun," dedi Jon.

Maalesef biliyordu.

"Öyle olsun." Ona parmağını salladı. "Tanrı şahidim olsun Jessie, eğer bir şey olursa, bana mesaj atsan iyi olur. Söz ver."

Jessie gözlerini devirdi.

"Söz veriyorum. Artık mevzuyu kapattık mı?"

Kafasıyla onayladı.

"Peki!" Ulaşamadığı cupcake poşetini gösterdi. "Pembe poşetin içinde ne var?" Carlos iç çekti ve poşeti ona doğru itti. Aklını hediyelerden alamamak tam Jesssie'lik bir davranıştı.

"Oh, ağırmış. Hım, bakalım hippi kuzenim ne keşfetti?"

"Hippi falan değilim!" diye bağırdı. Çektikleri karşısında gördüğü muamele buydu.

"Carlos. Silver Lake'te takılıyorsun. Hadi ama."

"Saç tıraşım gayet normal! Sakalım ya da Warby Parker gözlüklerim yok! *Asla* şapka giymiyorum."

Katılarak güldü ve Jon'a baktı.

"Ona bunu yapmaya bayılıyorum. Her defasında çıldırıyor!" Cupcake kutusunu poşetten çıkardı ve açtı. "Ooh. Kırmızı kadife cupcakeler! Ve... Bu Funfetti mi? Gurme Funfetti cupcake mi?" Kutudan cupcake çıkardı ve bir ısırık aldı. "Aman Tanrı'm. Hippiler bunları yiyorsa onlar hakkındaki düşüncelerimi değiştirdim. Bana böyle hamur işleri getireceksen Los Angeles'taki en hippi hippi olmak istiyorum. Jon, mutlaka bir tane denemen lazım."

Jessie'nin yüzündeki ifadeye ve burnundaki kremaya bakarak sırıttı. Ona hâlâ kızgın olmasına rağmen onu mutlu edebildiğine sevinmişti. Görüldüğü üzere cupcake dükkânı iyi bir fikir olmuştu. Nik'e teşekkür etmesi gereken bir şey daha olmuştu.

"Duyduğuma göre benim hikâyemi kullanarak bir kız tavlamışsın. Rica ederim."

Angela *gerçekten* de Jessie'ye her şeyi anlatıyordu.

"Bir kız 'tavlamadım'. Sadece zor durumdaki birine yardım ettim, hepsi bu."

Jessie cupcakeden bir ısırık daha aldı.

"Hım. Bir sorum var: bu kızı zor durumdan kurtardığın-dan beri bir daha gördün mü?"

Yarım saat önce ve mesaj atıp bizi rahatsız etmeden önce onu duvara yaslayıp çılgınlar gibi öpmek üzereydim, demedi.

Zaman kazanmak için acılı cupcakelerden bir tane aldı. Bir ısırık aldıktan sonra Courtney'nin neden onu toz biberli olanlar hakkında uyardığını merak etti.

"Gerçi geveze kardeşimden çoktan öğrenmişsindir ama birkaç gün sonra akşam yemeğe gitmek için buluştuk ama abartılacak bir şey yok."

Nik'e bir şeyler içmek için ne zaman mesaj atmalıydı? "Gelecek hafta" demişti, o yüzden sormak için gelecek haf-taya kadar beklese iyi olurdu. Bir yandan kitap ve cupcake fikrinin başarılı olduğunu söylemek için bu akşam mesaj ata-bilirdi.

Jessie dudaklarını büzdü.

"Her zaman abartılacak bir şey olmadığını söylüyorsun ama artık sana inanmıyorum."

Konu ne zaman dönüp dolaşıp ona gelmişti? Jessie'ye döndürmenin zamanı geldi.

"Neyin abartılacak bir şey olduğunu biliyor musun? Pre-eklampsi, önemli bir mesele."

Jessie ve Jon birlikte kahkaha atmaya başladı. Carlos on-lara dik dik baktı.

Bir saniye. Toz biber vardı. Vay canına, gafil avlanmıştı. Courtney'e güvenmediği için içinden ondan özür diledi.

"Ah, Carlos, bunun için teşekkür ederim. En azından bir haftadır bu kadar gülmemişti."

Ona bakarak yüzünü gözünü buruşturdu.

"Ha ha ha, gülecek bir şey bulduğuna sevindim ama Jes-sie, gerçekten."

Jessie onu durdurmak için elini kaldırdı.

"Gerçekten, Carlos. Seni seviyorum ama doktorum değilsin. Kadın doğum uzmanı bile değilsin. Neye dikkat etmem gerektiğini biliyorum. Lütfen rahatla ki ben de rahatlayım. Gezmeye git. Arkadaşlarınla eğlen. Ben içemiyorum, sen bol bol şampanya iç. Ve rahatla."

Sağ salim doğum yapana kadar rahatlayabileceğini düşünmüyordu ama şu noktada ona bunu söylemenin muhtemelen iyi bir fikir olmadığını düşündü.

"Öyle olsun. O zaman akşam yemeğini ben yapayım mı?"

Jessie'den çıkıp eve gelir gelmez Drew'u aradı.

Drew telefona cevap verdiğinde, "Selam dostum, nasıl gidiyor?" diye sordu. "Parti için hazır mısın?"

"Fazlasıyla. Siz çılgınların başaracağını hep söyledim."

"Evet, evet." dedi Drew. "Öyle söylediğini biliyorum. Hayatım boyunca bir daha tavsiyeni görmezden gelemeyeceğim, değil mi? Ne zaman denesem 'Hey Drew, az kalsın Alexa'yı, hayatının aşkını, elinden kaçırdığın zamanı hatırlıyor musun?' diyeceksin. Ben de kabul etmek zorunda kalacağım. Ne kâbus ama."

Carlos kahkaha attı.

"Evet, hayatın gerçekten de kâbus gibi görünüyor. Senin için üzülüyorum."

"Üzülmelisin," dedi Drew, "Kesinlikle üzülmelisin. Bu sabah pankek yapmak zorunda kaldım. Ben! Pankek yapmak! Daha sonra kendime gelmek için saatlerce koltukta yattım."

"Ne zor bir hayat."

"Berbat ama seviyorum. Sevmekten bahsetmişken, sende durumlar nasıl? Bilmem gereken birileri var mı?"

Drew'un sesi ciddileşti.

"Bir şey mi var? Sorun mu var?"

Carlos dolapta bira var mı diye bakmak için mutfağa gitti.

"Kuzenim Jessie'yi hatırlıyorsun, değil mi?"

Neyse ki dolabın arkasında iki şişe vardı.

"Evet, tabii ki de. Bebekle ilgili bir sorun mu var?"

Drew onu çok iyi tanıyordu.

"Jessie'nin preeklampsisi var."

"Oh." Drew duraksadı. "Kaç aylık? Ne zaman fark ettiler?"

"Yirmi sekiz haftalık ve birkaç gün önce. Doktoru çok endişeli değil, yatak istirahatinde ama..."

Eskiden birlikte çalışırken ve birbirleriyle fikir ve soru alışverişinde bulunurken hastaları için yüzlerce kez yaptıkları gibi Jessie'nin durumunu ayrıntıları gözden geçirdiler. Jessie'yi kuzeni değil de hasta olarak görmek, ona ihtiyacı olan mesafeyi verdi.

"Tamam. Daha iyi hissediyorum. Sağ olasın." Keşke Drew hâlâ Los Angeles'ta yaşasaydı.

"Lafı bile olmaz dostum. Yapabileceğim bir şey olursa söyle. Hafta sonu seni özleyeceğiz ama kesinlikle anlıyorum."

Carlos ikinci birasını açtı.

"Ah hayır, benden kurtulamıyorsunuz. Jessie hafta sonu Los Angeles'ta kalmama izin vermiyor. Oraya gelip partiye gitmezsem beni evine almayacağını söyledi. Neyse ki parti için bir şeyler yapacağımı sana söylemiştim, beni meşgul edecek bir şeylere ihtiyacım olacak."

Drew güldü.

"Kulağa tam ailenin yapacağı bir şey gibi geliyor. Yarın sabah seni havaalanından aldıktan sonra markete gidebiliriz."

Parti için aklında çoktan birkaç atıştırmalık fikri vardı. Başlangıç için sosisli milföyler onu bir süre meşgul ederdi.

"Harika. Hey, başka bir konu olacak ama geçen hafta

sonu Dodger Stadyumu'ndaki başarısız evlilik teklifini gördün mü?"

Drew garip bir ses çıkardı.

"Görmez olur muyum? Neyse ki ben Alexa'ya teklif ettikten sonra oldu. Yoksa kesinlikle cesaretimi kaybederdim."

"Evet, sana komik bir hikâye anlatayım. Olay gerçekleştiğinde tam arkalarında oturuyordum."

"Ne? Şaka mı yapıyorsun?" Carlos arkadan gürültü duydu ve belli ki Drew, Alexa ile konuşuyordu. "Sana bahsettiğim evlilik teklifi! Carlos oradaymış. Tam arkalarında oturuyormuş." Drew telefona geri geldi. "Alexa meraktan ölüyor, bana her şeyi anlatmanı söyledi."

"Hoparlörü açsana!" Alexa arkadan bağırdı.

Carlos güldü ve hatırlayabildiği kadarıyla olayı anlattı. Bütün gün korkutucu konular hakkında konuştuktan sonra, onlara Nik ile nasıl tanıştığını anlatmak eğlenceli gelmişti.

"Bir saniye, bu masum ve travma geçirmiş kadıncağızı arabana attıktan ve o dehşet verici arabayla Los Angeles'ta dolaştıktan sonra, sen ve Angela onunla bir şeyler içmeye mi gittiniz?" diye soru Alexa.

"Arabam hakkında böyle bir şey söylediğine inanamıyorum! İnsanlar parmağına yüzük taktıktan sonra kibar olmayı bırakıyor mu?"

"Seninle arabaya binmenin korkutucu olduğunu bütün dünya biliyor," dedi Drew. "Hikâyeyi bitir."

"Ne biçim arkadaşsın. Ama evet, olaylar aşağı yukarı böyle gerçekleşti. Sadece onunla değildik, o ve iki yakın arkadaşı daha vardı. Ben ve dört kızgın kadın. Oradan sağ salim çıktığıma şükrediyorum."

Üçü kahkahalara boğuldu, Carlos bir kez daha aynı şehirde yaşıyor olmalarını diledi.

Alexa olmadığı bir zaman Nik hikâyesinin geri kalanını

Drew'a anlatırdı. Alexa ile alıp veremediği bir şey yoktu ama bu erkek muhabbetiydi. Belki yakın bir zamanda neredeyse öpüşmeden daha fazla anlatacak bir şeyi olurdu.

"Tamamdır çocuklar, kapatsam iyi olacak."

"Sonra konuşuruz," dedi Drew. "Jessie konusunda beni haberdar et, tamam mı?"

Drew'un onu göremediğini bilmesine rağmen kafasını salladı.

"Ederim dostum. Teşekkürler."

"Her zaman."

Carlos'un çarşamba günü işten çıktıktan sonra istediği tek şey sert bir içkiydi. Gün içinde başına bir yığın ufak tefek talihsizlik gelmişti: Hastasının babası önce hastaya, daha sonra ona bağırmış; bir hastasına yanlış isimle hitap etmiş ve özür dilemeye çalışırken de başka bir isim kullanmış; hemşirenin biri ayakkabılarının üzerine idrar örneklerinin olduğu tepsiyi düşürmüştü. Neyse ki ofisinde yedek ayakkabısı vardı.

Sert bir içki dışında moralini düzeltecek bir şey daha vardı...

"Aman neden olmasın?" dedi kendi kendine ve telefonunda Nik'in ismini buldu.

Selam, bir şeyler içecek havanda mısın?

En son görüşmelerinden beri arada bir mesajlaşıyorlardı ama şu ana kadar ikisi de tekrar buluşma konusunda bir şey söylememişti. Carlos konuyu hep açmak üzere oluyordu ama her seferinde ya önceden planlanmış gibi görünecek şekilde çok erken bir saate ya da seks daveti gibi görünecek şekilde çok geç saate denk geliyordu. Şu anda tam zamanı gibi görünmüştü ama bugünkü şansıyla kesin şu anda başka bir adamla dışarıda olurdu.

Cevap verip vermeyeceğini beklerken arabayı markete doğru sürdü. Yakındaki benzin istasyonuna uğrayabilirdi. Hayır derse ya da daha da kötüsü cevap vermezse, en azından sağlam bir viski için para harcayabilirdi.

Kesinlikle bir şeyler içecek havamdayım ama bu akşam

olmaz. Courtney şu anda cupcake krizinin ortasında; zilyon kadar cupcake teslim etmemiz gerek, yardımcısı onu yüzüstü bıraktı ve arabası da bozuldu. O yüzden hepsini benim arabamla götürmemiz gerek.

Görünüşe göre kötü bir gün geçiren sadece kendisi değildi.

Aman, boş ver gitsin. Akşam için koltukta oturup televizyon ekranına bağırmaktan başka bir planı yoktu.

Yardıma ihtiyacınız var mı? Yakınlardayım ve arabam %100 iş görür durumda.

Saniyeler içinde cevap aldı.

Emin misin? Hayatımızı kurtarırsın ama meşgulsen gerçekten sıkıntı yok.

Gerçekten akşamını cupcake taşıyarak geçirmek istiyor muydu? Tabii ki de hayır. Yardım etmek için gönüllü olmasının arkasında başka bir amacı var mıydı? Tabii ki de.

Yoldayım.

Cupcake Park'a vardığında Nik dükkânın önünde onu bekliyordu.

"Kahramanımızsın. Arabayla arka sokağa git, yüklemeyi oradan yapabiliriz. Bilgin olsun, Courtney çıldırdı. O yüzden görünce şaşırma."

Nik'in arabasının arkasındaki cupcake dolu kutuların olduğu rafları görünce arabayı kenara çekti.

"Carlos!" Courtney koşarak arabaya doğru geldi, pembe ve beyaz önlüğü rengârenk kremayla kaplıydı. "Sen hem kahraman hem de azizsin. Sana teşekkür etmenin bir yolunu bulacağım ama şu anda zamanımız olmadığı için yapamıyorum. Yüklememize yardım etsene."

Carlos arabadan indi.

"Başüstüne kaptan."

Courtney içeriden daha fazla kutu getirmeye devam ederken, ikisi yüzlerce varmış gibi hissettiren cupcake kutularını dikkatli bir şekilde iki arabaya yüklediler.

"Sadece yere koyun!" diye bağırdı Courtney. "Koltuklara kutu koymayın! Frene dokunur dokunmaz düşerler ve başımız belaya girer."

Kahkaha atacağını bildiği için Nik'e bakmaya yeltenmedi.

"Çıldırdı derken ne demek istediğimi anladın mı?" dedi Nik, Courtney içeri girer girmez.

Kafasını evet anlamında salladı.

"Cupcake krizi hakkında şaka yapmıyormuşsun."

Cupcakelere yer açmak için arabalarının bagajlarındaki her şeyi gelişigüzel bir şekilde Cupcake Park'ın arka odasına attılar. Her şey Courtney'nin talimatlarına göre yüklendiğinde, Courtney gidecekleri yerin adresini Nik'in telefonuna girdi ve Nik'in araba anahtarını elinden aldı.

"Senin arabanı alıp sizinle orada buluşacağım." Parmağını Carlos'a doğrulttu. "Arabayı deli gibi kullanmak yok, beni duyuyor musun?"

Carlos, Nik'e döndü.

"Neden öyle söyledi? Mükemmel bir sürücüyüm."

Nik ona güldü ve yolcu koltuğuna geçti.

"Küçücük bir bebeği taşıyormuş gibi sürsen iyi olur. O cupcakelerden bir tanesinin bile kremasına bir şey olursa, Courtney seni öldürür."

Ara sokaktan çıktı ve otoyola girmek için yola koyuldu.

"Bana bunu söyleme ihtiyacı hissetmene alındım. Küçüklüğümden beri Los Angeles otoyollarında araba kullanıyorum. O cupcakelerin başına hiçbir şey gelmeyecek, sözlerimi bir kenara yaz." Işıklarda motora ara gaz verdi ve yanındaki arabada bulunan Courtney dehşet içinde ona baktı.

"Arka koltuktaki bebeği uyandırdın ve sinirlendi," dedi Nik.

Işık yeşil yanınca gaza bastı ve otoyolun girişine doğru sürerken güldü.

"Moralim bozuktu ama Courtney'nin suratındaki ifade beni hemen neşelendirdi. Beni öldürebilir ama buna kesinlikle değer."

"Seni kesinlikle öldürecek ama cupcakeleri etkinliğe götürdükten sonra." Nik yolcu koltuğuna rahatça oturdu. "Bebeklerden bahsetmişken aklıma geldi. Kuzenin nasıl?"

Ellerini saçının arasından geçirdi ve iç geçirdi.

"İdare ediyor, sorduğun için teşekkürler. Jamestown kitabını bir çırpıda okuduğunu ve bayıldığını söyledi. Endişeli mi yoksa canı sıkıldığı için mi emin değilim ama her hâlükârda yardımcı oldu, o yüzden tavsiye için teşekkürler."

"Benim için bir zevkti." Nik'e baktığında gülümsediğini gördü. "Bu tür kitapları sevme tutkumu paylaşan, iyi ve normal görünen insanları bulmak her zaman iyi oluyor. Bu kadar korkunç hikâyeleri sevdiğim için kendimi daha az kötü hissediyorum. Bir saniye. Kuzenin iyi ve normal biri, değil mi?"

Dürüst olmak gerekirse, her zaman Jessie'nin gerçek suç sevgisinin onun kötü tarafını gösterdiğini düşünmüştü ama muhtemelen bunu yüksek sesle söylememeliydi.

"Sanırım bu, 'iyi ve normali' neye benzettiğine bağlı." dedi.

Nik güldü.

"Eh, sen ve kız kardeşin, ikiniz de..." Ona göz ucuyla baktı. "Hayır, dediğimi geri alıyorum. Kız kardeşin iyi ve normal görünüyor, belki. Seni ise bilmiyorum."

Carlos kafasını salladı.

"Zahmet edip insanlara yardım edince başına neler geldiğini görüyorsun; sürekli seni aşağılamaya çalışıyorlar."

Nik bacağına hafifçe vurdu. Carlos elinin orada kalmasını diledi ama şansı yaver gitmedi.

"Gerçekten," diye sordu, "yardıma gelmek için çok mu zahmete girdin? Bu arada nerede oturuyorsun?"

Sırf ona bakmak için şerit değiştiriyormuş gibi yaptı. Sırf o kolsuz tişört içinde nasıl göründüğünü görmek için şehrin bir ucundan diğer ucuna giderdi.

"Atwater Village'da, buradan çok uzakta değil. Ama daha da yakınlardaydım, çünkü mesajını aldığımda Silver Lake'teki Vons'taydım."

"Vay canına, Atwater Village çok iyi bir semt," dedi. "Ne zamandır orada yaşıyorsun?"

Saçını atkuyruğu yapmıştı. Tokayı çıkarmak, ellerini saçlarının arasında gezindirmek için can atıyordu.

"Bir düşüneyim, mayısın sonundayız, değil mi? Neredeyse altı ay olmuş. Ocakta satın aldım. Zamanlama çok kötüydü, özellikle yeni bir işe başladığım için. Ama her şey tesadüfen oldu. Şansım yaver gitti. Satan kişi Doğu Yakası'nda yeni bir iş bulmuştu ve hemen satması gerekiyordu. Bu yüzden iyi bir fiyata aldım."

"Tebrikler, çok iyi olmuş," dedi.

"Hâlâ ev sahibi olduğuma inanamıyorum." Bazen evinin anahtarlarına baktığında, oranın tamamen kendisine ait olması aklını başından alıyordu. "Biraz küçük ama benim için yeterli."

Otoyol çıkışında durdular.

"Ah bak, Courtney benim arabamda," dedi. Işıklarda önlerindeki arabayı gösterdi.

"Uzun süredir mi arkadaşsınız?" diye sordu Carlos.

Nik başıyla onayladı.

"Birlikte Stanford'a gittik. Üçüncü sınıfta yan yana odalarda kalıyorduk. Bir gece dışarıda kaldı ve benim kapımı çal-

dı. O zamandan beri arkadaşız diyebiliriz."

Courtney ile tepeye giden dolambaçlı yollara girmek için döndüler. Carlos dolambaçlı yollardan geçerken cupcake kutularının hiçbirinin hareket etmemesini diledi. Her ne kadar yolda hem Nik hem de Courtney ile dalga geçse de cupcakelerin mükemmel görünmesini gerçekten istiyordu.

"Dana ile de mi öyle tanıştınız?"

Nik başıyla onayladı.

"Evet ama yurtta değil. Dana ile kampüsteki tiyatro kulübü aracılığıyla tanıştım. Yönetmen bir gece Dana'ya mide bulandırıcı bir şekilde asılmaya çalıştı ve Courtney benimle Dana'yı kurtarmaya geldi." Kafasını salladı ve güldü. "Uzun lafın kısası adam ertesi sabah kalktığında çok sevdiği arabasının sprey boyayla boyanmış bir şekilde buldu. Nasıl gerçekleştiğini söylemeyeceğim çünkü kimse anlamadı. Sadece şunu söyleyeyim; Courtney gerçekten senin tarafında olacak iyi biridir."

Bunu unutmasa iyi olurdu. Arabasını unutmayacak kadar seviyordu.

"Los Angeles'a birlikte mi taşındınız?"

Kafasını hayır anlamında salladı.

"Hayır, Courtney mezun olduktan hemen sonra taşındı ve o zamandan beri burada. Ben mezun olduktan sonra New York'a taşındım ama Kaliforniya'dan uzun süre ayrı kalamadım."

Oldum olası New York'a taşınmayı hayal etmişti ama hem hava hem de ailesine uzak olması onu durdurmuştu.

"Sence burada kalacak mısın?" diye sordu Carlos.

Buklelerinden biri atkuyruğundan çıkmıştı. Tekrar sıkıştırdı.

"Ah evet. Altı yıldır Los Angeles'tayım. Burası artık evim. Başka bir yerde yaşamayı hayal bile edemiyorum."

Başını salladı.

"Evet, hayatımın çoğunu Los Angeles'ta geçirdim ama katılıyorum. Bu arada daha çok var mı?"

Nik yol tarifi için telefonuna baktı.

"Sadece sekiz yüz metre."

Carlos ona bakarak sırıttı.

"Sence Courtney şu anda ne kadar çıldırıyordur?"

Nik koltuğa yaslandı ve düşündü.

"Pekâlâ, yardım ettiğin için kesinlikle daha sakindir ama etkinliklerden önce hep heyecanlı olur. Arabadan indiğimizde eğitim çavuşu modunda olacak; seni şimdi bunun için hazırlayacağım."

Tam o esnada GPS gidecekleri yerin ileride sağda olduğunu söyledi. Courtney çoktan oradaydı. Yanaştıklarında hemen arabadan indi ve çoktan konuşur vaziyette arabalarının yanına geldi.

"Beni dikkatlice dinleyin. Benim gözetimim olmadan bu arabadan bir kutu bile çıkmayacak. Bagajı ve bütün kapıları açın ama henüz hiçbir şeye dokunmayın. Yükleri nereye indirmeliyiz diye bakmak için içeri gidiyorum, hemen dönerim."

Önlüğünü çıkarınca altındaki benzer temiz önlük meydana çıktı, kafasını baş aşağı çevirdi ve atkuyruğunu düzeltti, eve doğru yürüdü. Carlos arabadan indi ve arka iki kapıyı ve bagajı uysal bir şekilde açtı. Nik ile arabaya yaslandılar, neredeyse, ama tamamen değil, birbirlerine dokunuyorlardı.

Nik'e baktı. İnatçı bukle yine atkuyruğundan çıkmıştı. Kendini tutamadı ve saçını kulağının arkasına sıkıştırdı. Carlos'a gülümseyerek teşekkür etti.

"Hey." Elini Carlos'un koluna koydu. "Bize yardım ettiğin çok teşekkür ederim. Kendi başımıza da yapabilirdik; ikimiz için de çok daha stresli olurdu, özellikle de Courtney için."

Kolunu Nik'in omzuna doladı.

"Bu Cupcake Park'tan ömür boyu bedava cupcake alacağım anlamına mı geliyor? Çünkü bunun uygun bir minnettarlık göstergesi olacağını düşünüyorum."

Nik ona yaslanıp rahatladı.

"Ömür boyu olur mu bilmem ama bunun için fazlasıyla bedava cupcake alacağından eminim. Sadece şunu söylediğinden eminin ol-"

Courtney koşarak evden dışarı çıktı, yanında iki garson vardı.

"Destek kuvvet getirdim! Tamam millet. Arabadan kutuları çıkarıp her birinize vereceğim ve hepimiz birer kutu taşıyarak içeri gireceğiz, mutfaktaki belirlenmiş masanın üzerine koyacağız. Nik ve Carlos, cupcakeleri alır almaz buradan mutfağa kadar Andre ve Kevin'i takip edin. Hepsini boşaltana kadar bunu yapamaya devam edeceğiz."

Beşi arabadan mutfağa giderken Nik başını salladı. Yanındaki seksi doktor için yanıp tutuşan çoğu insan onu bir şeyler içmeye davet eder, imayı anlayana kadar gittikçe daha davetkâr mesajlar atar ya da kendini "yaralar" ve tercihen üzerinde şık bir yazlık elbise ve seksi iç çamaşırı varken panik içinde onu arardı. Ama hayır, ona ve panik içindeki arkadaşına yardım etmesini, düzinelerce cupcake götürmesini ve onları her an patlayacak bir bombaymış gibi nazik bir şekilde taşımasını istemişti. Ve üzerinde eski bir tişörtle yırtık bir kot pantolon vardı. Ve özellikle yırtılmış olanlardan değildi.

Courtney'nin bu seferki borcu büyüktü.

"Tamam." Dördü yirmi kutunun hepsini masaya yığdıktan sonra Courtney saate baktı. "Tepsilerimi ayarlamam ve cupcakeleri düzenlemem gerek ama onun için sizin yardımı-

nıza gerek yok; fazlasıyla zamanım var. İkinize de çok teşekkürler. Gidebilirsiniz."

Nik, Carlos'a döndü ve ona sarıldı.

"Çok teşekkürler. Git ve rahatlatıcı akşamının tadını çıkar." Courtney'e döndü. "Seni nerede bekleyeyim?"

Courtney aptalmış gibi Nik'e baktı.

"Beklemene gerek yok; sen de gidebilirsin."

Nik de ona aynı şekilde baktı.

"Araban olmadığını unuttun mu? Seni eve götürmem gerek."

Courtney, Carlos'u gösterdi.

"Carlos seni eve götürebilir. Arabanı yarın getiririm. Beni beklersen stres yaparım."

Nik, Courtney'e baktı. Courtney'nin gözlerindeki ışıltıyı gördü. Oh. Courtney ikisini bir araya getirmeye çalışıyordu. Nik gözünü kaçırdı.

"Seni eve götürebilirim, sıkıntı olmaz," dedi Carlos.

Courtney zafer kazanmış gibi görünüyordu. Zaten kimse ona kurnaz demezdi.

"Emin misin? Yolunun üzerinde değilim, değil mi?" diye Carlos'a sordu. Bunu neden soruyordu ki; Nik'in sorunu neydi? Sadece seksi adamla şu lanet olası spor arabaya bin Nikole.

Carlos omuzlarını silkti.

"Hayır ama çok da uzak sayılmazsın."

Courtney, Nik'e göz kırptı ve cupcake kutularını açmak için döndü.

"Yardımın için teşekkürler Carlos. Benden sana bir düzine cupcake."

Nik yolcu koltuğuna oturduğu sırada Carlos, "Kalmamıza ve ona yardım etmemize ihtiyacı olmadığından emin misin?" diye sordu.

Nik kafasını salladı ve emniyet kemerini taktı. Pekâlâ, bu kadardı, değil mi? Bu tür durulmalarda nasıl davranması gerektiğini hatırlamıyordu. Çıktığı son birkaç erkek ona çıkma teklif edene kadar ilgi duymamıştı... Ve bazen, çıkmaya başladıktan sonra bile. Bir şeyler içmeye mi davet etmeliydi? Evine vardıklarında onu yukarıya davet etmeli ve üzerine mi atlamalıydı? Ya da hamle yapıp yapmayacağını görmek için beklemeli miydi?

"Bize kesinlikle ihtiyacı yok. Söz konusu cupcake olunca en iyi mikroyöneticidir. Bu akşam sadece ihtiyacı olduğu kutuları taşımamıza izin verdi."

Carlos kafasını salladı ve arabayı çalıştırdı.

"Şu ana kadar kendi başına çok iyi iş çıkardı," dedi. "Onu anlıyorum."

Elini bacağına koyabilir ya da başka bir şey yapabilir miydi? Bu işte neden bu kadar beceriksizdi ki? Genelde erkeklerle flört etme konusunda oldukça başarılıydı. Cazibesini mi kaybetmişti?

"Ben de anlıyorum ama keşke daha güvenilir yardımcısı olsa. Neyse ki yakınlarda oturuyorum ve bugün hemen dükkâna gidebildim."

Carlos eline dokundu.

"İyi bir arkadaşsın. Sana sahip olduğu için şanslı."

Nik yanaklarının kızardığını hissetti.

"Ah, şey-"

Carlos'un telefonu çaldı ve cebinden çıkardı.

"Kahretsin. Bunu açmam gerek. Kusura bakma." Arabayı ağaçların altına çekti ve arabayı durdurdu.

"Hey," diyerek telefona cevap verdi. "Her şey yolunda mı? Tansiyonun kaç?"

Gerçekten mi? Kuzeni, şimdi mi? Hayal kırıklığına uğramış bir şekilde iç çekmemek için kendini zor tuttu. Bunun

evrenin takılma fikrine karşı olduğunu anlamına geldiğinden oldukça emindi.

Sessizce oturdu, kulak misafiri olmamaya çalıştı. Carlos hemen yanında oturduğu için bu oldukça zordu. Açık bir şekilde dinliyormuş gibi görünmemek için Dana'ya mesaj atmak için telefonunu çıkardı.

Carlos'un yanında oturuyorum, sanırım erkeklerle ne yapmam gerektiğini unuttum, tek konuştuğum konu cupcakeler ve yüksek sesle gülüp duruyorum, yardım et- sil sil sil sil. Penceresinden dışarı bakıyor olması her an dönmeyeceği ve yazdığını her şeyi görmeyeceği anlamına gelmiyordu.

"Bana 'Sadece kuzenimle konuşmak istedim' palavrasını atma, şu andan itibaren beni ne zaman arasan endişeleneceğimi biliyorsun. Ayrıca nişan partisinin eğlenceli olduğunu ve Alexa'nın arkadaşlarının gizlice birbirlerine yanıp tutuştuklarını çoktan anlattım. Telefon konuşmamızı unuttun mu? Ah! Anladım! Senin canın sıkılmış. Bütün gün iş yerinde insanlarla konuşmaya alışıksın ve şu anda evde tıkılıp kaldın. Anlıyorum, yatak istirahatinde olsam benim de canım sıkıntıdan patlardı. Seni eğlendirmek için başka yollar bulmam lazım. Peki ya sana aldığım kitaplar?"

Carlos, ona döndü ve gülümsedi, o da gülümsedi. Uzandı ve atkuyruğundan çıkıp duran sinir bozucu bukleyi kulağının arkasına sıkıştırdı. Tanrı'm, ona böyle dokunmasına bayılıyordu.

Elini başından omzuna doğru indirdi. Parmakları nazikçe çıplak omzunda yukarı ve aşağı hareket etti. Nik iç geçirdi.

Carlos birden kahkaha attı. Nik de ona eşlik etmek istedi.

"Kaç tane okudun?" Yüzünde kocaman bir gülümsemeyle Nik'e baktı. "En sevdiğin hangisiydi?"

Ah iyi, dinlemiyormuş gibi yapmayı bırakabilirdi.

"Hepsini sevdin mi?" Nik ile göz temasını bozmadı ve

gülümsemesi gittikçe yüzünü kapladı. Nik kendisinin de gülümsediği hissedebiliyordu. "Tavsiye eden arkadaşıma kitaplar hakkındaki düşüncelerini ileteceğim."

"Sanırım daha fazla kitap almam gerekecek. Bu arada Netflix diye bir şey duydum, bir baksan iyi olur."

Nik'e bakıp gülümsemeye devam etti. Carlos'a yaslanmamak için kendini tuttu. Kahkaha atmamak için kendini tuttuğu gözlerinden anlaşılıyordu.

"Aslına bakarsan, insanlar bana komik olduğumu *söylüyorlar*. Cumartesi günü daha fazla kitap getireceğim, tamam mı?"

Telefonu kapattı ve cebine geri koydu. Parmaklarını saçlarının arasından geçirdi ve Nik'e gülümsedi.

"Duyduğun gibi, Jessie kitaplara bayılmış."

Dudağını ısırdı. Aman Tanrı'm, bu adam her geçen saniye daha da çekici oluyordu.

"Sevindim." Ona doğru eğildi ve saçıyla yeniden oynamaya başlamasını diledi.

Tepeye çıkan bir araba yanlarından geçti ve birbirlerinden uzaklaştılar.

"Eve gitsek iyi olacak."

Kontağı çevirdi ve yola koyulmak için motoru çalıştırdı. Motor ses çıkardı ve durdu.

"Olamaz." Kontağı bir daha çevirdi ve hiçbir şey olmadı. "Lanet olsun."

"Benzinin mi bitti?" diye sordu.

"Ne? Hayır, imkânsız. Benzinim asla bitmez. Akşam benzin istasyonuna gittim, markete gittikten hemen sonra..." Sesi kısıldı sonra dehşet içinde ona baktı. "Benzin istasyonuna gitmedim! Mesajını aldığımda market yolundaydım. Lanet olsun. Benzinim bitti."

Omzuna hafifçe vurdu.

"Sorun değil; önemli bir şey değil. Çekici çağırabiliriz. Numarası var, değil mi?"

Başıyla onayladı ama telefonunu ya da cüzdanını çıkarmak için bir girişimde bulunmadı.

"Ben asla benzinsiz kalmazdım! Bunu arabama yaptığıma inanamıyorum. Çeyrek deponun altına bile düşmezdim ama bu hafta çok yoğundum ve normalden da daha uzun süre gitmesine izin verdim."

Nik gözlerini kısarak direksiyona baktı.

"Benzin uyarısının yandığını fark etmedin mi?"

Göz teması yapmaktan kaçındı.

"İşin aslı... Depom her zaman en azından çeyreğine kadar dolu olur, bu yüzden arabanın benzin uyarısı daha önce hiç yanmadı. O yüzden... Evet, yandı ama meşguldüm ve daha önce yandığını hiç görmemiştim, ondan dolayı..." Carlos sonunda ona baktığında bile kahkahasını içinde tutmayı çok iyi başardı ama gözlerindeki bir ifade onu ele vermiş olmalıydı. Carlos kaşlarını çatarak ona baktı. "Bu arabadaki benzin uyarısı biraz garip bir yerde, tamam mı? Bana gülüyor musun sen?"

Kafasını salladı ve eliyle Carlos'un kolunu ovdu.

"Hayır, sana gülmüyorum. Asıl sana gülmemek için çaba harcıyorum."

Erkeklerin arabaları konusunda ne kadar alıngan olduklarını biliyordu. Muhtemelen bunun için ona kızacaktı ama onunla eğlenmekten kendini alamadı.

Ne var ki Carlos ona bakarak sırıttı.

"Peki, tamam, biraz komik olduğunu kabul ediyorum." Kolunu Nik'in omzuna atıp sesini alçalttı. "Ama bunu kimseye söylemeyeceğine söz vermelisin. Korumam gereken bir itibarım var."

Başını salladı ve dudakları neredeyse Carlos'un kulağına değecek kadar döndü.

"Söz veriyorum; bu bizim sırrımız. Sadece bir sorum var. Bizi buradan çıkarması için çekiciyi aramayı düşünüyor musun?"

Cebinden cüzdanını ve telefonunu çıkardı.

"Haklısın, elbette."

Telefon konuşması bittiğinde yüzünü buruşturdu.

"Yoldalar ama gelmeleri biraz zaman alacak. Görünüşe göre, 'tepelerde güvenli bir noktada benzinin bitmesi' düşük öncelikli bir durum."

Nik emniyet kemeri çıkardı ve Carlos'a yaslandı.

"Bari beklerken rahatımıza bakalım." Arabanın içine baktı. "Arabayı ne zamandır kullanıyorsun?"

Cevap vermeden önce gözlerini bir süre kapattı.

"Neredeyse beş yıldır."

Arabası, onu birazcık tanımaya başladığından beri Nik'in kafasını karıştırmıştı. Parlak kırmızı spor arabasına takıntılı biri gibi görünmüyordu ama arabanın benzini bittiğinde verdiği tepkiden, tam olarak öyle biri gibi görünmüştü. Gerçi Los Angeles'takiler arabalarına, şimdiye kadar bulunduğu yerlerdekilerden daha fazla önem verme eğilimindeydi, belki de bundan dolayıydı.

"Neden aldın?" diye sordu. "Yeni işini kutlamak için falan mı?"

Başını salladı ama bir şey söylemedi. Parmaklarını direksiyonda gezdirdi. Sessizlik o kadar uzun sürdü ki ona cevap vereceğini düşünmedi. Sonunda konuştuğunda ona başka bir soru sormak için ağzını açmıştı.

"Babamı kaybettim. Yaklaşık beş yıl önce babamı kaybettim."

Aman Tanrı'm. Böyle düşüncesiz sorular sormak tam onun yapacağı bir şeydi.

"Ah Carlos, çok özür dilerim. Anlatmak zorunda değilsin."

Başını salladı ve konuşmaya devam etti.

"Ailemin çok parası yoktu, bize her zaman bütün önemli şeyleri vermeyi başardılar ama ikisi de otuz yıl boyunca öğretmenlik yaptı; hiçbir zaman zengin olmadılar. Ama yüklü bir hayat sigortası olduğu ortaya çıktı. Tabii ki bir kısmı annemin adınaydı. Bir kısmı benim ve kardeşimin adınaydı. Öldükten sonra en azından bana göre yüklü bir çek aldım..." devam etmeden önce bir iki saniye duraksadı. "Ne yapacağımı bilemedim. Tasarruf hesabıma yatırdım ve bir süre orada durmasına izin verdim. Okul harcımın bir kısmını ödemek için kullanacaktım. Muhtemelen okul harcımın bir kısmını ödemek için *kullanmalıydım.* Ama bir gün işten eve giderken farklı bir yol kullandım. Güneşin ön camında büyük bir fiyat etiketi olan parlak kırmızı arabanın üzerinde parladığını gördüm. Hemen otoparka girdim ve bir saat sonra arabayı satın aldım. Babam her zaman gösterişli şeyleri severdi. Bazen bunun onun mirasını kullanmanın aptalca bir yolu olduğunu düşünüyorum... Ama bence bu arabayı çok severdi."

Nik, Carlos'u kendine çekip ona sarıldı. Başı Nik'in omzuna düştü ve birkaç dakika birlikte nefes alıp vererek orada oturdular.

"Anlattığın için teşekkür ederim," dedi.

"Dinlediğin için teşekkür ederim," dedi.

Yavaşça sırtını sıvazladı ve sonra ellerini nazikçe saçlarının arasından geçirdi.

Nik başını çevirdi ve çenesini öptü. Yanağını öptü.

Nik'e bakmak için geri çekildi. Nik de ona baktı: güzel iri kahverengi gözleri; dokunmak için can attığı neredeyse siyah saçları; sıcak teni, çenesindeki kirli sakalı, yanağındaki gam-

zesi. dudakları koyu pembeydi, tam gülümsemiyordu ama her an gülümseyecek gibi görünüyordu.

Elini omzundan kaldırdı ve yanağını okşadı, Nik de gülümsedi.

Elini boynunun arkasına götürdü ve onu kendine doğru çekti. Ve sonunda, *nihayet*, onu öptü. İlk başta nazikçe. Belli belirsizce değil ama yavaşça. Nazikçe. Onu öpmesini ne kadar çok istediğini bu ana kadar fark etmemişti. Arabada kaldığı ve onu öpmeye devam ettiği sürece liderliği ele geçirmesine izin verdiği için mutlu bir şekilde onu aynı şekilde öptü.

Nik ellerini uzun süredir dokunmak istediği saçlarına götürdü ve hem rahatladığı hem de arzu duyduğu için iç çekti.

Bu hareketi Carlos'a bir şeylerin sinyalini veriyor gibiydi. Nik'i daha sıkı bir şekilde kendine doğru çekti, ardından elini vücudunun yanından aşağı doğru hareket ettirdi. Dudaklarının ve dilinin hareketi sertleşti ve Nik de onun sabırsızlığına aynı şekilde karşılık verdi. Carlos geri çekildi, Nik neredeyse hayal kırıklığından dolayı sızlanacaktı ki Carlos'un dudakları boynunda dolanmaya başladı. Nik onun saçlarını çekene ve soluk soluğa kalana kadar onun boynunu öptü, hafifçe ısırdı ve sonra tekrar öptü.

Carlos kafasını kaldırdı.

"Hoşuna gidiyor mu?" diye sordu Nik'in boynuna sokulduğu esnada.

"Tanrı'm, evet," diyerek karşılık verdi.

"Ben de bunu söylemeni ummuştum," dedi. Nik başını çevirdi ve onu tekrar öptü.

"Seni ilk gördüğüm andan beri bunu yapmayı bekliyordum," dedi Carlos.

"Aman Tanrı'm, ben de," dedi. Sesli bir şekilde söyleyene kadar ne kadar doğru olduğunu fark etmemişti.

Birbirlerine bakıp gülmeye başladılar. Nik'in suratındaki

saçları geriye götürdü ve ona gülümsedi. Ona Dodger Stadyumu'nda güvenmesini sağlayan gülümsemenin aynısıydı. Yüzünü kendine çekti ve tekrar tekrar öptü.

Nik esprili bir şey söylemek için geri çekilmeye başladı ama Carlos dilini onun dudaklarında gezdirdi, bu yüzden dudaklarını açıp dillerinin buluşmasına izin vermekten başka seçeneği yoktu. Carlos'un elleri bu sefer bedeninin ön kısmında yukarı ve aşağı hareket etmeye devam etti. Göğüslerinin altında oyalandı ve sonra etraflarında giderek küçülen uzun, yavaş daireler çizmeye başladı.

"Bunu da sevdim," dedi nefes nefese.

"Güzel. Seveceğini ummuştum. Çünkü ben yapmayı gerçekten seviyorum," dedi Nik'in sertleşmiş göğüs uçlarına ulaşırken. Göğüs uçlarına dokunurken Nik'i öpmeye devam etmek için öne eğildi. Bu adamı öpmeyi neden bu kadar uzun süre ertelemişti ki?

"Başımız..." Carlos, Nik'in nefesinin kesilmesine ve bir an için ne diyeceğini unutmasına neden olacak şekilde ona dokundu. "Biri bizi böyle bulursa başımız belaya girer mi? Ne de olsa tepede duruyoruz. Burada bize benzeyen pek çok insan yaşıyor mu bilmiyorum."

Carlos geri çekildi ama elleri hâlâ Nik'in göğsündeydi.

"Haklısın. Buralarda yaşayan zengin bir herifin bizi polise şikâyet etmesini kesinlikle istemiyorum. Uzun zamandır, Aman Tanrı'm, sanırım liseden beri arabada öpüşmemiştim." Elleri Nik'in kalçalarına doğru hareket ettirdi. "Sorun şu; arabada öpüşmenin ne kadar seksi olduğunu unutmuşum."

Nik aşağıya baktı ve ne kadar tahrik olduğunun bariz kanıtını gördü.

"Hım, öyle değil mi?" Elini dizinin üzerine koydu. "Daha önce arabada böyle bir şey yapmadığımı biliyor musun?" Parmaklarının bacağında bir aşağı bir yukarı hareket edişini izledi, parmaklarını Carlos'un istediği yere tam olarak götürmedi.

"Hiç mi? Nasıl mümkün olabilir?" diye sordu gözlerini bacağında ayırmadan.

"Bilmiyorum ama belli ki çok şey kaçırmışım." Parmakları, bacaklarının iç kısımlarında küçük daireler çizdi ve Carlos nefes aldı.

"Hı-hı. İlk seferin istediğin gibi mi peki?" Göz teması kurdu.

"İstediğimden bile daha iyi." Carlos'u öpmek ve elini daha yukarıya götürmek için öne eğildi.

Düt düt.

Birbirlerinden ayrıldılar ve önlerine park etmiş tamircinin kamyonuna baktılar. Carlos'un yanakları kızardı ve cüzdanına ulaşmak için eğildi.

"Benzini bittiği için arayan siz miydiniz?" Adam pencerenin yanındaydı, yüzünde Nik'in tokat atarak silmek istediği pis bir gülümseme vardı. Belki birkaç kendini savunma dersinden sonra yapabilirdi.

"Evet, benim." Carlos arabadan indi ve adama ehliyetini ve kartını verdi.

Nik hiçbir şey görmeden arabanın penceresinden dışarı baktı. Vay canına, bu gerçekten oluyor gibiydi. Yapmak istediğinden emin miydi? Carlos onu öperken emin *hissetmişti*. Ama yine de kararsız hissediyordu. Carlos'la ilgili bir şey genellikle çıktığı erkeklerden farklı görünüyordu. Bunun iyi bir şey mi yoksa kötü bir şey mi olduğunu bilmiyordu. Bu belirsizlik onu tedirgin ediyordu.

Uzunca sohbet ettikten sonra tamirci, Carlos'un deposunu doldurdu ve imzalaması için ekran uzattı. Kamyonetine geri dönmeden önce Nik'e göz kırptı. Nik gözlerini devirdi.

"Aman Tanrı'm." Carlos arabaya geri bindi ve başını salladı. "On yedi yaşımdan beri bir arabada biriyle öpüşürken yakalanmamıştım. O zaman araba benim bile değildi! Şimdi

o zamanki yaşımın iki katı yaşındayım, en azından araba çok daha iyi." Kollarını Nik'in etrafına doladı. "Ve kız da daha iyi."

Tamam, bunu duymak neredeyse tamircinin onu süzmesine değerdi. Nik'in başını kaldırdı ve onu sertçe öptü.

Carlos tepenin bitişindeki benzin istasyonunda durdu.

"Evimin yakınındaki istasyondan yirmi sent daha pahalı olsa da burayı doldursam iyi olur." Nik'i öpmek için eğildi. Onu bir kere öpmeye başladığında kendini duramıyordu. Karşılık olarak Carlos'u o kadar sert öptü ki geri çekilmek ve arabadan inmek için çabalaması gerekmişti.

Nik'e babasından bahsetmesi garip mi olmuştu? Arabayı alma sebebini saçma mı bulmuştu? Bazıları öyle düşünmüştü, bu yüzden artık kimseye gerçek sebebi söylemiyordu. Los Angeles'taki spor araba seven adamlardan biri olduğunu düşünmelerine izin veriyordu. Ona neden anlattığını bilmiyordu.

Arabaya geri döndüğünde birbirlerine bakarak sırıttılar ve ikisi de öpüşmek için öne eğildi. Hormonları tarafından ele geçirilmiş bir ergen gibi hissediyordu. Bu hissi sevmişti.

Sonunda kontağı çevirdi ve benzin istasyonundan ayrıldı. Birkaç saniye içinde ikisi de otoyolda giderken Beyoncé şarkısı söylüyorlardı. Nik şarkıya eşlik ederken Carlos'a gülümsedi ve Carlos ise Courtney'nin güvenilmez çalışanına, bozulan arabasına ve onu bu duruma getiren benzin bitmesi olayına içinden teşekkür etti.

Birkaç şarkı sonra Nik'in apartmanının önüne park ettiler. Elini Nik'in dizinden yukarı doğru hareket ettirdi ve ona gülümsedi.

"İçeri gelecek misin?"

İstediği kadar büyük sırıtmamaya çalıştı ama başarısız olduğundan oldukça emindi. Korkunç günü resmen tersine dönmüştü. İçeri girer girmez üzerine atlamak için sabırsızlanıyordu.

Nik apartman kapasını açarken, Carlos'un aklına bir şey geldi.

"Kilitlerini değiştirdin mi?"

Lanet olsun. Neden sormuştu ki? Daha önce bahsettiği için onu terslemişti. Sorunu neydi?

Yepyeni anahtarı gösterdi.

"Geçen hafta. Yaparken kendimi aptal gibi hissettim ama sonra aptal hissetmenin alternatiften daha iyi olduğu hakkında söylediklerini hatırladım."

Şükürler olsun, ona kızmamıştı.

Merdivenlerden çıkarken, Nik alaycı bir şekilde gülümsedi.

"Ayrıca Courtney ve Dana'yı benimle savunma dersine gitmeye ikna ettim. Şey, aslında daha çok boks dersi."

Pekâlâ, bunu beklemiyordu.

"Vay, harika. Nasıldı?"

Yeni anahtarla kilidi açmak için kapının önünde durdu.

"Şaşırtıcı derecede eğlenceliydi. Şimdiye kadar sadece bir derse gittik ama gittiğim için mutluyum."

"Harika. Etkilendim."

Ona yaptığını söyleyecek kadar güvendiği için de memnundu. Ve en azından kısmen de olsa söylediği bir şey yüzünden kilitlerini değiştirmiş olması gururunu okşamıştı.

Eve girdiklerinde, Carlos onu kanepeye atmaya hazırdı ama Carlos ona uzanamadan, Nik mutfağa girdi.

"Şarap ister misin?" diye sordu.

Hım. Neden evinde olduğu konusunda yanılıyor olamaz-

dı, değil mi? Evine daha önce de gelmişti ve o zaman hiçbir şey olmamıştı.

Hayır, bu sefer farklıydı. Arabada Carlos'un kıyafetlerini çıkarmak istiyormuş gibi görünüyordu. Belki de eve geldikleri için gergindi? Neler olup bittiğinden emin değildi ama bu konuda Nik'in öncülük yapmasına izin verse iyi olurdu.

"Tabii." Koltuğa oturdu. "O roze şarabından biraz daha belki?

Nik güldü ve buzdolabını açtı.

"*Sanırım* benimle ve roze şarabımla dalga geçiyorsun ama bu şaraba bayıldığım için umurumda bile değil. Aslına bakarsan, evet, şu an açık bir şişe daha şarabım var -gerçi bu seferki farklı ama- ve ikimize de birer kadeh dolduracağım, bakalım ne yapacaksın."

Elinde iki kadeh şarapla koltuğa geldi. Pekâlâ, hemen yanına oturdu; görünüşe göre uzak durmaya çalışmıyordu. Kolunu Nik'in etrafına doladı ve kendine çekti.

"İtiraf etmem gerekirse, bu şaraba olan sevgisinden dolayı kız kardeşimle dalga geçtiğim bilinir ve geçen sefer bana verdiğin şarabı gerçekten sevmiş olmam beni öldürüyor çünkü tükürdüğümü yalamak zorunda kalabilirim." Bir yudum aldı. "Aslında hayır, bunu asla yapmam. Ama bu korkunç, bu şarabı kesinlikle seviyorum."

Parmaklarının Nik'in saçlarında gezdirdi ve Nik rahatladı.

"Ah hayır, sevdiğin bir *şarap* türü keşfettin ve bu da *pembe* şarap. Şimdi ne yapacaksın?" Bacağına vurdu. Daha sonra elini orada bıraktı. "Bir *kadının* şarap konusunda haklı olduğunu söyleyemezsin; imkânsız bir şey bu."

Carlos kafasını salladı. Sonunda Nik'in tokasını çıkardı ve buklelerini serbest bıraktı.

"Hayır, ondan değil. Kadınlara birçok konuda haklı ol-

duklarını söylemekten mutluluk duyarım. Patronum bugün muayene ettiğim çocuğun teşhisi konusunda haklıydı. Jessie için aldığım kitaplar konusunda haklıydın. Jessie bana tıp fakültesine gireceğimi söylediğinde haklıydı. Sadece küçük kız kardeşime yıllardır dalga geçtiğim bir konuda haklı olduğunu asla itiraf edemem. Hadi ama."

"Hım." Carlos'a baktı. "Ben tek çocuğum; abi-abla ilişkisinin ince ayrıntılarının hepsini anlamıyor olmam mümkün, o yüzden bir şey demeyeceğim." Başını omzuna yasladı. "Ah! Jessie kitaplardan en sevdiğinin hangisi olduğunu söyledi?"

Nik'in söylediklerine konsantre olmaya çalışıyordu ama Nik parmaklarıyla dizine nazikçe masaj yapıyor, Nik'in saçını okşarken iç çekişini hissediyordu, aklı birçok yerdeydi.

"Ee, ne dedi? Ah! En sevdiğinin Jeffrey Dahmer kitabı olduğunu söyledi. İkinizi de anlamıyorum. Eğer o kitapları okursam haftalarca kâbus görürüm."

Hâlâ yarısı dolu olan kadehini sehpanın üzerine koydu.

"Başkaları da bunu söyledi. Belki de çok canlı rüyalar görmüyorum." Elini kaldırıp Carlos'un saçlarının arasından geçirdi. Bardağını elinden alıp yanındaki sehpanın üzerine koydu. "Ya da belki başka şeyler hakkında rüya görüyorum."

Gülümsedi. Görünüşe göre ön söz bitmişti. Yüzünü ona döndü ve yatar pozisyona gelene kadar Nik'i kanepeye doğru bastırdı.

"Öyle mi? Rüyanda neler görüyorsun?"

Gömleğinin ucundan tuttu ve kafasının üzerinden çıkardı

"Bunu." Onu kendine doğru çekti ve öptü.

Aman Tanrı'm. Arabasının ön koltuğunda öpüşürken onu öpmekten hoşlandığını düşünmüştü ama belli ki o sadece bir başlangıçmış. Orada hevesli görünmüştü ama yine de kararsızdı. Şimdi hem tutkulu hem de istekliydi, sanki her şeye varım demek istercesine. Ellerini Carlos'un tişörtünün

altında, sırtında aşağı yukarı hareket ettirdi ve onu kendisine daha çok çekti. Carlos dikkatini boynuna kaydırarak pürüzsüz esmer tenini öptü.

"Bununla da ilgili rüya görüyor musun?" diye sordu Nik'e.

"Aman Tanrı'm, evet," dedi.

Nazikçe teninin üzerine üfledi ve serin yeri öptü. Aynı hareketi biraz daha aşağıda, daha sonra daha da aşağıda yaptı. Parmaklarının sırtında gerilmesini hoşuna gitmişti. Elini yukarı götürdü ve göğüs ucuna baskı uyguladı. Sırtını yukarı kaldırdı ve inledi. İkisinin de patlayacağını düşünene kadar boynunu öpmeye ve göğüs uçlarıyla oynamaya devam etti.

"İkimizin de üzerinde gereğinden fazla kıyafet var." Nik'in üzerindekini çıkardı, altında dantelli sütyeni vardı. "Hım, çok güzel bir sütyenmiş. Ama şu anda bana engel oluyor." Uzanıp sütyenin kopçasını açtı ve bir kenarı fırlattı. Ona hayran hayran bakmak için geri çekildi.

"Şimdi daha iyi oldu."

Nik kafasını salladı.

"İkimizin de üzerinde fazla kıyafet var, dedin ama senin bir şey çıkardığını göremiyorum."

Doğru bir noktaya parmak basmıştı.

Ayağa kalktı, pantolonunu çekiştirdi, tişörtünü kafasından çıkardı ve Nik'in önünde iç çamaşırıyla dikildi.

"Daha iyi mi?"

Gülümsedi ve başıyla onayladı, bakışları vücudunun her yerinde üzerinde geziniyordu ama sonunda belinin yakınında bir yerde odaklandı.

"Çok daha iyi."

Ayağa kalkına zahmetine girmedi, kot pantolonunu çıkardı ve yere, onun kıyafetlerinin yanına attı. Carlos kıvrımlı vücuduna uzun uzun baktı. Vay be. Tekrar Nik'in üstüne çıktı.

Athena'ya, Afrodit'e ve diğer tüm tanrılara, Carlos'un bu gece yatağına gelmesine neden olan krizler için teşekkür etti. Tamam, koltuğuna gelmişti ama detayların sırası değildi. Bu adamla ilgili tuhaf ve geriye dönüp bakınca aptalca kaygısını, onu kıyafetsiz gördüğünde aştığı için çok mutluydu. Vücuduna bakış şekli... Pekâlâ, bu tür bir bakış geçen bir buçuk haftadan sonra tam da ihtiyacı olan şeydi. Vücudunu seyretmek sanki bir zevkmiş, ona dokunmak, onu öpmek için sabırsızlanıyormuş, onunla burada kıyafetsiz olduğu için şanslıymış gibi bakıyordu. Haklıydı da.

O da şu anda kendini oldukça şanslı hissediyordu. Bu adam kesinlikle bir kadına nasıl dokunacağını biliyordu, orası kesindi.

"Bunları üzerinizden çıkarmalıyız," dedi Nik'in siyah pamuklu iç çamaşırını okşayarak. O gün evden çıkarken daha sonra seks yapacağına dair hiçbir fikri yoktu, tamam mı? En azından bikini kesimdi. Daha kolay ulaşabilmesi için kalçasını havaya kaldırdı.

Carlos kafasını salladı.

"Hayır, o şekilde değil." Koltuktan kalktı, sehpayı önünden çekti ve koltuğunda ucunda oturana kadar onu döndürdü. "Şimdi tamam." İç çamaşırını tuttu ve aşağı indirdi. Sonra bacaklarını ayırdı ve ayaklarının dibine diz çöktü.

"Hımm." Yüzünde aç bir ifadeyle tam önüne baktı. "Bu daha da iyi." İleriye uzandı ve onu kendine doğru çekti. Şey, belki çekmeye çalıştı ama Nik başına gelecek şeyi bildiği için o kadar hevesliydi ki neredeyse kendini Carlos'a doğru fırlattı.

Tanrı'm. Nefes nefese koltuk yastıklarının üzerine yaslandı. Dudağını öptüğünde hoşuna gittiğini düşünmüştü ama bu Carlos'un dudaklarının ve dilinin -sevgili Tanrı'm, o dilinin- vücudunun diğer kısımlarına yapabileceklerinin yanın-

da hiçbir şeydi. O kadar iyi hissettirmişti ki sonsuza kadar devam etmesini istedi. Daha iyiye gitmesinin imkânı olmadığını düşünmüştü. Daha sonra dudaklarının ve dilinin yanına parmaklarını da ekledi, Nik o kadar şiddetli bir şekilde boşalmıştı ki gözlerinin önünde siyah noktaların uçuştuğunu gördü.

Konuşabildiğinde, "Kahretsin," dedi. Ve daha önce orgazm olduktan sonra hiç yapmadığı bir şey yaptı: Kontrolsüzce gülmeye başladı.

"Bu kadar komik olan ne?" Carlos koltuğa geri oturdu ve ikisi de tekrar uzanana kadar Carlos'a yaslandı, kolunun altına kıvrıldı.

"Hiçbir şey," derken dili dolaştı. "Günümün böyle geçmesini beklememiştim. Üzerimde..." nefes almaya çalıştı. "Üzerimde güzel iç çamaşırlarım bile yoktu!"

Önce yere saçılmış kıyafetlerine, daha sonra Nik'e baktı.

"Kıyafetin altında bu vücut varken, ne tür iç çamaşırı giydiğin kimin umurunda ki?" Elini gövdesinde, kalçasında dolaştırdı. İçinde bir şeyler eridi.

"Seni budala."

"Ne?" Carlos dondu kaldı. "Ne dedim?"

Nik başını salladı.

"Prezervatifler yatak odamda çok uzaktayken, böyle şeyler söyleyemezsin. Çünkü beni hemen becermeni istiyorum."

Hemen koşucu gibi pozisyon aldı.

"Neredeler? Hızlı koşabilirim. Özellikle motive olduğumda."

"Komodinin üst çekmecesi. Koş."

Carlos yatak odasına koşarken koltukta rahatladı ve güldü. Pis pis sırıttığını hissedebiliyordu. Ah, poposu koşarken harika görünüyordu.

Otuz saniyeden daha kısa bir sürede geri döndü, böbürlendiği kadar vardı. İç çamaşırını çıkardı ve prezervatif paketini yırtarak açtı. Neyse ki oturma odasında yeterince ışık vardı, böylece gerçekten düşündüğü kadar büyük olduğunu görebiliyordu. Dokunmak bazen yanıltıcı olabilir, özellikle arada kat kat giysi varken ama şu anda öyle bir durum söz konusu değildi.

Prezervatifi takar takmaz tekrar koltuğa, Nik'in üzerine çıktı. Carlos'u kendine daha da yaklaştırmak için bir bacağını beline doladı ve Carlos kulağına inledi ve daha hızlı hareket etti. Bu yüzden diğer bacağıyla hareketi tekrarladı. Carlos omzunu ısırdı.

Ellerini tuttu ve koltuğun koluna doğru götürdü.

"Sıkı tutun."

Söylediğini yaptı ve yaptığına da sevinmişti. Sımsıkı tutundu ve Carlos sonunda bağırıp, üzerine yığılana kadar gittikçe daha hızlı bir şekilde hareket ederken ona karşılık verdi.

Bir süre sonra kendini yukarı kaldırdı ve Nik'in yanağını öptü.

"Sonucu buysa bir daha asla roze şarabıyla dalga geçmeyeceğim."

Ayağa kalktı ve prezervatifi atmak için mutfağa gitti.

"Pembe şarap. Kimin aklına gelirdi ki?"

Nik kahkaha attı ve koltuğun köşesine kıvrıldı.

"Dolapta daha var." Koltuğun arkasından sarkan örtüyü alıp üzerini örttü.

Carlos buzdolabını açtı ve şişeyi çıkardı.

"Bakın hanımefendi, bazılarımızın tekrar roze şarabı içmeden önce biraz zamana ihtiyacı var, tamam mı? Bir soluklanmama izin ver."

Sırıttığı ve çalım atarak yürüdüğü sürece istediği kadar soluklanmasına izin verirdi.

"Seni roze şarabının ihtişamıyla tanıştırdığım için memnunum, hepsi bu. Sen keyfine bak. Acele ettirmek istemiyorum."

Carlos ikisinin de şarap bardaklarını doldurdu ve battaniyenin altına girmeden önce sehpayı dikkatlice normal yerine geri itti.

"Bu sehpanın üzerinde ne harika görünürdü biliyor musun?" diye sordu kafasıyla sehpayı göstererek.

"Ne?" Ne demek istediğini anlamak için sehpaya baktı. Kestane ağacından yapılmış sıradan bir sehpaydı, süslü değildi ama televizyon izlerken ayaklarını uzatmak için mükemmel yükseklikteydi. Üzerine neyin iyi görüneceğini düşündü, bardakaltlıkları, sehpa kitapları yoksa başka bir şey mi?

"Büyük bir pizza. Üzerinde her şey olan. Bu kadar fazla roze beni acıktırdı."

Nik başını salladı.

"Her şey olmaz. Mavi küflü peynir veya zeytin olmasın. Bunlar dışında her şey."

Pantolonunu almak için yere uzandı ve cebinden telefonunu çıkardı.

"Bununla yaşayabilirim. Üzerinde neredeyse her şey olan büyük pizza."

Daha önce hiç duymadığı bir pizzacıyı aradı ve kocaman bir pizza sipariş etti. Telefonda malzemeleri listeler listelemez midesi guruldadı. Görünüşe göre, bu kadar. . . Roze. . . Onu da acıktırmıştı. Hem o hem de öğle yemeğinden beri bir şey yemediği içindi.

Nik ikinci dilimi alırken, "Bu yerden daha önce hiç sipariş vermedim ama sosisi harikaymış," dedi. Carlos çoktan üçüncü dilimindeydi.

"Bak," dedi, ağzındakini bitirdiğinde. "Beni henüz o kadar iyi tanımıyorsun ama bilmen gereken bir şey var: Yemek sipariş etmede çok iyiyimdir. Pizzanın güzel olacağına güvenmediğini biliyorum. Sipariş verirken gözlerinde gördüm. Yanıldığını kabul etmeye zorlamayacağım çünkü ben böyle bir adamım. Ama bu yemek konusunda benden şüphelendiğin son defa olsun."

Pizzanın lezzetli yağını sindirmek için şarap kadehine uzandı.

"Anlaşıldı. Peki, bu iyi bir aşçı olduğun anlamına da mı geliyor?"

Omuz silkti ama yüzündeki o ukala sırıtış hâlâ duruyordu.

"Yani, evet, harika bir aşçıyımdır ama bununla övünmemeye çalışıyorum." Sırıtışı bütün yüzünü kapladı ve güldü. "Bu günlerde işten dolayı falan yeterince yemek yapmıyorum."

"Yemek yapmayı nasıl öğrendin?" diye sordu.

Carlos pizzadan bir ısırık daha aldı.

"Aslında annemden. Hem bana hem de kız kardeşime tüm spesiyalitelerini öğretti ve sonra kendi kendime başka şeyler pişirmeyi öğrendim. Önce çulsuz bir öğrenciyken, daha sonra yemek yapmanın benim için meditasyon gibi olduğunu, rahatlamak, ara vermek ve düşüncelerimle baş başa kalmak bir yolu olduğunu fark ettiğimde."

Başını salladı ve bir süre sessiz kaldı.

"Tıp fakültesinde oda arkadaşlarım için büyük tencerelerde chili yapardım ve bir hafta boyunca onu yerdik. Arkadaşım Drew ile böyle tanışmıştık. Çok stresli ve yorucuydu. İkimiz de bir hafta aynı gün izinliydik, bu yüzden onu enchilada yemeye ve maç izlemeye çağırdım. O kadar yorgunduk ki yemek yedikten sonra ikimiz de koltukta uyuyakaldık ve oyun

biter bitmez uyandık." Güldü. "O zamandan beri arkadaşız."

Nik de güldü. O ve arkadaşları intikam sayesinde yakınlaşmışlardı; onlar ise yemek ve şekerleme sayesinde yakınlaşmıştı. Kulağa doğru geliyordu.

Uykudan bahsetmişken...

"Hey, saat kaç?" diye sordu.

Sehpanın üzerinde, neredeyse bitmiş pizza kutusunun ve şarabın yanında duran telefonuna baktı.

"22.30." Şarap kadehini sehpaya koydu. "Bu kadar geç olduğunu fark etmemiştim. Gitsem iyi olacak."

"Ah." Nik de kadehini sehpaya koydu. "Tamam. Muhtemelen erken kalkman gerekiyordur."

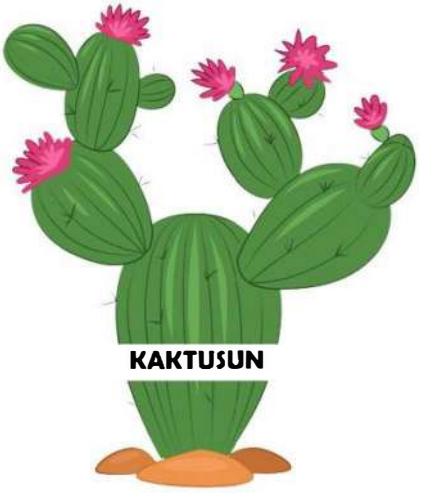
Tam ayağa kalkmak üzereyken durdu ve tekrar oturdu.

"Sen..." Birkaç saniye durdu, omuz silkti ve devam etti. "Şunu netleştirelim, gitmemi istiyor musun? Çünkü istiyorsan benim için sorun değil, istemiyorsan da kalmaktan mutluluk duyarım."

"Hayır!" Başını salladı ve elini Carlos'un dizine koydu. "Yani, hayır, gitmene gerek yok. Üzgünüm, kulağa bir şey ima etmeye çalışıyorum gibi gelmiş olabilir, demek istediğim bu değildi. Koltuktan kalkma zamanımızın geldiğini düşünmüştüm. Henüz yatak odama bile girmedik ve roze şişesini bitirdik, o yüzden..."

Carlos elinden tuttu ve koltuktan kalkarken onu da kaldırdı.

"Önden buyur."

Nik ertesi sabah normalde olduğundan çok daha geç uyandı. Evden çalışan bir yazar olarak, genellikle oldukça sıkı bir programa sadık kalmak zorundaydı yoksa hiçbir şeyi bitiremezdi. Neredeyse her zaman kendini bu programa uymaya zorlardı, hatta Fisher dâhil tanıdığı herkes onun bu konuda ne kadar katı olduğu konusunda onunla dalga geçerdi.

Ama sabahın erken saatlerinde büyük, sıcak, güçlü bir adam seni öperek uyandırdığı ve sonraki saati, işe yetişmek için evden çıkmadan önce yatağında onunla lezzetli şeyler yaparak geçirdiğin için tekrar uykuya dalman ve bu saate kadar uyanmaman çok doğaldı... Vay canına, saat dokuz buçuk olmuştu.

Kocaman boş yatağında rahatça gerindi ve buruşuk çarşaflarına bakarak gülümsedi. Kendini dünyanın kraliçesi gibi hissediyordu. Bu his hoşuna gitmişti.

Mutfağa tökezleyerek girdi, çıplaktı ve vücudu hoş bir şekilde ağrıyordu. Bir gece önceden kahve makinesini hazırlamayı unutmuştu -biraz dikkati dağılmıştı, tamam mı?- bu yüzden dünkü kahve filtresini attı ve kahve öğütücüsünü çalıştırdı. Kahveyi makineye doldururken, suyu ölçerken ve dolaptan en sevdiği kahve fincanını alırken mırıldandı. Kahve demlenirken, sabahlığını almak için yatak odasına geri döndü. Çıplak olmayı umursadığından değil, sadece gece boyunca pencereleri açık bırakmıştı ve sabah havası soğuktu.

Carlos'u tekrar görür müydü? Onunla yatıp sonra orta-

dan kaybolacak bir tipe benzemiyordu ama söz konusu erkekler olunca insan emin olamıyordu. Yine de onu tekrar görmeyi umuyordu. Seks harikaydı ve Carlos onu güldürüyordu. Bu durum Nik'in tecrübelerine göre oldukça nadir bir kombinasyondu.

Kahvesiyle koltuğa oturdu ve e-postasını kontrol etmek için telefonunu çantasından çıkardı. Bir yudum aldı ve kendi kendine güldü. E-postasını kontrol etmek mi, ne düşünüyordu? Arkadaşlarını tanıyorsa, ki tanıyordu, önce yanıtlaması gereken birçok kısa mesaj olurdu.

Ve beklediği gibi, Courtney dün ve Dana ise bu sabah erken saatte mesaj atmıştı.

Nik araban bende, bu öğlen seni alıp arabanı geri bırakayım mı, haber ver. Ayrıca CARLOS'U GÖTÜRDÜN MÜ? CEVABIN EVET OLDUĞUNA BAHSE GİRERİM AMA HEMEN BİLMEM GEREKİYOR.

Daha sonra Dana:

Bir saniye, ne? Bu konuda hâlâ kararsız olduğunu sanıyordum? Ne oldu? Detaylara ihtiyacım var, ben bunu nasıl kaçırdım?

Courtney, Dana'yı bilgilendirmiş, Dana bir sürü ünlem işaretiyle cevap vermiş, Nik uyanmadan ikisi uzunca konuşmuşlardı.

Günaydın dostlar. Araba değiş tokuşu için bugün herhangi bir zaman uygunum. Ayrıca, evet.

Onlarla biraz alay etmekten kendini alamadı.

E-postasını kontrol ederken mırıldandı. Pekâlâ, güzel, stüdyodan geleceği parlak siyahi bir kadın yönetmenin profilini çıkarmak için izin almıştı, Fresno'da on öğrencisini evlatlık edinen okul öğretmeni hakkındaki yazısı birkaç hafta sonra Times Sunday dergisinde yayınlanacaktı ve birlikte çalışmaktan nefret ettiği editör istifa ediyor ve New York'ta

nefret ettiği bir dergide çalışmak için taşınıyordu. Ne harika bir sabah ama.

Evet mi? EVET Mİ? Lanet olası evetten daha fazlasını duymaya hakkımız var.

Courtney'in mesajına sesli bir şekilde güldü.

Nik ayrıntıları anlatmayı ister istemez bize anlatacaktır.

Dana her zaman kibar olandı.

Her neyse. Ayrıntıları iki dakika içinde anlatmak istese iyi olur yoksa bir daha ayakkabılarımı ödünç almasına izin vermem.

O kadar da kibar değilmiş. Cevap verse iyi olurdu.

Courtney'nin soruyu neden sorduğunu bile bilmiyorum, her şey onun başının altından çıktı! Endişelenmeyin, tüm detayları bu gece dersten sonra öğreneceksiniz. Uzun lafın kısası: harikaydı, ikiniz de haklıydınız, evden birkaç saat önce çıktı, çok yorgunum ve hâlimden memnunum. Muhtemelen bu sabah hiçbir şey yapmayacağım ama umurumda değil. Onu bir daha görebilecek miyim, bilmiyorum ama yine de buna değdi. Mutlu musunuz?

Kahve fincanını tekrar doldurmak için mutfağa gitti ve doldururken mesaj seslerini duydu.

Dana'dan: ***Ayrıntıları duymadan önce "daha yeni seks yaptım" yüzünü göreceğimiz bir buçuk saatlik derse katılmak zorunda mıyız? Seni öldüreceğim.***

Courtney'den: ***Eveeet. Bence dersi ekmeye değer, öyle değil mi? Bir ders yeterli değil miydi?***

Dana'dan: ***Hayır, gitmemiz gerek. Çoktan altı haftalık ödeme yaptık.***

Courtney'den: ***Senden nefret ediyorum. O zaman ayrıntıları dersten önce öğrenemez miyiz?***

Dana'dan: ***Öğle boyunca çekimim var ve benden önce öğrenmene izin vermiyorum.***

Courtney'den: ***Of, tamam. Haklı bir bahane ama yine de meraktan öleceğim. Ve N, onu tekrar göreceğine bahse girerim.***

Ve tam bu mesajı okurken ekranında başka bir mesaj belirdi.

Umarım ben gittikten sonra uyumaya devam etmişsindir. Anma Günü'nün olduğu hafta sonu şehir dışına gidiyor musun ya da bu cuma günü boş musun?

Sırıtarak kahvesinden bir yudum daha aldı ve arkadaşlarına mesaj attı.

Görünüşe göre o iddiayı kazanırdın. Bu akşam görüşürüz. Fincanını sehpanın üzerine koydu, ayağa kalktı ve Carlos'a mesaj atmadan önce bir dakika boyunca oturma odasında dans etti.

Cuma akşamı uygunum!

Bir dakika. Gönder tuşuna basmadan önce ünlem işaretini sildi. Erkeklere karşı açık sözlü olma ve onlarla oyun oynamama konusuna katılıyordu ama Carlos'un kendisinden gelen bir mesajın Nik'in dans etmesine neden olduğunu bilmesine gerek yoktu.

Ayrıca arkadaşlarına tam olarak ihtiyaç duyduğu şeyin bir toparlanma olduğu konusunda ne kadar haklı olduklarını söylemesine gerek yoktu. Bunu ona kesinlikle kendileri söyleyeceklerdi.

Nik o akşam sınıfa girdiğinde Courtney ve Dana zaten içerideydi. Ve ikisi de ona bakıyordu.

"İşten erken çıktığımı ve dersten önce buluşabileceğimizi söyleyen bir mesaj attım. Neden cevap vermedin?" diye fısıldadı Dana.

Tüh. Öğleden sonra işlerini halletmek için telefonunu rahatsız etme moduna almıştı ve sonra moddan çıkarmayı unutmuştu. Bir sürü iş yapmıştı, en azında olumlu bir tarafı olmuştu. Olumsuz tarafı, arkadaşlarının onu öldürecek olmasıydı.

"Kusura bakmayın, çalışıyordum ve telefonum rahatsız etme modundaydı," dedi. İfadeleri değişmedi. Gülmekten kendini alamadı, bu onların daha da ters ters bakmalarına neden oldu. "Tamam, hikâyenin tamamı için sizi daha da heyecanlandıracak küçük bir ayrıntı söyleyeceğim: öpüşmeye başlamak için arabasından inmeyi bile bekleyemedik."

Dana çak yaparak tebrik etti.

"Sana hâlâ kızgınım ama aynı zamanda bunların normalde yapmayacağın şeyler oluşu beni heyecanlandırıyor."

Dana çok şirin, pembe bir sporcu sütyeni ve onun gibi uzun boylu, zarif insanlarda harika görünen ama başkalarında korkunç görünen spor taytı giyiyordu. Nik kendi eski Stanford tişörtüne ve rahat yoga pantolonuna baktı ve içini çekti. Los Angeles'a taşındıktan sonra yıllarca Dana'nın onu ve Courtney'i diğer oyuncu/model tipleri için satmaya karar vereceği konusunda paranoyakça davranmıştı. Görünüşün çok önemli olduğu bu şehirde olmanın, arkadaşlarınız da dâhil olmak üzere güvendiğiniz her şeyden şüphe duymanıza neden olan bir yanı vardı. Buna rağmen Dana hiç ikilemde kalmamıştı. Nik ondan şüphe duyduğu için utanıyordu.

"Selam millet!" dedi Natalie. Hepsi hemen dikkatini odanın önüne verdi. Öğretmenleri bugün saçlarını inanılmayacak kadar yüksekten toplanmıştı.

"Bugünkü dersimiz için çok heyecanlıyım! Bugün hepiniz.... Kum torbalarını kullanma fırsatı bulacak!"

İçeri girdiklerinde kum torbaları çoktan odada asılmış, o gün kum torbası kullanacakları belli olsa da herkes alkışlamaya başladı.

Carlos'a bu dersten bahsettiğinde çok şaşırmış ve memnun görünmüştü. Her zaman şakalar yapardı, bu yüzden onunla dalga geçmesi için kendini hazırlamıştı ama neredeyse onunla gurur duymuş gibi görünmüştü.

"Unutmayın, kum torbaları oldukça büyük ve ağırdır, bu

yüzden onları yumrukladığınızda gerçekten hissedeceksiniz. Ama torbalara geçmeden önce, geçen hafta öğrendiğimiz duruş derslerini gözden geçirelim. Hepiniz söylediğim gibi alıştırma yaptınız mı?"

Sınıftan hafif bir alkış koptu. Nik kesinlikle alıştırma yapmayı planlamıştı. Eve heyecanlı ve hazır bir şekilde gitmişti ve o gece dairesindeki hayalî insanlara birkaç yumruk atmıştı. Ama sonra her yeri ağrımıştı. Ve meşgul olmuştu. Ve birkaç gün alıştırma yapmadıktan sonra alıştırma yapma fikri korkutucu gelmiş ve alıştırma yapmamak kulağa çok daha kolay gelmiş, bu yüzden öyle yapmıştı.

Ama Dana enerjik bir şekilde alkışlıyordu. Hırslı. Muhtemelen her gün alıştırma yapmıştı.

"Umduğum kadar çok değil ama olsun. Kendi başınıza alıştırma yapmak biraz korkutucu olabiliyor, değil mi? Merak etmeyin, bugün en zor kısmını atlatmanızı sağlayacağız." Hoparlörlerde Britney Spears'ın "Stronger" şarkısı çalmaya başladı. Bu kadın müzik konusunda çok iyiydi. "Şimdi beni izleyin." Onlara bir hafta önce öğrettiği şekilde durdu ve havaya şiddetli bir-iki yumruk attı. "Unutmayın, bu bir yumruk. Şimdi siz yapın. Birbirinizden yeterince uzakta olduğunuzdan emin olun, ben de odanın içinde dolaşıp sizi kontrol edeceğim."

Nik onu taklit etti ve havaya yumruk attı. AH. Saatlerce süren atletik seks, bu şekilde dönmeyi oldukça acı verici hâle getirmişti. Yine de bir saniyesinden vazgeçmezdi. Sırıttı, gerindi ve tekrar havayı yumrukladı.

"Aferin, Nik!" Natalie aniden arkasında belirdi. "Unutma, dirseklerini içeri çek ve o ayakları sağlam bir şekilde yerleştir, tamam mı? Bu yumruğun arkasında gerçek bir güç var- devam et!"

Neden genellikle amigo kız gibi konuşan insanlardan nefret ediyordu da Natalie'nin böyle konuşması, devam et-

mesi için ona ilham veriyordu? Belki de onda gerçekten samimi göründüğü içindi.

"Mükemmel, Dana. Görünüşe göre alıştırma yapmışsın. Başparmağına dikkat et. Aferin!"

Nik, Dana ile öğretmenin gözdesi olduğu için dalga geçmek için arkasını döndü ama Dana'nın gözleri o kadar çok parlıyordu ki dalga geçmeye gönlü razı gelmedi.

"Diğer tarafa!" Natalie sınıfa bağırdı. Hepsi döndü ve Natalie turunu bitirene kadar devam ettiler.

"Pekâlâ millet! İyi iş çıkardınız. Şimdi, boks eldivenlerini alın. Bakın, gerçek durumda kendinizi veya sevdiğiniz birini savunmadan önce boks eldivenlerinizi çıkaramayacağınızı biliyorum. Ama bunu yapmayı öğrenirken kendimizi korumalıyız, değil mi? Eldivenlerle kum torbalarını nasıl sert bir şekilde yumruklayacağınızı öğreneceksiniz ve çıplak yumruğunuzla bir adamın çenesini kırabileceksiniz. Garanti veriyorum."

Ahh evet, Natalie'nin tatlı tavrını umursamamasının diğer nedeni de buydu. Çünkü ara sıra orada gizlenmiş siyanürü görebiliyordu.

Ellerini bantla sararken ve eldivenlerini giyerken Natalie onları izledi. Nik yumruklarını havaya kaldırdı. Zafer kazanmış bir gülümsemeyle onlara bakarken başını salladı. Tüm vücudu, sadece bunlar üzerindeyken daha güçlü hissediyordu.

Odada her iki tarafta birer tane olmak üzere iki sıra kum torbası asılıydı. O, Dana ve Courtney aynı hizadaydı.

"Tamam, harika! Herkes hazır. Şimdi size söylediğim her şeyi hatırlayın, duruşunuzu hatırlayın ve yumruklamaya başlayın!"

Nik geri çekildi, duruşuna dikkat etti ve yumruğunu kum torbasına gönderdi.

Vay be. Natalie şaka yapmıyordu. Torba tuğla duvar gibiydi. Ama yumruğundan dolayı sallandığını görmek oldukça tatmin ediciydi. Bir yumruk daha attı.

Birkaç dakika sonra Natalie yanındaydı.

"Nik! Bugün çok iyi iş çıkarıyorsun, kendine bir bak."

Homurdandı, duruşunu mükemmelleştirmeye çalıştı ve tekrar yumruk attı.

"Ah, bu seferki çok iyiydi. Aferin. Bir sorum olacak: Neden bu sınıfa kaydoldun?"

Nik, Natalie yerine kum torbasına baktı.

"Arkadaşlarımla gelmenin eğlenceli olacağını düşündüm, bilirsin."

Natalie omzuna dokundu ve gülümsedi.

"Tabii ki! Peki. Şimdi bana gerçek sebebi söyle."

Nik ona bakmak için döndü ve Natalie olabildiğince parlak bir şekilde gülümsüyordu. Nik içini çekti.

"Eski erkek arkadaşım pisliğin tekiydi." Bu kelimenin birden fazla kişiyi tanımlayabileceğini fark etti. "Aslında eski erkek arkadaşlarımın çoğu pislik."

"Bu konuda yalnız değilsin!" Natalie kum torbasının arkasında durdu ve torbayı sabit tuttu. "Tamam, şimdi bu kum torbasında onların yüzlerini hayal et. Sonra vur vurabildiğin kadar."

Nik bir adım geri attı, kum torbasına baktı ve yumruğunu havaya kaldırdı. Harika hissettirdi.

"Harika!" dedi Natalie.

Nik gülümsedi.

"Harikaydı, değil mi?"

Dersten sonra bara geldiklerinde, üçü de saf adrenalinin etkisindeydi.

"O kum torbasını nasıl yumrukladığımı gördün mü?"

Courtney diğer ikisine sordu. "Bu kursu bitirdiğimizde, torbayı odanın bir ucundan diğerine uçuracağım. Söz veriyorum."

"Yarın her yerim çok fena ağrıyacak ama umurumda bile değil." Nik yumruğunu sıktı ve sadece görünen kaslarını esnetti. "Pazılarım şu an acıyor ama bunun için kızgın bile değilim. Harikaydı."

Dana hiçbir şey söylemedi; o sadece ıslak masaya bakarak gülümsedi.

Pete içkilerini masaya bıraktı ve hepsi ona teşekkür etti.

"Şimdi bu kurs hakkında 'size söylemiştim' diyebilir miyim? Benimle geldiğiniz için memnun değil misiniz?" diye sordu Nik.

"Seninle geldiğimiz için *çok* memnunum," dedi Dana.

Courtney başını salladı.

"Pekâlâ, tamam, kurs düşündüğümüzden daha iyi çıktı ama Dana ve benim çok daha büyük 'sana söylemiştim' deme hakkı var."

Hemen konuya girmişti, değil mi?

Courtney, Dana'ya eli havada, "Ne demiştikkk?" dedi. Dana yüzünde küçük ama bir o kadar kendini beğenmiş bir gülümsemeyle ona bir beşlik çaktı. "Sana toparlanmaya ihtiyacın olduğunu söylemiştik, değil mi? Bu kadar beklediğimize inanamıyorum, bize her şeyi anlat."

Nik onlara hikâyeyi ya da en azından hikâyenin çoğunu anlatırken yüzündeki gülümsemeyi engelleyemedi.

"Tanrı'ya şükür, doktorlara karşı olan tüm ön yargını aşman konusunda seni ikna ettik," dedi Dana.

"Ah, doktorları hâlâ sevmiyorum ama sonunda kendimi durduramadım," dedi.

Üçü de güldü.

"Bir dakika." Nik'in aklına korkunç bir şey geldi. "Ya

Carlos bunun sadece bir toparlanma olduğunu fark etmezse? Ya ciddi bir ilişki adamıysa? Yanlışlıkla başka bir Fisher olayı yaşamak istemiyorum."

"Ah, hadi ama." Courtney güldü. "Burası Los Angeles. Burada 'ciddi ilişki adamı' diye bir şey yok. Böyle birini aramadığın için bilmiyorsun bunu ama burada böyle adamların olmadığına dair yemin edebilirim."

Nik başını salladı ve içkisini bitirdi.

"Bu doğru olamaz. Geçen sefer kahvaltıya gittiğimizde el ele tutuşan o sevimli çiftleri hatırlamıyor musun? Ayrıca sözde efsanevi Los Angeleslı ciddi ilişki adamlarından birinin bana daha yeni evlilik teklif ettiğini unuttun mu?"

Courtney gözlerini devirdi.

"Fisher sayılmaz. O teklifle ilgili her şey berbattı. Ve kahvaltı yaptığını gördüğümüz tüm çiftler üçüncü başarılı randevularından sonra oradaydılar ama üç hafta ile en fazla üç ay içinde başka birini bulacaklar. Ciddi çiftler kahvaltıya gitmez; evde kalırlar ve birbirlerine yemek yaparlar. Bunu herkes bilir."

Courtney, çoğunlukla Nik'i güldüren, "herkesin bildiği" şeyler hakkında cesur açıklamalar yapmaktan hoşlanırdı. Ama bu sefer... Nik'in aklı, Justin için hazırladığı keyifli kahvaltılara gitti. Memnuniyetle Pete'den yeni içkisini aldı.

"Tamam, peki ya tüm evli insanlar? Los Angeles'ta evli insan olmadığını iddia etmeyeceksin, değil mi?"

Courtney doğruldu ve yüzünü buruşturdu.

"Sanırım o lanet ders yüzünden şimdiden her yerim acıyor. Evet, elbette Los Angeles'ta evli insanlar var. İnsanlar Los Angeles'a ciddi bir ilişkileri varken veya çoktan evli olarak geliyorlar, tek yolu bu. Ünlüler dışında kimse Los Angeles'ta eşiyle tanışmaz ve zaten o ilişkilerin hepsi sahte."

Courtney'nin fermanı boyunca gözlerini deviren Dana başıyla onayladı.

"Alaycı arkadaşımız, son söylediği dışında her şeyde yanılıyor. Ünlülerin ilişkilerinin hepsi sahte."

Nik, Dana'ya gözlerini kısarak baktı.

"Bekle, bütün ünlülerin ilişkilerini kastetmiş olamazsın. Ben bile John ve Chrissy'nin-"

"Carlos'a geri dönelim," dedi Courtney. "Layık biri olduğunu biliyordum. Acılı cupcake yemeyi ne kadar sevdiğini söylemiştin. Ve sanırım hepimiz Fisher'ın sevmediğini hatırlıyoruz."

Üçü de başını salladı.

"Çok iyi bir noktaya parmak bastın." Nik, Pete'e el salladı ve bir tur daha sipariş etmek için içkileri gösterdi. "İleride, beni birinden uzaklaştırmak için söylemeniz gereken tek şey 'Fisher bundan hoşlanırdı' ya da onlara doğru yönlendirmek için 'Fisher bundan hoşlanmadı' demenizin yeterli olacak gibi hissediyorum."

Pete teşekkür yağmurları eşliğinde içkilerini masaya koydu.

"Her neyse." Nik cin tonikten bir yudum aldı ve gülümsedi. "Fisher'a bir şey için teşekkür etmeliyim: Dodger Stadyumu'nda bana evlilik teklif etmemiş olsaydı, Carlos'la asla tanışamazdım. Ve dün geceden sonra, şey, çok yazık olurdu."

Üçü bardakları tokuşturdu.

Carlos perşembe gecesi yüzünde kocaman bir gülümsemeyle evine girdi. Dün gece Nik'in evinde neredeyse hiç uyumadan, duş almak, üstünü değiştirmek ve ekstra uzun bir iş gününe gitmek için eve koştuktan sonra yorgun olması gerekiyordu ama en son ne zaman bu kadar az yorgun hissettiğini hatırlamıyordu. Kaldıkları yerden devam etmek için bu gece Nik'e gitmeye hazırdı. Keşke.

Bu sabah cuma gecesiyle ilgili ona mesaj attığı için çok mutluydu. Neredeyse soğukkanlı olmak adına bekleyecekti ama sonra, ilk başta onu bir şeyler içmeye davet etme konusunda ne kadar çekindiğini ve şimdi bunun ne kadar gülünç olduğunu hatırladı.

Akşam yemeği için neler bulabileceğini görmek için mutfağa girdi. Telefonu çaldığında, bir an için onu arayan kişinin Nik olduğundan emindi. Ekrana baktı ve başını iki yana salladı.

"Selam Angie."

"Dün gece Jessie ile konuştuğunu duydum."

"Evet." Konuştuğunu neredeyse unutmuştu. Benzininin bittiğini anlamadan hemen önce olmuştu. "Sesi iyi geliyordu ama canı sıkılmıştı. Ona daha fazla kitap almam gerektiğini söyledi, yarın ya da cumartesi yapmaya çalışacağım."

Nik'e cuma gecesi için teklifte bulunduğunda, aklında onu tekrar görmek dışında gerçek bir plan yoktu. Ama sonra Nik ona ne yapmak istediğini soran bir mesaj atmıştı ve aradığı cevabın "koltukta seks, sonra pizza, sonra daha fazla seks-bunu tekrar yapabilir miyiz?" olduğunu hissetmişti. Fisher'ı düşününce, birlikte olma eğiliminde olduğu adamlar muhtemelen "Silver Lake'te girmek için uzunca kuyrukta bekleyeceğin havalı bir pizzacıya giden" türden tiplerdi. Adamlarla bir sorunu yoktu ama kendisi öyle biri değildi.

"Jessie ona bağırdığını söyledi. Bunu yapmayı bırakmalısın! Tansiyonunu daha da kötüleştirecek, bunu daha önce de söyledim. Preeklampsiyi araştırdım ve..."

"Angela. Şu anda tıpla ilgili internetten bulduğun bir şeyi bana mı anlatmaya çalışıyorsun? Cidden mi?"

Ama aynı zamanda, işin güzel kısmına geçmeden önce, Nik meselesiyle ilgili evlilik teklifi etme aşamasında olmadığını açıkça gösteren bir fikir bulması gerekiyordu. Ondan fazlasıyla hoşlanıyordu ve fiziksel uyumları da harikaydı ama

eş bir yana, kız arkadaş bile aramıyordu. Nik'ten tek istediği, arada sırada ister harika seks ister harika seks artı birkaç içki veya harika seks artı biraz eğlence gibi şeylerdi.

"Sadece söylüyorum, Jessie'nin rahatlamasını istiyorsan yanlış yoldasın. Kitap ve cupcake fikri harikaydı. Böyle şeyler yapmaya devam et. Tansiyonu hakkında kızı sıkboğaz etme."

Ailesi neden ona hep böyle şeyler söylüyordu? Jessie'yi "sıkboğaz etmiyordu"; sadece kendine baktığından emin olmaya çalışıyordu. Keşke yanında Nik'in şarabından biraz olsaydı. Lanet olsun, keşke Nik şu anda yanında olsaydı.

"Peki. Sadece konuyu ciddiye aldığından emin olmak istedim. Jessie'ye ya da bebeğe bir şey olmasını istemiyorum."

Bu evdeki en sevdiği yer olan kilere doğru yürüdü. Birkaç haftadır yemek yapmaya vakti olmamıştı ve yemek yapmayı özlemişti. Uzun bir günün ardından doğrama, karıştırma ve bir şeylerle uğraşma onu rahatlatıyordu. Kaynaması için büyük bir tencereye su koydu.

"Biliyorum," dedi. "O da biliyor. Sadece ona karşı daha nazik olmaya çalış, tamam mı?"

"Tamam, tamam söz veriyorum. Mutlu musun?" dedi kardeşine. Yoksa başka türlü telefonu kapatmazdı.

Nik'in kendisinin kız arkadaş arayışında olmadığını anlamasını umdu. Öyle düşünüyordu. Çünkü Fisher ile hem Dodgers maçında hem de sonrasında olanlardan sonra, Nik'in tekrar biriyle ilişki içinde olma havasında olmadığından fazlasıyla emindi. Ama kendisine âşık olduğunu falan sanmış gibi davranmadan bunu ona açıklamanın bir yolu var mıydı?

Oooh. Aklına bir fikir geldi. Angela ile konuşurken mesajlaşmaya devam edebilmek için telefonunu hoparlöre aldı.

Meksika yemeği hakkında ne düşünüyorsun? En sevdiğim tako restoranına bakmak ister misin?

İşte. Tako restoranında bir randevu, etiketin üzerine "eğ-

lenceli ama ciddi değil" yazmak gibi bir şeydi.

"Hey, tıbbi şeylerden bahsetmişken." Angie'nin sesi normale döndü. Fazlasıyla normale. "O doktor randevusunu almayı bir daha düşündün mü? Biliyorsun, Jessie'nin yaşadığı sağlık sorunlarını ve aile geçmişimiz ve diğer şeyler, doktora görünsen..."

"Angela." Peyniri büyük bir kâseye gereğinden fazlaca rendeledi. "Bırak. Benim için endişelenme, iyiyim ben."

"Sen böyle söylüyorsun, biliyorum ama kontrole gitsen ne olur?"

Bu muhabbetten çok sıkılmıştı. Doktora gitmek istemiyordu ve doktora gitmesine gerek de yoktu.

"Angela. İyiyim. Sağlıklı besleniyorum, koşuyorum, yeterince uyuyorum, şu an kendime akşam yemeği olarak salata yapıyorum. Rahatla. Jessie hakkındaki endişeni, canımı sıkmak dışında örgü örmek, odun kesmek ya da sakinleştirici bir şeyler gibi daha verimli bir şeylere yönlendir."

Kilerin arkasına uzandı ve karabiber değirmenini buldu. Rendelenmiş peynir dağının tepesinde birkaç biber tanesini öğüttü.

Nik'in mesajını kaçırmadığından emin olmak için telefonunu kontrol etti. İnsanların ona her zaman hemen mesaj atacağını varsaydığından değil ama bu sabah Nik'e cuma gecesi takılmak isteyip istemediğini sorduğunda, Nik oldukça hızlı bir şekilde cevap vermişti.

"Örgü örmek mi? Odun kesmek mi? Benimle daha önce hiç tanıştığından emin misin? Bir keresinde atkı örmeye çalıştım ve neredeyse parmaklarımdaki kan dolaşımını kesiyordum. Ormanda bir kulübede yaşadığımı ve baltam olduğunu mu sanıyorsun? Los Angeles'ta yaşadığımı unuttun mu? Burada stresten kurtulma yöntemi yoga dersleri, akupunktur ve ot."

"Çok iyi." Kaynayan suya tuz ve bir avuç spagetti ekledi "Yogaya, akupunktura git. Ağabeyin olarak sonuncusunu yapmanı tavsiye edemem ama yaparsan belki beni rahatsız etmeyi bırakırsın ve hepimiz daha mutlu ve rahat oluruz!"

Belki Nik sadece tako restoranı önerdiği için gücenmişti. Belki de onun "pizza için uzunca kuyrukta bekleyen" tiplerden biri olmasını istiyordu. Belki de şu anda başka bir adamla o sıralardan birinde duruyordu.

"Pekâlâ, neler yapabilirim bir bakayım."

Çekmeceden maşa çıkardı ve makarnayı onunla karıştırdı.

"Hey, yakın zamanda Dodger Stadyumu'nda tanıştığımız arkadaşımızla konuştun mu?" diye sordu. "Sana kızı sevdiğimi söylemiştim, değil mi?"

Belki bu sabah onu sakinleştirmek için evet demişti ama bir daha ondan haber alamayacaktı ve mesajı evrende bir yerde, sonsuza kadar cevapsız kalacaktı.

"Hayır. Bu gece başımın etini yiyeceğin başka bir mevzu var mı?"

"Çeneni kapa ve git salatanı ye. Yarın konuşuruz."

On dakika sonra elinde büyük bir kâse spagetti ile mutfak masasına oturdu. Tamam, evet, salata değildi ama insan tek başına marulla yaşayamazdı, değil mi? Ayrıca, önceki gece Nik ile çok fazla kalori yakmıştı.

Telefonu titredi.

Hadi ama, o kadar uzun zamandır Kaliforniya'da yaşıyorum ki Meksika yemeklerini sevmemek elde değil, ne kadar aşağılayıcı bir soru. Bu hakaretin etkisinden çıkabilirsem, ki çıkabileceğimden emin değilim, favori tako restoranına gitmek kulağa harika geliyor.

Telefonuna bakarak güldü ve çatalını masaya koydu.

Binlerce kez özür dilerim. Ama kim bilir, oradaki her şeyi beğenmeyebilirsin. Bazıları senin için çok baharatlı veya çok

garip olabilir.

İlk ısırığını aldı.

Bahse var mısın?

Sırıttı.

Nik, cuma günü her zamanki gibi sabah sekizde uyandı ve hemen o gece Carlos'la olan randevusunu düşündü. Tamam, tam olarak randevu sayılmazdı. Bu sadece kaliteli bir ilişkiydi, öncesinde yemek yerlerdi, ikisinin de bunu bildiğinden oldukça emindi. Ama yine de, ilişkileri tam olarak ne olursa olsun, bu konuda heyecanlıydı.

Kendini bütün sabah çalışmaya zorladı ama öğleye doğru aklı bu gece nereye gideceklerine, Carlos'un nasıl görüneceğine ve kahretsin, ne giymesi gerektiğine gitti. Carlos, Nik'i en son Courtney panik içinde onu aradığında ve evden koşarak çıktıktan sonra görmüştü ve bırak Carlos'u, kimseyi görmeye bile hazır değildi. Çaba harcarsa iyi görünebileceğini göstermesi gerekiyordu.

Sıradan, rahat ve havalı bir şey. İçinde hem inanılmaz seksi görüneceği hem de cuma gecesi tako restoranına giderken giyebileceği normal bir kıyafet olması gerekiyordu. Bu durum bütün hafta neredeyse her gün delik Stanford tişörtünü ve eski püskü yoga pantolonunu giymiş olan biri için hiç sorun olmamalıydı.

Ne zaman önemli bir konuda reddedildiğinde internetten alışverişin dozunu kaçırsa satın aldıklarını sakladığı yer olan dolabının arkasını karıştırdı.

Ah, o deri ceket. *The New Yorker* geçen ay seveceklerinden emin olduğu yazıyı reddettiğinde satın almıştı. Los Angeles'ın sıcak hava dalgalarının olduğu zaman gelmişti, bu

yüzden ceketi denememiş ve kutuyu dolabına tıkmıştı.

Kutuyu açtı ve faturadaki rakamı görünce yüzünü buruşturdu. Aklından ne geçiyordu? İade etmek için çok mu geç olmuştu?

Daha sonra ceketi giydi. Vay canına, bu ceket eski yoga pantolonunu bile seksi gösteriyordu. Fermuarlarını düzeltti ve aynada kendisine bakıp sırıttı. Bu ceketi ve poposunu rapçilerin kız arkadaşlarından biri gibi gösteren seksi bir kot pantolonu giyerse, üzerine nasıl bir tişört giyerse giysin harika görünürdü.

Tekrar masasına oturdu ve yapmak istemediği şeylerle dolu yapılacaklar listesine baktı. On beş dakika telefon görüşmesi yapmaya çalıştıktan ve sadece bazıları dolu olan sesli mesaj kutularını hallettikten sonra vazgeçti. Cuma öğleden sonra olmuştu; Doğu Kıyı Şeridi'ndeki herkes şimdiye kadar çoktan işten çıkmış ve Batı Kıyı Şeridi'ndeki herkes de çıkmış gibi yapıyordu. Nik de onlara katılabilirdi.

Bir buçuk saat yoga yaptıktan, yoga sonrası toparlanmak için koltukta sırtüstü bir saat yattıktan, duş aldıktan ve bir saat boyunca kıyafetiyle uyumlu bir ayakkabı ve makyaj denedikten sonra, Carlos'un onu evden alması gereken saatten sadece iki dakika sonra hazırdı. Neyse ki Carlos beş dakika gecikmişti.

Carlos aradığında, "Selam! Dışarıdayım. Üzgünüm geciktim," dedi. "Yukarı geleyim mi yoksa..."

"Hayır, ben iniyorum," dedi. Kendini saçma bir şekilde lisedeymiş gibi hissediyordu. Kendi kendine gözlerini devirdi. Bu bir randevu değildi, unuttun mu?

Nik dışarı çıktığında, Carlos kapıda duruyordu. Arabada bekleyeceğini düşünmüştü. Bu onu daha çok lisedeymiş gibi hissettirdi ama iyi anlamda.

"Selam," dedi.

Carlos gülümsedi.

"Vay canına, harika görünüyorsun."

Gülümsemesinin tüm yüzüne yayılmasını engellemeye çalıştı ama başarısız olmuş olabilirdi.

"Teşekkürler! Sen de öyle." Nik, Carlos'a sarılmak için uzandı ve Carlos da onu öpmek için eğildi. Henüz öpüşerek selamlaşma aşamasında olmalarını beklememişti ama Carlos'u öpmeyi o kadar çok seviyordu ki onu öpmek için her şeyi yapmaya hazırdı.

Carlos birbirlerinden ayrıldıklarında, "Aç mısın?" diye sordu.

Nik parmağıyla Carlos'un dudağındaki parlatıcıyı sildi ve onunla arabasına doğru yürüdü.

"Açlıktan ölüyorum. Öğle yemeğinde sadece salata yedim." Şöyle bir düşününce, yogadan sonra en azından bir şeyler atıştırmış olmalıydı. Eh, en azından gittikleri yerde bol bol yiyecek olacağını biliyordu.

Carlos yolcu kapısını açtı.

"Bu, birinin bana yaptığı en büyük iltifatlardan biri," dedi.

Arabayı çalıştırdığı esnada Carlos'a gülümsedi.

"Yemek uzmanı olduğunu söylemiştin. Bu konuda sana güveniyorum."

"Bana güvenmekle doğru yaptın ama fazlasıyla minnettarım, özellikle Meksika yemeğine olan bağlılığını sorgulayarak sana bu kadar ağır hakaret ettikten sonra."

Üzgün bir şekilde başını salladı.

"O olayı hâlâ aşamadım. Bana biraz zaman vermen gerekecek."

Elini vitese geri götürmeden önce bacağını sıktı.

"İstediğin kadar vaktin var."

Otoyola çıkınca hızlandı.

"Düz vites kullanmayı hiçbir zaman öğrenmedim, biliyor musun?" Parmak uçlarını Carlos'un parmaklarının ana hatlarında gezdirdi. "Ama başkalarının kullanmasını izlemek çok hoşuma gidiyor."

Nik'in eline, sonra tekrar yola baktı.

"Babam, daha otomatik kullanmayı öğrenemeden önce hem bana hem de kız kardeşime düz vites kullanmayı öğretti. Önce otomatik vitesi öğrenirsem, gerçekten araba kullanmayı öğrenmek için tembelleşeceğimi ama düz vites sürmeyi öğrenirsem, ömür boyu daha iyi bir sürücü olacağımı söylemişti. Kaşlarını çattı ama yine de gözlerinde bir gülümseme vardı. "Hâlâ çok hızlı sürdüğümü söylemeye nasıl cesaret ettiğine inanamıyorum. Onca insanın içinde, özellikle de bana."

Nik elini Carlos'un elinin üzerinden kaldırdı ve hız göstergesini işaret etti.

"Şu anda hız sınırını yirmi beş kilometre ile aşıyorsunuz, Bay Önce Güvenlik."

Omuz silkti.

"Yoldaki herkes bu kadar korkaksa ben ne yapabilirim?"

Nik güldü ve başını salladı ve tekrar yerine oturdu.

"Umarım yolcu tarafında hava yastığı ve iyi bir sigortan vardır."

On beş dakika sonra, Doğu Yakası'nın daha az nezih bölgelerinin bazılarını geçtikten sonra, yeni favori tako restoranının otoparkında durdular.

"İşte geldik," dedi. "Taqueria de los Campos. İçeri girmeden önce sorayım, gerçekten yemeyeceğin bir şey var mı? Yani mavi küflü peynir ve zeytin dışında."

"Ah, mavi küflü peynir ve zeytin dışında yemediğim bir sürü şey var ama bunların tako restoranında olacağını sanmıyorum."

Nik'e gözlerini kısarak baktı.

"Ne demek istiyorsun? Daha önce gerçek bir tako restoranına gitmedin mi? Restoranda birçok insanın yemediği birçok şey var." Duraksadı. "Bir dakika. Yoksa... Chipotle'ye mi gidiyorsun?"

Nik güldü ve arabanın kapısını açtı.

"Pekâlâ, evet, zamanında Chipotle'ye gittim ama bir sürü gerçek tako restoranına da gittim. Hayatımın çoğunu Kaliforniya'da geçirdiğimi sana söylemiştim!"

Carlos arabadan indi ve yanına gitti.

"Hım, anladım. Kaliforniya'da nerede?"

Sesinden hâlâ şüpheci olduğu belliydi.

"Sacramento'da büyüdüm. Ailem hâlâ orada yaşıyor ve eve dönmek yerine düzenli olarak gördükleri bir iş olmadan neden hâlâ Los Angeles'ta yaşadığım konusunda kafaları oldukça karışık. Her ne kadar anlamasalar da kariyerimi destekliyorlar."

Carlos gülümsedi.

"Ailelerinin hiç duymadığı işleri olan bazı kuzenlerimin aynı şeyleri yaşadıklarına şahit oldum. Sacramento nezih bir yer ama yine de tako restoranı itibarı hakkında karar vermemeyi tercih ediyorum. Yemediğin diğer şeyler neler?"

Girişe çıkan kısa yoldan yürüdüler ve Carlos onun için kapıyı açtı.

"Her türlü jölenin, her türlü koyu krema ama özellikle çöreğin içinde, tavuk göğsü, havuçlu kek, çiğ şeftali -pişmiş olanlarda sorun yok- ve rendelenmiş Hindistan cevizi. Bunlardan herhangi biri takonun içinde olacak mı?"

Carlos rahat bir nefes aldı.

"Tavuk göğsü muhtemelen içinde olabilir ama endişelenme, asla burada sipariş etmem. Ve burada jöle ya da havuçlu kekli tako olmadığına söz veriyorum."

Sıra onlara geldiklerinde Carlos, Nik'e sormadan İspanyolca sipariş verdi. Dili konuşamadığı için üzülmüştü. Elbette, sırf Kaliforniya'da yaşadığı ve İspanyolca konuşan kaynakların röportajlarını tercümanların yardımıyla yaparken çok dikkatli dinlerken bir iki kelime öğrendiği için biraz İspanyolca konuşabiliyordu. Lisede ve üniversitede Fransızca dersi almıştı, İspanyolcayı yarı akıcı konuşmanın bile hayatında ne kadar yararlı olacağını anladığında bu kararı aldığı için yıllarca üzülmüştü.

"Ne içmek istersin?" diye sordu.

Çok kötü olmayan ama aynı zamanda çok da iyi olmayan aksanıyla, "Ananaslı agua fresca, por favor,"[1] dedi. Carlos ve kasadaki adam güldü.

Carlos hesabı ödedi ve ellerinde içkileri ve sipariş numaralarını olduğu bir çubukla boş bir yere oturdular.

"Küçükken İspanyolca konuşuyor muydun?" diye sordu Nik.

Carlos kafasını salladı.

"Hayır. Ebeveynlerimin ikisi de küçükken göç etmişler, annem üç yaşında; babam sekiz yaşındaymış. İkisi de evde sadece İspanyolca, okulda İngilizce konuşarak büyümüşler, aksanları ve yeterince iyi İngilizce konuşamadıkları için çok alay edilmişler. Aynı şeylerin bizim başımıza gelmesini istemedikleri için çocukken ne benimle ne de Angela ile İspanyolca konuşmadılar. Keşke..." Carlos iç çekti ve Nik onun elini tutmamak için kendini zorladı. "Hayır, konuşmadım ve keşke konuşsaydım demenin uzun bir yolu oldu. Özellikle Los Angeles'ta büyürken, herkes bana bakar ve adımı duyardı ve benimle İspanyolca konuşurdu ve ben ise cevap veremezdim. Üniversiteye gidene kadar gerçekten öğrenmedim. Lisede ders almıştım ama sanırım orada her zaman utangaç hissettim."

1. Pineapple agua fresca, por favor, İsp Ananaslı taze su lütfen

Agua frescasdan bir yudum aldı. İspanyolca konuşan ebeveynleri ile büyüyen ve aynı şeyi yaşayan başka arkadaşları da vardı ve hepsi de ebeveynlerinin yaptığı seçimden nefret ediyor ama nedenini anlıyordu.

"Altmış üç?" Adamın biri numaralarını aldı ve yerine iki büyük yemek tepsisi koydu.

"Aman Tanrı'm."

Önünde bir sürü tako vardı. Neyse ki karnı açtı. En az altı farklı çeşit saydı ama her türden en az iki tane vardı. Cips, guacamole sosu ve büyük bir tabakta kızartılmış fasulye ve pilav vardı. Kot pantolonunun esnek olması iyi olmuştu.

Nik'in yüzündeki ifadeye güldü.

"Heyecanlı mı yoksa korkmuş mu olduğuna karar veremiyorum."

Başını salladı ve gözlerini yemekten ayırmadı.

"Ben de karar veremedim."

Masanın köşesindeki salsa sosu şişelerini aldı. Nik de başkasına bir şişeye uzandı ama Carlos elinden aldı.

"Dur. Sadece belirli salsa sosları belirli takolarla gider." Tam teşekkürler deyip kendi salsa sosunu kendi seçebileceğini söylemek için itiraz etmeye başlayacakken tekrar düşündü.

"Öyle olsun, yemek gurusu, bana ne yapacağımı söyle bakalım."

Nik'in eline dokundu ve ona bakarak gülümsedi. Bu gülümsemeyi en son çarşamba gecesi, iç çamaşırını çıkarmadan hemen önce görmüştü. Erkeklere kendisine ne yapacağını söylemelerini isteme gibi bir alışkanlığı yoktu ama görünüşe göre bundan hoşlanıyorlardı.

Bunu alışkanlık *edinmeyi* planlamıyordu ama bunları bilmek her zaman iyiydi.

"Eh, böyle söyleyince..." Takoları Nik'in önüne sıraladı ve her birine istediği salsa sosunu ekledi. "Şimdi, bunları de-

recelendir. Neyin ne olduğunu sonra söyleyeceğim."

Ellerini ovuşturdu ve deri ceketini çıkardı. Bu randevu çoktan onun her zamanki Los Angeles tarzı "hipster bir barda bir şeyler içme, daha sonra yan taraftaki lüks pizzacıda akşam yemeği yemeden" oluşan randevularından daha eğlenceliydi.

Her takodan sırayla birer ısırık aldı ve ardından hepsinden ikinci ısırığı aldı.

"Pekâlâ." Önce önündeki, daha sonra Carlos'un önündeki takolara baktı; o her birini dikkatlice tadarken, Carlos kendininkileri çoğunu midesine indirmişti.

"Öncelikle şunu söylemeliyim ki bunları altıdan bire kadar sıralarsam altıncıya haksızlık yapmış olurum. Açıkça söyleyeyim, yapabilseydim bu takoyu her gün yerdim." Carlos devam etmesini işaret etti. Bir tabak alıp masanın en uzak köşesine koydu. "Altı."

"Carne asada ama eminim bunu zaten biliyordun." Başıyla onayladı ve en sevdiği öğretmeni tüm sınıfın önünde ona iltifat etmiş gibi gülümsememeye çalıştı. İlk tabağın yanına bir tabak daha koydu.

"Bu tripas. Sana garip gelmediğinden emin misin?"

Demek sakatatmış. Tamam, bu biraz garipti. Bu akşam yiyeceği şeylerden birinin sakatat olmasını gerçekten beklemiyordu. Ya da bifteğe tercih edeceğini.

"Çok garip olsaydı, yemeye devam eder miydim?" Soruya tam olarak cevap vermediğini fark etmemesini umdu.

Bir sonraki seçimde birkaç saniye tereddüt etti, sonra üçüncü tabağı seçti.

"Carnitas!" Cips sepetini kendisine doğru çekti ve boş tabaklarından birine salsa sosu döktü. "Carnitası dördüncü sıraya koydun, vay be."

Bunun iyi bir "vay be" mi yoksa kötü bir "vay be" mi olduğunu anlayamadı.

"Carnitas'a bayıldım! Önceden hep onun en sevdiğim olduğunu düşünmüştüm ve onu dördüncü sıraya koymak beni üzdü ama."

Carlos yüzünde kocaman bir gülümsemeyle salsa sosuna cips batırdı.

"Bu çok eğlenceli. Devam et."

Son beş yılda birlikte olduğu erkeklerin hiçbiri iki kişiye bu kadar yemek ısmarlamayı hayal bile edemezdi. Dört kişi için bile. Neyse ki buraya onlardan biriyle gelmemişti.

Dördüncü tabağı sıraya koydu.

"Cabeza üçüncü sırada!" dedi Carlos.

Ve ona inek kafası etli olan tako ısmarlayacak biriyle hiç çıkmamıştı. Açık olmak gerekirse, lezzetli bir inek kafası etli.

Carlos kollarını dirseklerine kadar sıyırdı ve Nik kollarını görünce kendini iç çekmekten alamadı. Erkekler bunu yaptıklarında ne kadar seksi olduklarını biliyorlar mıydı?

Sıradaki tabağı koydu.

"Lengua." Carlos cips ile guacamole kâsesine daldı. "Eh, bunu birinci sıraya koymalıydın ama her şeyi doğru yapacaksın diye bir şart yok."

En sevdiğinin dil olmasına neden şaşırmamıştı?

"Onu her ne kadar sevsem de..."

"Evet, kesinlikle seviyorsun. Artık biliyorum." Ona gülümsedi ve Nik gülmemek için kendini zor tuttu.

"Dediğim gibi, Onu her ne kadar sevsem de," diyerek son tabağı sıraya koydu. "Benim favorim bu."

Carlos elini uzattı ve Nik de eline vurdu.

"Saygı duyuyorum. Al pastor, favori olmak için mükemmel bir takodur, özellikle burada."

Al pastor takosunu bitirdi ve bir kaşını kaldırdı.

"Yani geçtim mi?"

Ağzına guacamole dolu cipsi götürecekken durdu.

"Geçtim mi derken?"

Nik gözlerini devirdi.

"Bu bir test. Bunun bir test olduğunu biliyorum, değilmiş gibi davranmaya çalışma bile."

Önce omuz silkti ve bakışlarını kaçırdı. Sonra yavru köpek gibi gülümsedi.

"Tamam, evet, kesinlikle geçtin ama bunun gerçekten bir sınav olmasını planlamadım. Sadece..."

Nik bir tabağa biraz pilav ve fasulye koydu. Karnı çoktan doymuştu, tabağına daha fazla yemek koymak saçma geliyordu ama pilav ve fasulyeyi denemese olmazdı, değil mi? Tabağına her ikisinden de biraz koyduktan sonra dik oturdu ve Carlos'un gözlerinin içine baktı.

"Sadece ne? Şimdi o cümleyi bitirdiğinden emin olacağım."

Carlos iç geçirdi ve çatalını bıraktı.

"Sadece Los Angeles'ın güvenli bölgelerinde vakit geçiren ve gösteriş meraklısı kişilerle takılan birine benziyordun. Ve böyle bir yere ve yemeğe nasıl tepki vereceğini kestiremedim."

Nik göz temasını kesmedi. Carlos tabağındaki yemeklerden dolayı dikkatinin dağılabileceğini düşünmüştü ama söylediği her kelimeyi belli ki dinlemişti.

"Ve beyaz adamların en beyazıyla çıkan biri mi? Söyleyeceğin şey bu muydu?"

Evet, öyleydi ama son anda kendini tuttu.

"Öyleydi ama iyi tarafından baktım!" Kahretsin, bunun için ona kızacaktı, değil mi? Hakkı da vardı.

Nik güldü ve cips almak için uzandı.

"Hadi ama, beni Fisher'a bakarak yargılama. Çıktığım tek beyaz adam olduğunu iddia etmeyeceğim ama kesinlikle en kötülerinden biri."

Bu konuda ona güveniyordu. Fisher konusunda son konuştuklarında olduğundan daha rahat görünüyordu. Belki de farkı yaratan kendini savunma dersiydi.

"Kendini savunma dersin nasıl gidiyor? Canlarına okuyor musun?"

Yumruklarını kaldırdı.

Yumruklarını indirmeden önce, "Kesinlikle okuyorum," dedi. "Dersten zevk almayı gerçekten beklemiyordum; sanırım güçlendirme gibi bir saçmalık olmasını bekliyordum ama çok şey öğrendiğimi hissediyorum ve gerçekten de çok eğleniyorum. Eğitmen spor salonunun sahibi ve oldukça harika biri."

Carlos da dersin bir tür güçlendirme saçmalığı olmasını beklemişti. Angela üniversiteye gittiğinde babası kendini savunma dersi almaya zorlamıştı ve Angie sürekli şikâyet etmişti. Sadece hislerinden bahsettiğini ve üzerinde koruyucu olan bir herifi dövdüğünü ama kendini savunmayı gerçekten öğrenmediğini söylemişti. Gidişi konusunda rahat hissetmek için onu arka bahçeye götürmesi ve nasıl yumruk atacağını göstermesi gerekmişti.

"Ah dostum, bunun hakkında daha fazla bir şeyler okumak isterim. Burası bazı hastalarıma sessizce broşürünü dağıtmak isteyeceğim türden bir yer. Ve annelerine ama bahse girerim, pahalı bir yerdir."

Nik başını salladı.

"Muhtemelen değildir, ilginç şeylerden biri de bu. Üyelik ve tüm dersler için değişebilir ücret tarifesi var. Oldukça iyi."

"Vay." Çok iyi bildiği üzere, Los Angeles'ta düşük ve

hatta orta gelirli insanların, hipster Los Angeles takımının doğal karşıladığı birçok şeye erişmesi zordu. "Bunun hakkında yazmayı düşünüyor musun? Vogue için yazdığını söylediğin Anna Gardiner yazısını okudum; harikaydı."

"Okudun mu?" Bunu ona söylediğinde bu kadar gururu okşanmış görüneceğini bilseydi, günler önce söylerdi. "Teşekkürler, beğenmene sevindim. Aslında Natalie'nin Spor Salonu hakkında yazmayı düşünmemiştim bile ama bir fikir." Omuz silkti. "Bakalım."

"Başka ne tür yazılar yazıyorsun? Serbest olarak mı çalışıyorsun yoksa bir yerde mi yazıyorsun?"

"Serbest olarak. Üniversiteden mezun olduğumda, *New York Times*'ta bunaltıcı ve şaşırtıcı bir işe girdim. Orada yazma ve araştırma yapma hakkında, özellikle de araştırmacı gazetecilik hakkında, sadece oradaki muhabirlerden bazılarını dinleyerek ve onlara birçok soru sorarak çok şey öğrendim." Suratını buruşturdu. "Ve yazılarım hakkında geri bildirim istiyordum, o zamanlar korkunçtu ama sonuçta çok değerli olduğunu fark ettim."

Nik'in yüzündeki ifade gülmesine neden oldu.

"Oldukça açık sözlüydüler, öyle mi?"

Başını ellerinin arasına aldı.

"Tahmin bile edemezsin. Tanrı'm, bazen adamın birine verdiğim hikâyenin taslağını düşündüğümde hâlâ utanıyorum. Ah, çok kötüydü ve bana çok detaylı olarak neden bu kadar kötü olduğunu anlattı. Ama biliyor musun, o korkunç konuşma muhtemelen okulda gördüğüm tüm gazetecilik dersine bedeldi." Suyundan bir yudum aldı. "Sonra buraya *L.A. Times* magazin bölümünün editörü olmak için geldim. Çok farklı bir işti ancak Los Angeles'taki sektörün incelikleri hakkında bir sürü şey öğrendim."

Nik'in bahsettiği Los Angeles, Carlos'un büyüdüğü Los Angeles'tan çok farklıydı. Varlıklarından her zaman haberdar

olduğu film yıldızlarının ve zengin insanların olduğu kısmıydı ama onun hayatıyla karşılaştırıldığında o kadar yabancı geliyordu ki sanki ülkenin başka bir yerinde yaşıyordu.

"Ne tür yazılar yazdığımla ilgili soruna biraz uzun cevap verdim. *L.A. Times'tan* yaklaşık bir buçuk yıl önce ayrıldım. Büyük bir satın alma gerçekleşti ama ben zaten gitmeye hazırdım. Ne kadar eğlenceli olsa da sadece ünlülerle ilgili şeyler yapmaktan yorulmaya başlamıştım. Şimdi iyi bir kombinasyon buldum: Bazen ünlü kişilerin biyografileri, özellikle beyaz olmayan kadınların. Ama bazen de biraz araştırmacı gazetecilik ve onlara ayıracak zamanım olduğunda başka kısa eğlenceli yazılar. Kariyerimi bu doğrultuda yönlendirmem hem biraz korkutucu hem de eğlenceli oldu."

Carlos kafasını salladı. Anna Gardiner hikâyesini bulmak için onu Google'da arattığında bunların bir kısmını öğrenmişti ama hepsini değil.

"Nasıl bir araştırmacı gazetecilik? Bu günlerde *New Yorker*'dan başka kim böyle şeyler için para ödüyor?"

Nik sırıttı.

"Aslında geçen hafta *New Yorker*'da bir yazım yayımlandı. Oradaki ikinci yazım."

Tuzağa düşmüştü, değil mi?

"Vay canına, bu harika! Hikâye ne hakkındaydı?"

"Teşekkürler. Bir ünlü ile ilgiliydi; bu yaz vizyona girecek iki filmi olan bir senaristin biyografisiydi. Onun hakkında yazabildiğim için gerçekten çok mutlu oldum." Gülümsemesi ışıltısını biraz kaybetti. "Basılmış olarak görmek beni çok heyecanlandırdı ama derginin kapağını bile açmadığımı fark ettim. Dodgers maçıyla aynı güne denk geldi."

Birden o Fisher denen adamdan nefret etti. Başarısından dolayı duyduğu sevinci nasıl da mahvetmiş.

Masalarına baktı: Yarısı yenmiş tako tabakları düzgünce

dizilmiş, her ikisinin tabağındaki fasulye ve pilava da neredeyse dokunulmamış, içeceklerin hepsi bitmişti.

"Tatlı yemek ister misin?" diye sordu.

Nik güldü ve yüzündeki hüzünlü ifade kayboldu.

"Aman Tanrı'm, hayır, benimle dalga mı geçiyorsun? Tatlıyı düşünemeyecek kadar doydum. Bunu en son ne zaman söylediğimi hatırlamıyorum."

Dışarı çıkıp arabaya binerken personele el sallayarak vedalaştılar. Bir iki sokak ilerlediklerinde Nik boğazını temizledi.

"Bunu sorarak gösteriş meraklısı olmakla suçlanabilirim ama yine de soracağım: Arabanı böyle mahallelere park ederken hiç endişe ediyor musun?"

Carlos kafasını salladı.

"Hayır, bu sadece sağduyu meselesi. İlk zamanlar sadece işe ve eve giderken kullanmadım. Eve zorla gireceklerini, kaza yapacağımı veya bana çok yakın park eden diğer arabalar düşünüp paranoyak gibi davrandım. Los Angeles'ta, bildiğin gibi, her şeyi daha da zorlaştıran vale hizmetini hiç kullanmadım."

Otoyola dönmek için sinyal verdi ve daha sonra o ilk zamanları düşündü. Birçoğunu zar zor hatırlıyordu, arkadaşları daha sonra bahsettiği için sadece belirli şeylerin olduğunu biliyordu. Bazen e-postalarında alakasız bir şeyler aramış ve arkadaşlarına kartları, gönderdikleri yiyecekler ya da cenazeye geldikleri için teşekkür ettiği e-postalara rastlamıştı ama sadece e-postaları değil, ayrıca aldığını kartları veya yiyecekleri ya da arkadaşlarını cenazede gördüğünü hatırlamıyordu. Çok korkunç bir dönemdi; anılarının bölük pörçük olmasına seviniyordu. Aylarca çalışmaktan ve annesinin evinden başka bir yere gitmemesinin tek nedeni muhtemelen araba değildi.

"Değişmene ne sebep oldu?" diye sordu.

Omuz silkti ve ona saçma sapan bir cevap vermeye başladı. Ama düşünebildiği tek cevap gerçekti.

"Aslında arkadaşlarım. Özellikle arkadaşım Drew. Bazıları... Çoğu muhtemelen arabayla ilgili değildi, babamla ilgiliydi." Babasının ölümüyle ne kadar zor zamanlar geçirdiğini kimsenin anlamasına izin vermemeye çalışmıştı. Özellikle ailesinin bilmesini istemiyordu. Annesinin ve Angie'nin ihtiyaç duydukları dayanak olması için yanlarında olması gerektiğini biliyordu.

"Bir gün işte, önceki gün gelen yeni bir vaka hakkında konuşuyorduk. Babam gibi aniden kalp krizinden ölen orta yaşlı bir adamdı. Olanları anlattıklarında ve cevaplamamız için sorular sormaya başladıklarında, odadan çıkmak zorunda kaldım. Kimsenin ayrıldığımı fark ettiğini sanmıyordum. Ama o gece, Drew işten çıktığımızda bira içmek isteyip istemediğimi sordu. Olanlar hakkında hiç konuşmadık ama... Yardımcı oldu. Ve sonraki hafta beni bir basketbol ligine katılmaya ikna etti. Beni işten başka bir amaçla evden çıkarmak için yaptığını biliyordum ama yine de yaptım. Ve yardımcı oldu."

Nik'e bakmadı ama onun kendisini izlediğini, söylediği her kelimeyi dinlediğini hissedebiliyordu. Carlos'a dokunmadı ama sesindeki yumuşaklık ona dokunmuş gibi hissettirmişti.

"Ani bir kalp krizi. Korkunç bir şey. Çok üzgünüm."

Kafasını salladı, arabanın karanlık olmasına ve gözlerindeki yaşları göremediğine sevinmişti.

"Teşekkürler. Her neyse, arabada kalmıştık. Sanırım daha fazla korku içinde yaşayamayacağımı fark ettim. Yani, tabii ki tako restoranının dışında arabayı patlatabilirler ya da her gün işe gidip gelirken kaza geçirebilirim. Ayrıca arabayı babamın onuruna aldım, içinde herhangi bir yere gitmekten korkmak onu nasıl onurlandırdı? Tanrı'm, arabama bir şey olacağından korktuğum için bir tako restoranına gitmek istemeseydim, onun

ne kadar utanacağını hayal bile edemiyorum, anlıyor musun?"

Neden onunla babası hakkında konuşuyordu? Ondan hiç bahsetmezdi, Angela ya da annesiyle bile. Öldükten yaklaşık altı ay sonra babası hakkında konuşmayı, hatta düşünmeyi bırakmaya karar vermişti. Yoksa başa çıkmak onun için çok zor olmuştu.

Kahrolası gazeteciler, sizi konuşturacak soruları biliyorlardı.

"İyi arkadaşların olmasına sevindim." Elini Carlos'un elinin üzerine koydu ve Carlos, Nik'in şu anda kaldırabileceğinden daha samimi ve sempatik şeyler söyleyeceğini düşündü. "Ayrıca o tako restoranını keşfettiğine sevindim, çünkü yemekler tarif edilemeyecek kadar lezzetliydi."

Güldü, konuyu değiştirdiği için rahatladı.

"Ben de öyle. Orayı seviyorum. Çok sık gitmemeye çalışıyorum. Ne zaman gitsem çok fazla yiyorum."

Nik'in evine varana kadar yolun geri kalanında takolardan bahsettiler.

Kapıyı açarken, "Bunun kulağa gösteriş meraklısıymışım gibi geleceğini biliyorum ama yapacak bir şey yok," dedi. "Biraz maden suyu ister misin? Yemeği fazla kaçırdığım zaman içtiğimde daha iyi hissetmemi sağlar. En az dört farklı aroma var."

İçeri girerken ayakkabılarını çıkartıp kenara attı, Carlos da onun yaptıklarını kopyaladı.

"Hım, duruma göre değişir. Hangi aromalar?"

Deri ceketini çıkardı, mutfağa yürüdü ve o kanepede otururken buzdolabını açtı.

"Greyfurt, limon, böğürtlen ve mango."

Dramatik bir şekilde iç çekti.

"Misket limonu favorim ama sanırım greyfurtla yetinebilirim."

Buzdolabından maden suyu alıp kanepeye doğru gitti.

Carlos birkaç yudum aldı, bardağını sehpanın üzerine koydu ve kolunu Nik'in omzuna koydu.

"Maden suyu, çok yedikten sonra midenizi rahatlatmaya iyi gelir ancak bunun için işe yarayan başka bir şey bilmek ister misin?"

Kaşlarını kaldırdı.

"Neymiş bakalım?"

Elini Nik'in çıplak kolunda aşağı yukarı gezdirdi.

"İyi, sağlıklı, fiziksel bir aktivite."

Nik maden suyundan bir yudum daha aldı ve yerine koydu.

"Vay vay. Beni aydınlattığın için çok sevindim. Tam tersini duymuştum; yorucu herhangi bir aktiviteden önce yemek yememelisiniz."

Hızlıca kafasını salladı.

"Ah hayır, hayır, o modası geçmiş bir tavsiye. Doktor olduğumdan bu konudaki tüm yeni ve güncel araştırmaları biliyorum." Uzanıp buklelerinden birini çekti, serbest bıraktı, bir başkasını çekti.

"Hımm. Bana bunları anlattığın için çok şanslıyım." Carlos'u kendine doğru çekti.

"Beni takdir etmene çok sevindim." Önce boynunu öptü ve daha sonra göğüslerinin arasındaki boşluğa kadar öpücükler bıraktı.

"Kesinlikle ediyorum." Başparmakları göğüs uçlarındaydı, gömleğinin ince kumaşının altında sertleştikleri belli oluyordu. Nik gözlerini kapattı.

"Aslında ne kadar yorucu olursa, sindirim için o kadar iyi." Onu koltuğa uzanması için yönlendirdi ve gömleğini sıyırdı.

"Vay canına, bunu öğrendiğim iyi oldu. Ne..." Nefesini içine çekti ve devam etmeden önce durakladı. "Ne yapmalıyız? Yürüyüşe çıkabiliriz."

Gömleğini çıkarıp kenara fırlattı. Göğüsleri içini gösteren siyah sütyende dolgun ve arzu uyandırıcı görünüyordu. Ona bakmaktan kendini alamadı. Ve dokunmaktan.

"Yürümek iyi bir fikir. Geçen seferden hatırladığım kadarıyla, yatak odan uzaktaydı, oraya varmamız uzun zaman almıştı. Yürüyüş için mükemmel mesafe gibi görünüyor."

Ona gülümsedi.

"Sen ne dersen o, doktor."

Carlos ayağa kalktı ve Nik'i kanepeden kaldırmak için elinden tuttu.

"Gurur duymalısın. Arkadaşlarım bu gece sana çok iyi davrandılar," dedi Nik.

Carlos ve Nik ertesi cuma gecesi arabaya doğru yürüyorlardı. Hastaneden çıkmadan önce dışarı çıkmak isteyip istemediğini öğrenmek için ona mesaj atmıştı ve Nik de arkadaşlarıyla dışarıda olduğunu ve gelip onlara katılması söyleyen bir mesaj atmıştı. Onu gerçekten görmek istediği için gitmişti. Ama bunun Nik için sıradan bir ilişkiden daha fazlası olması onu tedirgin etmişti.

Böyle şeyleri gündeme getirmekten nefret ediyor olsa da belki onunla bu konuyu konuşmalıydı. Ancak çok sık görüşüyorlardı ve onun yanlış bir fikre kapılmasını istemiyordu. Geçen cuma gecesi tako restoranının ardından, cumartesi öğleden sonraya kadar onun evinde takılmıştı. Sonra salı gecesi hamburger yemek için buluşmuşlar ve sağlıklı yetişkin aktivitesi için Nik'in evine gitmişlerdi. Ve bu hafta fazlasıyla mesajlaşmışlardı. Birlikte çok mu fazla zaman geçiriyorlardı?

Tabii, geçmişte çıktığı ve onun kız arkadaşı olmak isteyen kadınlar gibi davranmıyordu: Çok önceden hafta sonu planı yapması için ısrar etmemiş, onu evine davet etmesi için zorlamamış ya da tam harika bir baba olacak bir erkek olduğunu söylememişti. Ama tek istediğinin kıyafetlerini çıkarmak olduğunu bildiği hâlde, onunla ve arkadaşlarıyla bir saat geçirmesini sağlamak da buna yakındı.

"Bu onların iyi davranmış hâli miydi?" diye sordu sordu.

Şaka yapıyordu, yani öyle sayılırdı.

Nik güldü.

"Seni sadece beş dakika kadar sorguladılar."

Çok daha uzun sürmüş gibi hissetmişti.

Gerçi arkadaşlarıyla beyzbol maçından hemen sonra tanışmıştı ama bu, ikisi birlikte yatmaya başlamadan önceydi. Bütün bu "gel benimle ve arkadaşlarımla buluş" olayı, Carlos'un ne istediği konusunda Nik'in yanlış bir fikre kapıldığı anlamına mı geliyordu?

Eğer ilişkilerini sonlandırmak zorunda kalırsa, çok sinirlenecekti. Hatırladığı kadarıyla daha önce hiç birlikte vakit geçirmekten gerçekten zevk aldığı biriyle birlikte olmamıştı.

"Courtney sana birden fazla iltifat etti. Aslında bu ömür boyu bağlılık anlamına geliyor."

Acılı cupcake yemeyi ne kadar sevdiğini söylediğinde, bunun onun karakterinin iyi olduğu anlamına geldiğini söyledi.

"Sarının sevindim ama yarın sabah erken kalkmaları gerektiği için sevindiğimi söylersem lütfen beni öldürme. Böylece baş başa kalabildik."

Göz ucuyla Carlos'a baktı ve gülümsedi.

"Umut verici görünüyor. Aklında ne var?"

Arabasına yaklaştıklarında gülümsedi.

"Pekâlâ, beni tanıyorsun. Yorucu bir şey yapmadan önce, iyi bir akşam yemeğine ihtiyacım var. Canın ne istiyor?"

"Dışarıda mı yemek istersin? Ya da eve söyleyelim mi?"

Kolunu Nik'in omzuna koydu.

"İkisi de olur ama koltuğunda oturup yeme fikri şu anda kulağa çok hoş geliyor, uzun bir hafta oldu."

Nik kollarını Carlos'un beline doladı ve Carlos onu kendine çekti.

"Kuzenin nasıl oldu? Her şey yolunda mı?"

Kafasını evet anlamında salladı.

"Sorduğun için teşekkürler. İdare ediyor ama ben sürekli diken üstündeyim. Ailemden biri ne zaman arasa, yerimden sıçrıyorum. Bitmesini dört gözle bekliyorum ama en iyi ihtimalle dokuz veya on hafta daha böyle devam edeceği gerçeği şu anda katlanılamaz gibi geliyor."

İçini çekti ve Nik'in binmesi için yolcu kapısını açtı.

"Ailem hakkında gevezelik etmemi dinlediğin için teşekkür ederim, bunun için minnettarım. Onlarla bu konu hakkında gerçekten konuşamam çünkü o zaman hepsi çıldırır."

Carlos arabaya bindiğinde onu öpmek için eğildi. Uzun bir süre öpüştüler.

"İstediğin kadar gevezelik et," dedi. "En iyi iki arkadaşımın çapraz sorgusundan sağ salim çıktın, bu yüzden sana borçluyum. Bol bol dinleme, televizyonda eğlenceli bir şeyler izleme ve..."

Başını iki yana salladı. "Ve?"

"Ve başka ne istersen," dedi.

Carlos sırıttı. Diğer şeyler için daha sonra endişelenecekti.

Nik ertesi sabah erkenden uyandı, Carlos arkasında uyuyordu. Tanrı'm, bu adam eğlenceliydi. Kesinlikle "başka ne istersen" sözünü ciddiye almıştı, sonuçları da oldukça iyiydi.

Carlos'a doğru döndü ve Carlos da boynuna sokuldu.

"Hım, demek uyanıksın," dedi Nik.

"Uyanık değilim. En harika rüyayı görüyorum."

Sesi sabahları çatallı çıkıyordu. Bunu duymak bile Nik'in tüylerini diken diken ediyordu.

"Ne tür bir rüya?"

Elini dizinden başlayarak kalçasına doğru gezdirdi ve bütün avucuyla poposunu kavradı.

"Başlangıç olarak inanılmaz seksi bir kadınla yataktayım."

Tanrı'm, ona dokunmasına bayılıyordu.

"Hım, şu kadından biraz daha bahset."

Elleri Nik'in vücudunda bir aşağı bir yukarı hareket ediyordu. Elleri göğüslerinde zaman geçirmek için durdu ve Nik gözlerini kapatıp iç çekti.

"Ah, çok faklı biri. Zeki, komik, her fırsatta beni şaşırtıyor ve vücudu... Bir türlü doyamıyorum."

Yatağında uyanan bir adamdan bunu duymak kesinlikle harika bir şeydi.

"Kulağa inanılmaz geliyor. Bana rüyandan biraz daha bahset."

Carlos, Nik'i sırtüstü yatacak şekilde itti ve üzerine doğru eğildi.

"Rüyamda, dün gece harika seks yaptık... Aslında defalarca. Tanrı'm, ne güzel bir rüyaydı. Ve şimdi..." Dudaklarını öpmek için eğildi. "Ve şimdi, eğer şanslıysam, bunu tekrar yapabiliriz. Vay canına, umarım uyanmam."

Carlos'un saçlarıyla oynadı ve gevşedi.

"Umarım sen de uyanmazsın."

Dudakları artık göğüslerindeydi ve Nik iç çekti.

"Hımm. Söylemeden edemeyeceğim, uyanmamak içim mükemmel bir yol."

"Öyle mi?" Başını kaldırdı. "Ah, beğendin mi? Bence uyanmamanın daha iyi bir yolu var. Bakalım kabul edecek misin?"

Yorganı yatağın ucuna fırlattı ve bacaklarını ayırdı. Nik başı bacaklarının arasında duran Carlos'a baktı ve sırıttı.

"Ah, sanırım bu rüyanı çok seviyorum. Sence- AMAN TANRI'M."

Bunlar, uzun bir süre boyunca ağzından çıkan son anlaşılır sözlerdi.

Sonunda ikisi de soluklandıktan sonra Carlos, Nik'i yanağından öptü.

"Pekâlâ, gece yediğimiz onca yemekten sonra bunu söylediğim için çılgın olduğumu düşüneceksin ama... Açlıktan ölüyorum."

Başı Carlos'un göğsünde duran Nik kahkaha attı.

"Eh, bir sürü iyi, sağlıklı, fiziksel aktivite gerçekleştirdin. Mantıken acıkman normal."

Nik'in üzerine doğru eğildi ve onu gıdıkladı.

"Şimdi benimle dalga mı geçiyorsun? Sırf bunun için sana kahvaltı hazırlayacağım." Ayağa kalktı. "Tabii, eğer pişirebileceğim bir şey varsa?"

Nik başıyla onayladı.

"Geçen gün markete gittim, orada bir şeyler olmalı. Ben kahve yapayım."

Carlos iç çamaşırını giydi ve mutfağını araştırmaya gitti. Nik dolabından sabahlık aldı ve ona katılmadan önce banyoya gitti. Mutfağa girdiğinde, tezgâhında bir yığın yiyecek vardı.

"*Hepsini* kullanacak mısın?" Kahve makinesini açtı ve dünkü filtreyi çıkardı ve çöpe attı.

"Ne pişireceğime karar veriyorum. Gerçek bir sanatçı, işine zaman ayırır."

Kahve öğütücüsünü çalıştırdı ve öğütülmüş kahveyi yeni filtrenin içine döktü.

"Tamam, Picasso. Kahveyi sert yapıyorum, senin için uygun mudur?"

Dolaptan kâseleri çıkarırken güldü.

"Fark etmez ama değil deseydim ne yapacaktın? Benim için daha az sert kahve yapmayacağını zaten biliyorum."

Makineye su ekledi ve çalıştırdı.

"Hayır, kahve için ihtiyacın olursa diye, pişirdiğin her neyse sütün tamamını kullanmadığından emin olurdum."

Başka bir dolabı açtı.

"İyi bir noktaya değindin çünkü burada şurubun olduğunu gördüğüm için krep yapmayı düşünüyordum. Herhangi bir itirazın var mı? Ayrıca, unun nerede?"

Kahve makinesinin üstündeki dolaptan iki kupa indirdi ve gri iç çamaşırıyla arkası kendisine dönük bir şekilde duran Carlos'u hayran hayran izleme fırsatını değerlendirdi.

"Domuz pastırması da yaptığın sürece kreplere hiçbir itirazım yok. Kuru gıdaların hepsi orada."

Carlos kahvesine çok şeker ekledi, Nik onu bunun için yargılamamaya çalıştı. En iyi arkadaşlarından bazıları kahvelerine çok şeker eklerdi.

Carlos malzemeleri ve tavaları hazırlarken, Nik elinde bir fincan kahveyle mutfak tezgâhına oturdu ve onun yemek pişirmesini izledi. Carlos ilk krepi havalı bir şekilde çevirirken, Nik kafasında Courtney'nin sesini duydu: *Ciddi ilişkileri olan çiftler kahvaltıya gitmez; evde kalırlar ve birbirlerine yemek yaparlar.*

Lanet olsun. Bu Carlos'un ciddi ilişki istediğinin bir işareti miydi? Nik "sadece üç hafta önce onun ve binlerce insanın tanık olduğu dramatik ayrılık" olayı göz önüne alındığında, şu anda aradığı şeyin bu olmadığının açık olduğunu düşünmüştü ama belki de bu düşüncesi Carlos için o kadar anlaşılır değildi.

Onunla bu konuda ciddi bir konuşma yapması gerekiyor muydu? Böyle konuşmalardan nefret ederdi.

Gerçi... Fisher ile ilişkiyi tanımlama konuşması yapmaktan kaçınmıştı ve işler pek de yolunda gitmemişti.

Şöyle bir düşününce, Carlos ciddi bir ilişki adamına benziyordu. Nazik ve düşünceliydi, ailesine yakındı, Tanrı aşkına adam bir *ev* satın almıştı. Erkekler sonrasında hemen sonra evlenmek istemezlerse ev almazlar. Kahretsin.

Carlos gülümseyerek önüne bir tabak güzelce pişmiş krep ve kıtır kıtır domuz pastırması koydu. Nik gülümsemesine karşılık vermeye çalıştı.

"Vay, nasıl hizmet ama."

Carlos reverans yaptı.

"Bir şeyler yapmaya çalıştım. Şurup ister misin?"

Carlos yanına otururken bir ısırık aldı. Ah, bu korkunçtu. Krepler değil, krepler harikaydı, korkunç olan kısım buydu. Los Angeles'ta ciddi bir ilişki isteyen tek adamı tesadüfen bulduğu için bu krepleri bir daha asla yiyemezse çok kızacaktı.

"Hım şey. Tek sorun şu..." Kahvesinden bir yudum aldı ve cümleye tekrar başlamayı denedi. "Sadece şey yapmak istedim... Şu anda, emin değilim."

Carlos ona sanki üç başı varmış gibi baktı.

"Nik. Ne demeye çalışıyorsun?"

Kendine öfkelenip başını salladı.

"Üzgünüm, hiçbir anlam ifade etmiyorum. Bütün Fisher olayından sonra ve şu anda işim çok yoğun olduğu için herhangi bir ilişki için uygun bir durumda değilim. Ama bütün bunlar," diyerek onu, mutfağı, kanepeyi, yatak odasını, işaret etti, "bütün bunlar harika. Ve seninle vakit geçirmeyi çok seviyorum. İyi arkadaş oluyoruz gibi hissediyorum. Sadece," eliyle yatak odasını gösterdi "başka şeyler de oluyor. Bu yüzden her şeyi düşünürsek, nerede olduğunu görmek istedim."

Geçimini kelimeleri bir araya getirerek kazandığına kimse inanmazdı. Az önce söylediği kelimelerden herhangi biri

bir şey ifade ediyor muydu? Hiçbir fikri yoktu.

"Ah." Carlos'un omuzları rahatladı ve ona gülümsedi. "Pekâlâ, bunun için Tanrı'ya şükürler olsun, çünkü bence de bütün bunlar," çatalıyla onun hareketini taklit etti, "harika. Ve sana karşı dürüst olmam gerekirse, iş ve ailemde olan şeyler arasında, bir ilişkinin yanına yaklaşmak için bile enerjim yok. Bu yüzden, böyle takılmak senin için de tamamsa, benim için sorun yok."

Rahat bir nefes verdi ve bir parça domuz pastırması aldı.

"Harika." Pastırmayı ısırdı, pastırmanın ve şurubun tuzlu tatlılığı ağzında yayıldı. Ne harika bir sabah.

Ayağa kalktı, pastırmanın geri kalanını almak için tezgâhın etrafında dolaştı ve tabağına bir parça aldı.

"Takılabiliriz, krep yiyebiliriz, şarap içebiliriz ve sana JumboTron'da evlilik teklif etmeyeceğime söz veriyorum."

Kahve kupasını onunkiyle tokuşturdu. Tanrı'ya şükür. İkisi de aynı şeyi istiyordu. Bu mükemmeldi.

"Kulağa oldukça ideal geliyor."

Carlos, bir buçuk hafta sonra Drew aradığında marketin otoparkından çıkıyordu. İş yerinde zor bir gün geçirmişti, bu yüzden rahatlamak için akşam yemeği için zahmetli bir şeyler pişirmeye karar vermişti.

"Hey, dostum naber?"

"Selam!" Drew'un sesi arabanın hoparlörlerinden gür bir şekilde gelmişti.

"Müdür yardımcısı bu güzel çarşamba günü nasıllar?"

İşe başvurmasının en başından beri tek sebebi Drew idi. İş ilanını görmemişti bile ama şu anda Berkeley'de olan Drew ilanı görmüş ve hemen ona e-posta göndermişti. Carlos, East-side'a geri dönme fırsatına hemen atlamıştı ancak bu iş için onun deneyimine sahip birini aradıklarından emin değildi. İşi kaptığında, Drew baştan beri işi alacağını bildiğini ileri sürdü.

"Hâlâ hayattayım; bugün işten sonra söyleyebileceğim en iyi şey bu."

"Ah, o günlerden biri, öyle mi?"

Carlos iç geçirdi.

"En kötü günlerden biri. Hangi tür olduğunu bilirsin."

"Pekâlâ, belki bu, gününü daha iyi hâle getirir: Bu hafta sonu en iyi arkadaşın ve nişanlısıyla takılmak için uygun musun?"

Işık değişince Carlos yavaşladı.

"Ah, Jake ve Melissa'yı mı kastediyorsun? Evet,

muhtemelen bu hafta sonu onları göreceğim, neden soruyorsun?"

"Soruyorum çünkü gidip kendini becerebilirsin, bu yüzden soruyorum," dedi Drew ve ikisi de gülmeye başladı.

"Tamam tamam. Cidden Alexa ile buraya mı geliyorsunuz? Kalacak yere ihtiyacınız var mı? Artık Eastside'da yaşadığımı biliyorsun, değil mi? Şehrin bu tarafına nasıl gidileceğini biliyor musun, bilmiyorum."

"Sen tam bir pisliksin. Evet, artık Eastside'da yaşadığını biliyorum. Ama kalacak bir yere ihtiyacımız yok. Alexa'nın bir konferans için patronuyla birlikte oraya gelmesi gerekiyor, bu yüzden ben de eşlik ediyorum."

"Mükemmel." Drew'u Noel zamanından, Alexa'yı da ondan öncesinden beri görmemişti. "İkinizi bizzat tebrik edeceğim."

"Umarım biz de yeni evi göreceğiz?" diye sordu Drew.

"Elbette ama henüz basket potasını koymadım."

"Ve falanca kadınla tanışacağız?"

Drew'a, Nik ile birlikte olduğunu asla söylememeliydi; yanlış anlayacağını biliyordu. Ama Drew birlikte oldukları ilk seferin ertesi günü ona mesaj atmış ve onu tekrar görüp görmediğini sormuştu ve önceki gece onu çok fazla gördüğünü söylememek imkânsızdı.

"Adı Nik. Uygun olup olmadığını kontrol edebilirim ama sana söyledim, aramızda öyle bir ilişki yok."

Birbirlerini *sık* gördükleri bir ilişkiydi, daha üç hafta önce birlikte olmaya başlamışlardı ve birbirlerini şimdiden altı kez görmüşlerdi. Ancak Nik ilişki istemediğini dile getirdikten sonra, artık birbirlerini ne sıklıkta gördükleri konusunda endişelenmiyordu.

Nasıl bu kadar şanslı olmuştu? İlişki istemeyen kadınları, özellikle de ilginç ve eğlenceli kadınları bulması çok nadirdi.

çekici olduğundan bahsetmeye gerek bile yoktu. Tanrı'ya şükür. Nik hayatına girmişti.

"Evet, evet, söylemiştin. Ama cumartesi gecesi boş olup olmadığını bir sor. Hatta senin o kıymetli Eastside'ına bile geliriz."

Drew ve Alexa'nın, Nik'i seveceklerini düşünüyordu. Alexa onun şakalarına her zaman gülüyordu, bu yüzden Nik'in espri anlayışını severdi.

"Eastside'a getirmek için gereken tek şey, eyaletin diğer ucuna taşınman."

"Evet, evet. Sana uçuş bilgilerimizi ve detayları mesaj atacağım, tamam mı?"

Carlos arabası evinin önüne park etti ve arka koltuktan yiyecekleri aldı.

"Anlaştık."

"Hey, Jessie nasıl?"

Carlos, Jessie ile işten çıkmadan önce görüşmüştü. Her gün onu kontrol etmesinden bıktığını biliyordu ama bu, bunu yapmayı bırakacağı anlamına gelmiyordu.

"Kafayı yemek üzere, onun dışında idare eder."

"İyi bari, kapatmam gerek. Git risotto, enchilada ya da başka bir şeyler pişir."

Carlos, yiyecekleri mutfağa koyarken güldü ve risotto pirincini torbadan çıkardı. İnsanın onu kendisinden daha iyi tanıyan arkadaşlarının olması güzeldi.

Yemek yaparken ona eşlik etmek için basketbol oyununu açtı. Bu eve taşındıktan sonra zaman ve çaba harcadığı şeylerden biri, mutfakta yemek yaparken ve daha sonra koltukta yemek yerken izleyebilmesi için televizyonunu askı aparatı ile duvara monte etmek olmuştu. Gerçekten mükemmel bir düzenekti.

Soğan doğradı, taze mantarları dilimledi, kuru olanları

ıslattı ve kuşkonmazı soydu. Alışılmış hareketleri her zaman yaptığı gibi onu rahatlattı. O gün iş yerinde olanları düşünemiyordu ya da tüm parçalar aynı boyutta olsun diye soğanı dikkatlice doğramakla meşgulken, yarın ne olacağı konusunda endişelenmiyordu. Tam büyük sote tavasının altını açarken telefonunun sesini duydu ve cebinden çıkardı. Mesaj atan Nik'ti.

Daha yeni büyük bir hikâyeyi bitirdim ve açlıktan ölüyorum, bir şeyler yemek ister misin?

Kendine düşünme fırsatı vermeden mesaj attı.

Akşam yemeği hazırlıyorum. Gelmek ister misin? Mantarlar hakkında ne düşünüyorsun?

Vay canına, aklından ne geçiyordu? Kadınları asla evine davet etmezdi; böyle bir prensibi vardı. Yirmili yaşlarının ortalarında yaşadığı birkaç hızlı ilişkiden sonra çıktığı kadınları evinden uzak tutmayı öğrenmişti. Kadınlar evinize gelirse, muhtemelen çok yakında temelli taşınmaya hazırlık olsun diye her şeyi kendi istedikleri gibi değiştirmeye başlarlardı.

Mantarları severim. Adresin nedir? Yaklaşık on beş dakika sonra evden çıkacağım. Uygun mudur?

Pekâlâ bir dakika. Bu Nik idi. Kendisini toparlanma olarak gördüğünü açıkça belirtmişti, sadece tam olarak bu kelimelerle değil. Ve daha önce ciddi ilişki düşünmediğini söylediği kadınlarla yaptığı, kendileri için *sorun* olmadığını söyleyen ancak kısa bir süre sonra öyle olmadığını öğrendiği konuşmaların aksine, Nik'in palavra sıkmadığını biliyordu.

4242 Sequoia Sokağı. Görüşürüz.

Ayrıca, Nik için yemek pişirmek eğlenceli bir eylemdi. Ona yaptığı krepler için çıldırmıştı. Ve görünüşe göre, ikisinin de günü yoğun geçmişti. Onunla büyük yatağında biraz stres atmak, bugünü bitirmek için harika bir yol gibi görünüyordu.

Nik, Carlos'un küçük gri evinin merdivenlerinden çıkarken, birden kendini evine davet ettirdiği için utandı. Gerçekten gelmesini mi istemişti yoksa ona birdenbire mesaj attığı ve başka ne yapacağını bilmediği için mi sormuştu? Daha önce hiç telefonda konuşmamış olmalarına rağmen onu telefonla aramış olmayı dilemişti, birinin gerçekten nasıl hissettiğini mesaj yerine sesten anlamak her zaman daha kolaydı. Pekâlâ, artık çok geçti. Carlos o varmadan önce parlak kırmızı ön kapıyı açtı.

"Selam." Pekâlâ, normal görünüyordu. "İçeri gelsene."

Ev, Carlos'un her zaman olduğu gibi erkeksi ve düzenliydi. Oturma odasında büyük deri bir kanepe, bir duvarda koca man bir televizyon, diğerinde ise şömine vardı. Eşyalarını kapının yanına bıraktı ve Williams Sonoma kataloğundan fırlamış gibi görünen büyük açık mutfağa doğru onu takip etti.

Ocağın üzerindeki tavanın yanına gitti ve karıştırmaya başladı. Açık mavi pamuklu bir tişört, işte giydiği belli olan gri bir pantolon ve gülmemek için kendisi tuttuğu desenli çoraplar giymişti.

"Bu mutfak harika görünüyor. Bana iyi bir aşçı olduğunu söylemiştin ama tavandan bakır tencereler sarkıtacak kadar olduğunu bilmiyordum."

Tencerelere baktı ve omuz silkti. Yüzü mü kızarmıştı? Kesinlikle gözlerini Nik'ten kaçırıyordu.

"Bakır kaplar kesinlikle biraz abartı olmuştu. Ama tencere asmak için güzel rafı olan bir ev aldığımda ne yapmam gerekiyordu?"

Neredeyse hiç giymediği ancak gömme dolabındaki ayakkabı rafları onları çok güzel sergilediği için satın almaya devam ettiği yüksek topuklu ayakkabı koleksiyonunu düşündü. Başını salladı.

"Tabii ki doldurmak için tencereleri alman gerekiyordu; anlıyorum."

Nik'e bir kadeh şarap uzattı.

Mutfağa ve büyük oturma odasına bakarken şaraptan bir yudum aldı. Odayı beğendi. Duvardaki televizyondan başka bir şey olmasa bile, bir ev gibi hissettiriyordu.

"Ne içmek istediğini sormadım bile. Üzgünüm, roze şarabım yoktu," ona göz kırptı, "ama şarap akşam yemeğine iyi gider."

Bir dakika. Her şey çok rahat görünüyordu, değil mi? Güzel küçük evi, büyük sıcacık mutfağı, ocağın başında Carlos, pişen yemeğin lezzetli kokusu... Belki de Courtney haklıydı.

Hayır. Bu konu hakkında konuşmuşlardı, unutmuş muydu? Carlos, ilişki için hazır olmadığını söylediğinde *oldukça* rahatlamış görünmüştü. Öyle değildi, bu sadece bir arkadaşın arkadaşı için yemek yapmasıydı. Nik ve arkadaşları bunu her zaman yapardı. Bu sefer, o ve arkadaşı daha sonra seks yapacaklardı, hepsi bu.

"Seninle şarap konusunda tartışmaya cesaret edemem. Yiyecek içecek tavsiyelerinde her zaman sana güvenmemi söyledin, ben de bunu ciddiye aldım."

Şaraptan bir yudum daha aldı ve kendini rahatlatmaya çalıştı. Günlerini, yazacak kadar iyi olup olmadığını hâlâ bilmediği büyük bir hikâyeyle boğuşarak geçirmişti. Bazen başarılı düşünse de geri kalan zamanlarda tam bir başarısızlık olduğundan endişeleniyordu.

"Her şey yolunda mı?" diye sordu Carlos.

Başıyla onayladı.

"Evet. Bir hikâyeyi bitirmek için son üç gündür dairemde kapana kısıldım ve şimdi bittiği için komadan çıkmış gibi hissediyorum." Kazağını çıkardı ve tabureye fırlattı. "Şarap içerek rahatlamak ve benim için lezzetli kokan akşam yemeği pişirmen iyi geldi." Carlos gülümseyerek yemeğe baktı. Utanmış mıydı? Belki de.

"Bu arada yemeğini paylaşmak için davet ettiğin için teşekkürler. Ne yiyoruz?"

"Risotto. Umarım seviyorsundur."

Vay canına, yemek yapabilme konusunda şaka yapmıyordu.

"Risotto yapmayı bilen birini tanımıyorum. Sadece bir restoranda yediğime eminim."

Büyük tahta kaşık tavada ritmik daireler çizerken güldü.

"Ah, risotto yapmayı seviyorum." Ocağın üzerindeki küçük tencereden büyük olana biraz sıvı döktü ve biraz daha karıştırdı. "İşin komik tarafı yemesini pek sevmiyorum. Yani hoşuma gidiyor ama bir restoranda sipariş vermeyi asla tercih etmem. Ama yapmayı seviyorum."

Şarabından bir yudum daha aldı ve mutfağına baktı. Carlos'un yanında ikisinde mantar, birinde pastırma, birinde peynir olan dört kâse vardı. Ocakta ise iki tencere vardı. Ama en şaşırtıcı olanı, üzerinde bıçak olan bir kesme tahtası dışında hiçbir yerde kirli bulaşık yoktu. Mutfağın geri kalanı kusursuz görünüyordu.

"Çarşamba gecesi için çok zahmetli görünüyor," dedi Nik.

Carlos başıyla onayladı.

"Evet öyle, zaten bu yüzden seviyorum. Gerçekten uzun ya da zor bir gün geçirdiğimde yemek yapmak beni rahatlatıyor. Gün içinde başka bir şeye konsantre olmama imkân sağlıyor. Risotto özellikle rahatlatıcı oluyor, çünkü bir sürü doğrama işlemi yaptıktan sonra, tercihen bir kadeh şarapla başında durman ve pirinci doğru olana kadar yavaşça karıştırman gerekiyor. Arada sırada biraz sıvı ekleyip biraz daha karıştırıyorsun. Acele edemezsin; daha hızlı ilerlemek için ısıyı artıramaz veya sıvıyı bir kerede ekleyemezsin. Hazır olduğunda hazırdır. Ve böylece başında durup karıştırmaya

devam ediyorsun ve yemek hazır olana kadar her şey sakinleşiyor."

Daha önce kimsenin risotto hakkında bu kadar anlamlı konuştuğunu duymamıştı.

"Vay canına. Nasıl yaptığını dinlerken ben rahatladım."

Carlos başını kaldırdı ve Nik ile göz göze geldi. Carlos'un o gülümsemesini iliklerine kadar hissedebiliyordu.

"Times Sunday dergisinde koruyucu aile yanında kalan çocuklarla ilgili yürek burkan bir hikâye yazan kişiden böyle bir iltifat almak ne güzel."

Şimdi utanma ve bakışlarını kaçırma sırası ondaydı. Hikâyeyi okumasını beklememişti. Çıktığı erkeklerden en son hangisinin eserlerinden herhangi birini okuduğunu hatırlayamıyordu. Justin okumuştu ama sadece ona ne kadar kötü olduğunu söylemek için.

"Ah, okudun mu? Okumanı..." Carlos'a baktı ve gülümsemesine karşılık verdi. "Teşekkürler. O hikâyeyle gurur duyuyordum."

Risottoya biraz daha sıvı döktü ve karıştırmaya devam etti.

"Olmalısın. Mükemmeldi. Bu çok zor bir konu, koruyucu aile yanında kalan hastalarımdan dolayı konuya aşinayım. Ama çok dikkatli bir şekilde ele almışsın."

Nik gözlerinden akan yaşları görmesin diye şarabından bir yudum aldı. Boğazını temizledi.

"İltifatların için teşekkür ederim. Benim için çok şey ifade ediyor. Bugün işim hakkında oldukça kötü hissediyordum, zamanlama mükemmel oldu."

Nik güldü. Ah bir bilseydi.

"Bence bütün yazarlar bazen yazdıkları hakkında kötü hissederler... Veya çoğu zaman. En azından, umarım öyle hissediyorlardır, tek tuhaf olan ben değilimdir." Yutkundu

ve bardağına baktı. "Ayrıca, yazdıklarım hakkında oldukça aşağılayıcı şeyler söyleyen eski sevgilim vardı ve o zamandan beri başardığım her şeye rağmen, bazen onu kafamdan atmak hâlâ zor oluyor."

Tanrı'm, zorlu bir günün ardından birkaç yudum şarap içmesi bütün kirli çamaşırlarını ortaya dökmesi için yeterli olmuştu.

Carlos önce saçına sonra yanağına dokundu.

"Belli ki iyi yazı ya da iyi insan hakkında hiçbir şey bilmeyen bir pisliğin tekiydi ve birden fazla nedenden dolayı eski sevgilin olmasına sevindim."

Carlos'a gülümsedi.

"Ben de." Tanrı'm, o kadar sevinmişti ki. "Yıllar önce pisliğin tekinin söylediği bir şeyi hâlâ umursamam aptalca geliyor ama nedense insanların yazdıklarım hakkında söylediği bazı olumsuz şeyleri sanki göz kapaklarımın içine yazılmış gibi hatırlıyorum ve iltifatları hatırlaması ya da onlara inanması çok daha zor geliyor."

Bardağına biraz daha şarap koydu.

"Pekâlâ, artık bana bunu söylediğine göre, iltifatlarımı birkaç kez tekrarlamam gerekecek, belki farklı kelimelerle, böylece kalıcı olurlar. Hey, Nik, yazını gerçekten çok sevdim, özellikle de acıyı kabul ederken onu umut verici kılmayı başarmanı."

Ah kahretsin, şimdi onu gerçekten ağlatacaktı.

"İltifat peşinde değildim ama teşekkür ederim."

Bu gece neden bu kadar duygusaldı?

Muhtemelen regl olmak üzereydi ve her şey hakkında duygusal hissediyordu. Ayrıca, birlikte olduğu birinin en son ne zaman yazılarına iltifat ettiğini hatırlamıyor olsa da arkadaşları her zaman iltifat ediyorlardı.

İşte! Carlos ile arkadaşlardı. Aslında başından beri

arkadaşlardı, neredeyse o kameramanı stadyumda önünden çektiği andan itibaren. Birlikte olmaya başlamadan önce birbirlerini oldukça iyi tanımış ve daha birbirlerini çıplak görme düşüncesi akıllarına gelmeden önce hayatları hakkında oldukça derin sohbetler etmişlerdi.

Birlikte olduğun bir adamla gerçekten arkadaş olmak ne kadar rahatlatıcıydı.

"Şey, yardımcı olabileceğim bir şey var mı?" diye sordu.

Başını salladı ve tavaya biraz daha sıvı döktü.

"Hayır. Ama yemek yaklaşık yirmi dakika sonra hazır olur, bir şeyler atıştırmak ister misin?"

Tanrı'ya şükür. Risottonun aceleye getirilmeden pişirileceği hakkındaki konuşmasından sonra, kurt gibi aç olduğunu söyleyemeyeceğini düşünmüştü.

"Tabii," dedi. "Neler var?"

Tahta kaşığını ona uzattı.

"Sen bunu karıştır."

Mutfağın sıcak fayans zemininde yalınayak dikildi ve Carlos'un taklit etmeye çalıştı. Arkada kapıyı açtığını duydu, sonra ambalaj sesini duydu. Bir dakika kadar sonra, arkadan geldi ve kaşığı Nik'ten aldı. Nik, Carlos'a yaslandı ve sıcaklığının onu sardığını hissetti.

"Al bakalım. Açlığımızı yatıştıracak, iştahımızı kaçırmayacak kadar verdim." Ocağın yanındaki tezgâhın üzerine bir kâse koydu. Kâseye baktığında gülmeye başladı.

"Acılı Cheetos mu?"

Carlos sırıttı.

"Evet. Şimdiye kadar icat edilmiş en iyi atıştırmalık ve tek bir itiraz duymak istemiyorum."

"İtiraz etmeyeceğim. Çocuk doktorunun kilerinde acılı Cheetos saklamasına bayıldım. Gizli atıştırmalık çekmecem

umursunda kendimi daha az suçlu hissettim."

Tepsileri yaklaşık üç dakika içinde silip süpürdüler ve risottonun pişmesini beklerken en sevdikleri atıştırmalık yiyecekler hakkında konuştular.

"Tamam, sanırım hazırız." Dolaptan kâseleri aldı ve kafasıyla oturma odasını gösterdi. "Kusura bakma, henüz yemek masam yok. Buraya uymadığı için taşınırken eski masamdan kurtuldum ama henüz yenisini alacak vaktim olmadı. Geçtiğimiz günlerde sehpada yemek yiyorum."

"Oh hayır." Şarap kadehini sehpaya koydu ve üzgün bir şekilde başını salladı. "Keşke bunu gelmeden önce söyleseydin. Sehpada yemek yiyemem! Benim, tanımıyor musun?"

Kâsedeki risottonun üzerine peynir rendeleyip ona uzattı.

"Ah, üzgünüm, majesteleri. Lütfen beni affedin?"

Kâseye uzandı ve şarap kadehini aldı.

"Bu seferlik bir istisna yapacağım ama bunun sürekli tekrarlanacağını düşünmeni istemem."

Eliyle oturma odasını gösterdi.

"Sen git otur, geri kalan her şeyi getireceğim."

Sessizce oturma odasına girdi ve kanepeye oturdu.

Carlos bir elinde kâse diğer elinde çatallarla odaya girdiğinde, "Bu kanepenin *içinde* ne var?" diye sordu Nik. "Melek kanatları mı? Tek boynuzlu at tüyleri mi? Cennetten gelen gerçek bulutlar mı?"

Yemeği sehpanın üzerine koydu ve mutfağa geri dönmeden önce Nik'e çatal verdi.

"Kanepe çok rahat, değil mi? 'Kapatıyoruz' diyen bir mobilya mağazasından aldım -gerçi böyle diyenlerin hepsinin yalan olduğunu düşünüyorum çünkü yemin ederim ki o mobilya mağazalarının bazıları yılda iki kez iflas ediyor- ama bunun yalan olup olmadığı umurumda bile değil çünkü bu kanepeyi seviyorum ve onu tüm düşmanlara karşı savunurum."

Şarap kadehi, şarap şişesi ve birkaç peçeteyle kanepeye geri döndü.

Nik ikisinin de kadehlerini doldurdu.

"Kanepenin çok düşmanı var mı? Kusura bakma, tanrıçanın diktiği yastıklardan yapılmış deri bir kanepem yok, o yüzden bunları bilmiyorum."

Carlos ciddi bir ifadeyle kadehini aldı.

"Ah evet. Böyle bir kanepeye sahip olmanın en zor yanlarından biri de bu. İnsanlar bu kadar büyüleyici bir şeyin günah olduğunu düşündükleri için sürekli evine girip onu yok etmeye çalışıyorlar. Almadan önce mobilya mağazasında bunun hakkında uyarıyorlar. Galeride başına bir koruma koymak zorunda kaldılar. Çılgıncaydı." Nik'in kahkahası sonunda tebessüm etmesini sağlayana kadar ciddi bir ifadeyle ona baktı.

Nik çatalını risotto tabağının içine batırdı ve bir ısırık aldı.

"Aman Tanrı'm."

Çatalını tam ağzına götürürken başını kaldırdı ve Nik'e baktı.

"Ne oldu? 'Aman Tanrı'm' derken?"

Nik cevap veremeyecek kadar yemekle meşguldü.

"Aman Tanrı'm, bu risotto! Bu kadar iyi olacağını düşünmemiştim!"

Carlos'un kendini beğenmiş gülümsemesi yüzüne yayıldı, Nik'in umurunda bile olmadı.

"Söyle bakalım. 'Aman Tanrı'm' dedirtecek nesi var? Ayrıntıları istiyorum, lütfen."

Parmağını Carlos'un yüzüne doğru salladı ve kanepenin diğer köşesine kaydı.

"Benimle konuşmayı kes. Bunu yerken odaklanmam gerekiyor."

Nik yemeğini bitirmek üzereyken, Carlos'un risotto yapmayı neden sevdiğiyle ilgili söylediği şeylerden biri aklına geldi.

"Peki, bugün iş yerinde risotto yapmanı gerektirecek ne oldu?" diye sordu.

Carlos iç çekti ve çatalını bıraktı.

"Gerçekten boktan bir gündü. Mesleğimin en sevmediğim özelliklerinden biri."

Şarabından bir yudum aldı ve Carlos'a baktı. Konuşmak istiyor gibiydi ama yine de tedbirli olmak istiyordu. Hâlâ onu o kadar iyi tanımıyordu.

"Bir doktor olarak mı yoksa bir insan olarak mı en sevmediğin özellik? Doktorların insan olmadığını söylemiyorum ama... Ne demek istediğimi anladın."

İkinci porsiyonları koymak için sormadan Nik'in kâsesini aldı ve mutfağa gitti.

"Evet, ne demek istediğini anlıyorum," dedi geri döndüğünde. "Bu kadar iyi bir yazar olmana şaşmamalı, iyi sorular soruyorsun. İnsan olarak en sevmediğim. Daha doğrusu, aynı zamanda doktor olan ve bu yüzden o adamın suratına yumruk atmak istediğinde profesyonel olmak zorunda olan biri olarak en sevmediğim. ÇKH'ni aramak yeterince tatmin edici değil."

Çocuk Koruma Hizmetleri.

"İstismar mı?" diye sordu.

Başıyla onayladı.

"Evet. Üvey baba. Kız kolundaki alçıyı çıkartmak için gelmiş. Kolu kırıldığı zaman geldiğinde orada değildim, o yüzden ne olduğunu bilmiyorum ama alçıyı çıkarırken söylediği birkaç şey beni endişelendirdi, bu yüzden adamı odadan çıkarmayı başardım ve detayları kızdan öğrendim." Dizlerine baktı ve içini çekti. "Benim için alışılmadık bir şey değil. Daha

önce gördüm ama her seferinde midemi bulandırıyor."

Carlos'a yaklaştı ve elini tuttu. Nik'in elini sıkıca kavradı ama bir şey söylemedi. O da daha fazla soru sormadı; susmanın ve onun istediği kadar konuşmasına veya konuşmamasına izin vermesi gerektiğini düşündü.

Birkaç dakika sonra ona baktı ve omuz silkti.

"Bu da yetmiyormuş gibi, bana babamı hatırlatıyor. Berbat bir durum çünkü önümüzdeki hafta cuma günü ölüm yıl dönümü ve hafta sonu da Babalar Günü. Haziran olunca, mümkün olduğunca babamı düşünmekten kaçınmaya çalışıyorum."

Nik elini sıktı. Babasının ölüm yıl dönümünün Babalar Günü'ne yakın olduğunu fark etmemişti.

"Neden bu sana babanı hatırlatıyor? O adamdan çok daha iyi olduğu için mi?"

Güldü ve kolunu Nik'in etrafına dolayabilmek için elini bıraktı.

"O da var. Ayrıca öğrencilerinden birinin başına benzer bir şey geldiğini hatırladığım için. Angela ve ben daha küçükken olmuştu; sanırım ben on iki, Angela da on yaşındaydı. Bizi mutfak masasına oturttu ve öğrencisinin kendisine geldiğini ve eğer biri bize böyle bir şey yapmaya kalkarsa, bizim de ona gidebileceğimizi ve arkadaşlarımızdan herhangi birinin başına böyle bir şey gelirse, her zaman onun yanına gidebileceğimizi söyledi. Annem bir yerden sonra onu durdurmaya çalıştı, tüm bunları duyamayacak kadar küçük olduğumuzu söyledi ama o, 'Susana, bunu bilmeleri gerekiyor, bu önemli!' dedi." Nik parmaklarını saçlarının arasından geçirdi ve Carlos başını eğdi ve omzuna yasladı. "Haklıydı. Önemliydi."

Birkaç dakika sonra doğruldu ve neredeyse boş olan tabaklara baktı.

"Hey, dondurma ister misin? Bu akşam markette biraz

kendimi kaybettim. Üç farklı çeşidim var."

Şarap, risotto ve üç çeşit dondurma. Sanki onun geleceğini biliyor gibiydi.

"Hepsini getir."

Ayağa kalkıp bulaşıkları topladı.

"Hemen geliyor. Konu biraz ağır kaçtıysa özür dilerim. Başka bir şey hakkında konuşabiliriz."

Nik başını salladı.

"Konuşmak istemesem sormazdım. Çok ağır değildi."

Birkaç dakika sonra geri geldi ve içinde üç top dondurma olan bir kâseyi Nik'in önüne koydu.

"Bakalım neler varmış?" diye sordu.

"Bitter çikolatalı brownie, vanilya, romlu-kuru üzüm," dedi.

Kendisine uzattığı kaşığı aldı.

"Hepsini seviyorum." Birkaç dakika boyunca yan yana oturdular ve konuşmadan dondurma yediler.

"Angela bunu hatırlıyor mu? Babanın anlattıklarını?" diye sordu.

Kafasını salladı.

"Hiçbir fikrim yok. Angie ile babam hakkında konuşmayız. Bazen ondan bahsediyor ama çok... Onunla babam hakkında konuşmak istemiyorum. Biraz büyük ihtimalle bana da bir şey olacağından korktuğu için sürekli doktora gitmem için beni rahatsız ettiğinden ancak şu anda bunlarla uğraşamayacak kadar meşgulüm. Ama aynı zamanda beni çok üzüyor, sanırım biraz aptalca. Önümüzdeki cuma beş yıl olacak. Artık bunun için üzülmemeliyim ama sanırım üzülüyorum."

Ona söylemek istediği çok şey vardı ama babasının yasıyla nasıl başa çıkacağını söyleyecek kişi o muydu? Başına böyle bir şey gelmemişti. Ama kesin olarak bildiği bir şey vardı.

"Aptalca değil," dedi. "O senin babandı. Tabii ki hâlâ üzgünsün."

Nik'e sarıldı.

"Evet. Babamdı," dedi. "Ve çok iyi bir babaydı."

Nik derin bir nefes aldı.

"Eminim Angela da hâlâ üzgündür. Onunla bu konuyu konuşmak seni daha iyi hissettirebilir. Babanı kaybetmenin nasıl bir his olduğunu bilen tek kişi o."

Yavaşça başını salladı.

"O konuda doğru diyorsun. Bunun üzerine düşüneceğim."

Elini kirli sakallı yanağına götürdü. Bunun için ona kızar mıydı?

"Meşgul olduğunu biliyorum ve iyi olduğundan da eminim ama belki de doktora gitmeyi düşünmelisin? Angela'yı daha iyi hissettirmek için?"

Carlos'un vücudu kaskatı oldu.

"Düşüneceğim."

Belki de hiçbir şey söylememeliydi.

"Üzgünüm, büyük ihtimalle bunu söylemesi bana düşmez."

Carlos kafasını salladı.

"Yok, önemli değil. Senin hakkında sevdiğim şeylerden biri de her zaman açık olman."

Demek öyle. Bu, çoğu insanın onun hakkında *sevmediği* bir şeydi. Uzanıp onu yanağından öptü. Carlos döndü onu dudaklarından öptü.

"Dinlediğin için teşekkürler. Eğer-"

Onu susturmak için parmağını dudaklarına götürdü.

"Özür dilemene gerek yok. Hepimizin bazen yaslanacak bir omuza ihtiyacı vardır. İstemeseydim benimkini teklif etmezdim."

Carlos, artık Nik'in istemediği bir şeyi yapmayacağını bilecek kadar iyi tanıyordu. Ama insanlara yaslanmaları için omzunu veren kişi olmaya alışmıştı. Tam tersi durumda ne hissettiğinden emin değildi.

Onunla babası hakkında konuştuğuna inanamıyordu. Babası hakkında kimseyle konuşmamıştı. Aslında biraz iyi olmuştu, özellikle de Nik konuyu açıp ona milyonlarca soru sormadığı için. Sadece çoğunlukla dinlemişti.

"Ah, Angie bu akşam yemeği için Jessie'nin evine gitmişti, yeni bir şey var mı diye kontrol etmeliyim."

Bir kaşık dolusu romlu-kuru üzümlü dondurma aldı.

"Sorun değil. Jessie nasıl?"

"Sıkılmış ama iyi. Öyle kalmasını sağlamamız gerekiyor."

Telefonunu cebinden çıkardığında Angie'nin dört mesaj attığını gördü. Nabzı hızlandı ama üzerlerine tıkladığında, Jessie ve Angie'nin dört selfie çekip attığını gördü. En azından dördüncü fotoğrafta ikisinin de olduğunu düşündü.

"Bu fotoğraf da neyin nesi?" Nik'e sonuncu fotoğrafı gösterdi, ikisinin de yüzü beyaz bir malzemeyle kaplanmış, gözler ve dudaklar için delikler açılmıştı.

Yüzünde hayal kırıklığına uğramış bir ifadeyle başını iki yana salladı.

"Kız kardeşi ve kuzeni kız kardeşi gibi olan biri olarak kâğıt maskenin ne olduğunu bilmelisin. Kızların en sevdiği aktivitedir. Yüzüne yerleştirirsin, on ila yirmi dakika rahatlarsın, genellikle birkaç selfie çekersin ve çıkarırsın. Sen de denemelisin; uzun bir iş gününden sonra yardımcı olacağından eminim."

Carlos güldü ve Nik'e sarıldı.

"Büyük ekran televizyon ve basketbol onun için icat edildi."

Sehpanın üzerindeki kumandayı aldı ve Carlos'a verdi ve başını göğsüne yasladı.

"Konusu açılmışken, iradenden etkilendim. Final maçlarının başladığını biliyorum."

Bunun üzerine maçı açtı ve sonraki bir saati kanepede kıvrılmış bir şekilde umurunda bile olmadığı iki takım arasındaki oldukça heyecan verici bir maçın ikinci yarısını izleyerek geçirdiler. İş sonrası rahatlamak için en sevdiği maç türüydü: oyuncu değişiklikleri ve harika şutlar onu eğlendiriyordu ama iki takımın da hayranı olmadığı için inişli çıkışlı duygu değişiklikleri yaşamıyordu.

"Ah, bu harikaydı," dedi düdük çaldığında. Nik cevap vermedi. Yüzünden saçlarını çekti. Derin bir uykuya dalmıştı, başı hâlâ göğsündeydi. Eğilip alnını öptü.

"Hey," dedi alçak sesle. "Yatma vakti."

Gözleri fal taşı gibi açıldı ve nerede olduğunu anlamadan önce birkaç saniye kafası karışık bir ifadeyle etrafına baktı. Doğruldu.

"Uyuyakaldım, değil mi? Kusura bakma."

Ayağa kalktı ve Nik'e elini uzattı.

"Muhteşem bir maçı kaçırdın. Kalbinin kırıldığına bahse girerim. Hadi yatalım."

Onu yatak odasına götürdü, Nik etrafına bakındı.

"Güzel," dedi. "Çok huzurlu."

Kıyafetlerinin artık yerde olmadığına ve dolaptaki sepette olduğuna memnundu.

"Teşekkürler. Huzurlu ama belki de çok huzurlu? Buraya taşınmadan önce boyayacak zamanım olmadı ve her yer gri olunca biraz iç karartıcı geldiği için bu odayı boyamayı düşünüyorum. Bir hafta sonu, gri yerine hangi rengi istediğime karar verdikten sonra halletmeye çalışırım."

Kollarını Nik'e doladı.

"Dodger mavisi olmadığı sürece her renk bana uyar."

Nik'i öpmek için eğildi.

"Bunu aklımda tutacağım ama biliyorsun, ben bir Dodger hayranıyım."

Parmaklarını saçlarının arasında gezindirdi ve sakallı yanağını öptü.

"Biliyorum, hatırlatma. Unutmaya çalışıyorum," dedi Carlos'un kemerini çözerken.

"Ben de burada, bu gece seks için çok yorgunsan sorun olmadığını söylemek üzereydim." Nik'in kot pantolonunun düğmelerini açtı ve pantolonunu aşağı indirdi. Nik de çıkartıp ayağıyla yana fırlattı.

"Neden şekerleme yaptığımı düşündün? Dinlenmem gerekiyordu."

Bir bacağını Carlos'un beline doladı ve Carlos ellerini poposunun altına yerleştirdi ve onu kaldırdı. Nik güldü ve diğer bacağını da doladı.

"Öyleyse, şekerlemeni iyi değerlendirmemiz gerekiyor, değil mi?" Onu yatağına bıraktı. Yatağında, gülümsemeden, gözlerini vücudunda gezdirmesi hoşuna gitmişti. "Yatağımda iyi görünüyorsun. Seni yatağımda görmemin bu kadar uzun sürdüğüne inanamıyorum."

Kollarını arkaya doğru esnetti, bu hareketi göğüslerini öne çıkardı, neredeyse kıyafetinden belli oluyordu.

"Ben de inanamıyorum," dedi. "Sanırım bu inanılmaz yatağı benimle paylaşmak istemediğin içindi. Önce koltuğun, sonra yatağın, mobilya seçiminde oldukça başarılısın. Sonsuza kadar burada kalabilirim."

Carlos yatağa, Nik'in üzerine geçmeden önce kıyafetlerini çıkardı.

"Pekâlâ, o zaman şanslısın çünkü seni çok uzun bir süre burada tutacağım. Yaklaşık..." Atletini çıkarırken saate baktı.

"Uyanmama on bir saat var. Eğer zorlarsam on bir buçuk. Bu yatağa oldukça aşina olacaksın."

Sütyenini çıkarabilmek için biraz doğruldu ve bir kenara fırlattı. Tanrı'ya şükür ki yapmıştı- Carlos çevik olabilirdi ama yatakta diz çökmüş bir şekilde dururken bir kadının sütyenini arkasından çıkarmak onun için bile çok fazla olabilirdi.

Ve göğüsleri ve Carlos arasında hiçbir engel kalmamıştı. Onları elleriyle kavradı, dolgunluklarının tadını çıkardı, sert meme uçlarını tam avuç içine denk geliyordu. Carlos'a baktı, bakışlarında tutku vardı, hafiften gülümsüyordu.

"Bana istediğini yapabilirsin, Dr. Ibarra. Senin yatağın, senin kuralların."

Vay canına, söyledikleri onu daha heyecanlandırmış mı? Carlos derin bir nefes aldı ve Nik'in gülümsemesi daha da büyüdü.

"Ah, hoşuna gitti, değil mi?" Aşağı baktı. "Sevdiğini söyleyebilirim."

Nik'i öpmek için eğildi.

"Seni yatağıma atmamın bu kadar eğlenceli olacağını bilseydim, haftalar önce yapardım." Çıplak bedenine baktı ve sırıttı. "Pekâlâ, ilk olarak..."

Nik ertesi sabah uyandığında Carlos'un büyük bir yastığa benzeyen yatağında yalnızdı. Carlos'un nerede olduğunu merak etti. Ya banyoda ya da bir telefon görüşmesinde olduğuna karar verdi ve kabarık battaniyenin çıplak teninde bıraktığı hissin tadını çıkarmaya karar verdi.

Ta ki Carlos'un odaya geri döndüğünü duyana kadar. Hareket etmedi, Carlos'un yatağa geri dönmesi için hazırdı.

Carlos yatağa geri girmek yerine eğildi ve vücudunun battaniyelerle örtülmeyen tek kısmı olan yanağını öptü. Battaniyeyi indirdi ve ona gülümsedi.

"Günaydın," dedi.

"Günaydın," dedi. "Kahve ister misin?" Nik gülümsedi ve yüzünü ona çevirdi. Üzerinde gri bir eşofmandan başka bir şey yoktu.

"Tabii ki isterim ama bunu zaten biliyorsun. Kahve içme fikrine her zaman açığım."

Carlos da gülümsedi. Saçları muhtemelen dehşet görünüyordu. Genelde yatağa girdikten sonra en azından atkuyruğu yapmaya çalışırdı ama dün gece... Pek zaman olmamıştı.

"Harika." Yanındaki komodinin üzerine bir fincan kahve koydu. "Al bakalım."

Kupaya baktı ve sonra tekrar ona döndü.

"Gerçekten mi? Bana kahve mi yaptın?" Carlos cevap barizmiş gibi başıyla onayladı. Hâlâ inanamıyordu.

Neşe içinde doğruldu. Ona gerçekten kahve mi yapmıştı? Onu yatağa mı getirmişti? Uzun zamandır kimse kahvesini yatağına getirmemişti... Bir saniye, aslında, hiç kimse sabah kahvesini yatağına getirmemişti. Otellerdeki oda servisi gar sonları dışında.

Kupayı aldı ve sıcak, topraksı kahve kokusunu içine çekti.

"Peki ya kahvaltıya ne dersin?"

Başını kupasından kaldırdı ve baktı. Bu hileli bir soru muydu?

"Kahvaltıyla ilgili her zaman çok güçlü, olumlu hislerim vardır. Neden... Neden soruyorsun?"

Yatak odasının kapısına doğru yürüdü.

"Burada bekle."

Carlos birkaç saniye sonra elinde tepsiyle geri geldi. Pekâlâ, hayır, normal bir tepsi değil, bir fırın tepsisiydi. Ama Nik'in umurunda mıydı? Hiç de bile. Fırın tepsisini dizlerinin üzerine koydu ve tepsinin içindeki tabakta yağda pişirilmiş yumurta, üç dilim domuz pastırması ve bol tereyağlı iki dilim ekmek vardı. Çatal, bıçak ve küçük bir kavanoz reçel de vardı. Küçük bir kavanoz reçel mi? Bunun bir rüya olması gerektiğini biliyordu.

"Harika görünüyor," dedi, çünkü insan rüyalarında ona taze kahvaltı getiren insanlara böyle söylerdi. "Bütün bunları sen mi yaptın?"

Gülümsedi, yüzünde önceki gece risottosuna iltifat ettiği zamanki o gururlu ifade vardı. Görünüşe göre, ne kadar iyi bir aşçı olursanız olun, insanlar size yemeğinizin iyi olduğunu söylediğinde hoşunuza gidiyordu. Artık bildiğine göre, ona sürekli söylerdi.

"Evet. Umarım yağda yumurta seversin. Emin olamadım. Pankek sevdiğini biliyorum ama..."

Neyse ki kahvaltılık yiyeceklerin hepsini seviyordu.

"Yağda yumurtaya bayılırım. Bunların hepsini severim."

Carlos'un kendisine *iki kez* kahvaltı hazırladığını Courtney asla bilmemeliydi. Ah kahretsin, dün gece de ona akşam yemeği yapmıştı. Courtney ilişkileri öyle çılgınca sınıflandırıyordu ki onu Carlos'un yemek yapmayı sevdiğine ikna etmeye çalışmak başarısız bir girişim olurdu.

Yatağa, Nik'in yanına, elinde kendi tabağıyla geri döndü.

"Henüz denemedin bile, sevdiğini nereden biliyorsun?"

Çatalını aldı ve yumurtadan bir ısırık aldı. Yumuşak ve kremsi, bir yumurtada olmasını istediği bütün özellikler vardı.

"Şimdi denedim ve sevdiğimi biliyorum. Memnun musun?"

Başıyla onayladı.

"Fazlasıyla."

Çok hızlı bir şekilde tüm yemeğini bitirdi ve yatağa uzandı.

"Aman Tanrı'm, o kadar doydum ki sanırım öleceğim."

Carlos hâlâ pastırmasının son dilimini çiğniyordu.

"Belki de o kadar hızlı yememeliydin, değil mi?"

Nik battaniyeyi kafasına kadar çekti.

"İştahım açıktı. Açtım!" dedi battaniyenin altından.

Carlos tabağını yatağın ucuna doğru itti ve ona katılmak için başını yorganın altına soktu.

"Ne dedin?"

Neredeyse burun burunaydılar, Carlos'un sıcak, kalın battaniyesinin altına gizlenmişlerdi. Birlikte bir kozada gibiydiler. Onunla bütün gün böyle mutlu bir şekilde kalabilirdi.

"Yemeklerin iştahımı açtığını, aç olduğumu söyledim."

Elini Nik'in dizine yerleştirdi ve vücudunun yan taraflarında aşağı yukarı gezdirdi. Yemek yerken çarşafı etrafına

sarmıştı ama artık Carlos ile aralarında bir engel yoktu.

"Kesinlikle öyleydin. Neden sana kahvaltı hazırlamak için erken kalktım sanıyorsun? Acıkmış olabileceğini düşündüm."

"Hım, teşekkür ederim." Elini vücudunda gezinmeye devam etti. Sırtüstü yattı ve bacaklarını açtı.

"Saat kaç? Ne zaman işte olman gerekiyor?"

Nik'in boynunu öptü.

"Şey, sarınım yedi buçuk? Erken kalkmak konusunda nasıl hissettiğini biliyorum ama kahve ve kahvaltının yardımcı olacağını düşündüm?"

Nik'in gözleri fal taşı gibi açıldı ve battaniyeyi aşağı çekti.

"Sabah yedi buçukta mı?" Odaya bakındı, hiçbir yerde söylediğini doğrulayacak bir saat göremedi. Zaten neden bu konuda neden yalan söylesin ki? "Beni saat yedide mi uyandırdın?"

Omzuna öpücükler kondurdu.

"Biliyorum, biliyorum, çok üzgünüm. Ama uyanıktım. Ayrıca acıkmıştım. Ve yumurta isteyebileceğini düşündüm..." yanağını öptü, "ve domuz pastırması..." diğer yanağını öptü, "ve çilek reçeli..." dudağını öptü. Öpüşmeyi sanat hâline getirmişti. Ne kadar hızlı, istekli ve etkileyici olursa olsun asla acele etmiyor, sabırsız davranmıyordu.

"Hım. Sarınım kaybettiğim uyku saatimi telafi etmenin bir yolunu bulman gerekecek. Bunu nasıl yapacağına dair bir fikrin var mı?"

Teninden gülümsediğini hissedebiliyordu.

"Ah, aklımda birkaç fikir var."

Daha sonra, işe gitmek için aceleyle giyindiği sırada kemerini bağlarken durdu.

"Ah, şey, cumartesi gecesi boş musun?"

Nik kot pantolonunu yerden aldı ve cebinden telefonunu çıkardı.

"Kontrol edeyim. Neden, ne oldu?"

Takvimine göz attı, cuma gecesi doğum günü partisi vardı ve cumartesi öğleden sonra Dana ile bir düğün partisine katılacaktı ama cumartesi gecesi boştu.

"Evet, boşum. Cumartesi öğleden sonrasını kastetmediğinden emin misin? Düğün partisine gitmemem için bana iyi bir bahane verebilirsen, seni sonsuza kadar severim."

Kahretsin. Pantolonunu giymek için döndü ve o kelimeyi hiç söylememiş gibi davranmaya karar verdi. Neyse ki, Carlos "boşum" kelimesinden sonrasını duymuş gibi görünmüyordu.

"Önemli bir şey değil, arkadaşım Drew ve nişanlısı Alexa buraya gelecekler ve o akşam yemeğine gideceğiz, bize katılmak istersen gelebilirsin."

Nasıl yani? Arkadaşı ve nişanlısıyla tanışmasını mı istiyordu? İlişkilerden uzak durmak istemesinin bir nedeni de istemediğinde insanların can sıkıcı arkadaşlarıyla takılmak zorunda kalmamaktı. Bunu en son yaptığında Dodger Stadyumu'nda Fisher ve arkadaşlarıyla birlikteydi ve tüm dünya olayların nasıl sonuçlandığını biliyordu.

Neden boş olduğunu söylemeden *önce* aklından geçenleri öğrenmeyi beklememişti? Bundan kaçınmak için düğün partisini kullanabilirdi. Bir düğün partisinin evren için yaptığı tek iyilik bu olurdu!

"Yapacak bir işin varsa sorun değil." Carlos çorap çekmecesini karıştırıyordu. "Ama Drew ve Alexa eğlenceliler ve onları seveceğini düşünüyorum."

Gidip gitmemesi Carlos için çok büyük bir sorun değilmiş gibi görünüyordu. Bu onu daha iyi hissettirdi. Belki de kendini beğenmiş çift arkadaşları mutfak tezgâhı, düğün çi-

çekleri ya da son romantik kaçamaklarında kaldıkları sevimli pansiyon hakkında konuşmaya başladıklarında ona eşlik edecek biri olsun diye davet ediyordu.

"Olur, tabii," dedi. "Ne zaman ve nerede olduğunu söylemen yeterli."

Sonuçta Carlos *kendi* arkadaşlarıyla tanışmıştı.

"Söyleyeceğim." dedi saatini takarken. Evden birlikte çıktılar ve Nik'i merdivenlerin bitiminde öptü. "İşe zamanında yetişebilirim gibi görünüyor. Cumartesi görüşürüz."

Onu geri öptü.

"Cumartesi görüşürüz!"

Başına ne işler açmıştı?

Drew, cumartesi öğleden sonra Carlos'un ön kapısında dururken, "Demek yeni evin burası!" dedi. "Bana danışmadan ev aldığına inanamıyorum."

Carlos, Drew'u eve doğru yönlendirdi.

"Lütfen, tüm süreçte hiçbir işe yaramazdın. Satın almak için bir ev bulmayı başarabilmemin tek nedeni, etrafımda beni saunaya, çalışma odasına, granit tezgâhlara ya da o izlemeyi sevdiğin ev programlarında gösterilen şeylere ihtiyacım olduğunu ikna etmeye çalışmamış olmandı."

Drew eve girdi ve etrafına bakınırken başını onaylayan bir şekilde salladı.

"Biliyor musun, Alexa'yı da o programların bağımlısı yaptım. Bazen cumartesi günleri pazara, kahvaltıya, yogaya ya da başka bir yere gitmeye hevesleniyor ama dört saat sonra kendimizi hâlâ kanepede ev alışverişi programı izlerken buluyoruz. Harika bir şey."

Carlos gözlerini devirdi. Sonra Drew'un yüzüne baktı.

Lanet olsun, adam o kadar mutlu görünüyordu ki onunla alay edemiyordu.

"Programlar hakkında daha fazla bir şey söylemediğin sürece seni ev turuna çıkarırım. Ev oldukça küçük ve daha yapmak istediklerimin yarısını bile yapmadım ama eğer bana çift gözlü lavaboya, gömme aydınlatmaya ya da bu saçmalıklardan herhangi birine ihtiyacım olduğunu söylersen, seni dışarı atarım."

Drew, Carlos'un ona uzattığı birayı aldı ve büyük bir yudum aldı.

"Bu televizyonu şimdiden sevdim. Hem mutfakta hem de kanepede izleyebilmen için dönebiliyor mu?"

Carlos başıyla onayladı ve televizyonun üstünü okşadı.

"Dönüyor. Beni her gün mutlu ediyor."

Evi dolaştıkları esnada Drew banyodaki ve mutfaktaki ısıtmalı zeminler hakkında şaşırtıcı miktarda soru sordu. Daha sonra kendilerini oturma odasındaki kanepede maç izlerken buldular.

"Ah aklıma gelmişken sorayım, Jessie nasıl?"

Carlos, otomatik olarak aileden birinin kendisini arayıp aramadığını kontrol etmek için telefonuna uzandı. Hiçbir şey yoktu.

"İdare ediyor. Tansiyonu hâlâ yüksek ve bu durum beni endişelendiriyor ama doktoru endişeli görünmüyor. Daha otuz üç haftalık hamile. Sanırım annem ve teyzem her gün bunun için dua ediyorlar. Sanırım ben de etmeliyim."

Drew omzuna hafifçe vurdu.

"İyi olacak, dostum. Eminim doktoru yapması gereken her şeyi yapıyordur."

Muhtemelen yapıyordu ama bu onu daha az korkutmuyordu.

"Evet. Sadece malum zaman geldi. Sanırım ailemdeki

herkes sağlıkla ilgili konularda oldukça paranoyak olur. Ben dâhil."

Nik konuyu açtığından beri Angela ile babaları hakkında konuşmayı düşünüyordu. Nik, Angie'nin babalarını kaybetmenin nasıl bir his olduğunu bilen tek kişi olduğu konusunda muhtemelen haklıydı. Belki bu acıyı onunla paylaşmak ikisine de yardımcı olabilirdi.

Ama buna hazır olduğundan emin değildi. Acısını dindirmek için neredeyse beş yıl harcamıştı; onu bağrına basma fikri yanlış geliyordu.

Carlos kendilerine cips, salsa sosu ve biraz daha bira almak için kalktı. Drew hemen bir cips aldı ama salsa sosuna daldırmadan önce tereddüt etti. Carlos gözlerini devirdi.

"Aman Tanrı'm, gideli bir yıl bile olmadı. Baharatlı yiyeceklerden korktuğunu unutmadım."

"Sadece kontrol ediyordum! Artık Drew tarzı salsa stoklayıp stoklamadığında emin değildim."

Carlos kanepenin üzerindeki minderlere yaslandı. Nik bu kanepe konusunda haklıydı; oldukça büyülüydü.

"Stoklamıyorum. Sadece senin için aldım. Onur duy bakalım. Bu saçmalığı öyle sıradan biri için satın almam."

Drew elini kalbinin üzerine koydu.

"Duyuyorum, adamım. Duyuyorum."

Bir sonraki reklam arasında Drew boğazını temizledi.

"Aslında. Bahsetmişken. Sana sormak istediğim bir şey vardı."

Neden bahsederken? Carlos kaşlarını kaldırarak ona baktı.

"Gururum okşandı ama yakın zamanda evlenmeyi düşünmüyorum."

Drew ona cips fırlattı.

"Siktir git. Başım bağlı, unuttun mu?"

"Evet, evet, hatırlıyorum," dedi Carlos.

"Neyse. Muhtemelen sen olmasaydın hiçbir zaman aklımı başıma toplayamazdım diyecektim ve şey, sağdıcım olur musun?"

Lanet olsun. Carlos bugün duygusallaşmayı planlamamıştı ama bu şaşırtıcı bir şekilde onu etkilemişti.

"Ah kahretsin, dostum, elbette olurum."

"Teşekkürler." Drew derin bir nefes verdi. "Nişan partisi için Berkeley'deyken soracaktım ama o zaman Jessie'nin durumunu yeni öğrenmiştin ve aynı anda çok fazla şey oluyordu. Sadece konuşmanın çok çılgın olmadığından emin ol, büyükannem orada olacak."

Carlos sırıttı.

"Ah, konuşmam harika olacak." Carlos ellerini ovuşturdu ve iyi olan salsa sosuna uzandı. "Eğlenceli olacak. Düğün tarihiniz belli mi?"

Drew başını salladı.

"Henüz değil, üzerinde çalışıyoruz. Muhtemelen önümüzdeki yaz. Lanet olsun, yapabilsem yarın yaparım. Ama tarih belli olur olmaz ilk öğrenen sen olacaksın. Bütün haftayı benim için kapatsan iyi olur."

Carlos güldü.

"Öyle olsun bakalım. Geçen yıl bu zamanlarda biri bana senin bir yıl sonra 'yarın' evlenmeye hazır olacağını söyleyeceğini söyleseydi, ne düşünürdüm diye hayal etmeye çalışıyorum. Muhtemelen şoka girerim."

Drew boş salsa kâsesini aldı ve doldurmak için mutfağa gitti.

"Muhtemelen girerdin. Lanet olsun, ben kesin girerdim. Ne diyebilirim ki, zamanı gelince oluyor."

Drew bir sonraki reklam arasında, çok normal bir şekilde, "Hey, bu Dodgers maçında tanıştığın kızla neler oluyor? Na-

sıl biri? Bu akşam tanışacağız, değil mi?" diye sordu.

Carlos gözlerini devirdi. Drew, çiftlerin her zaman yaptığı "biz" dilini kullanıyordu. Çoktan o insanlardan birine mi dönüşmüştü?

"Evet buluşacağız. Şansına, gitmesi gereken bir bebek partisinden kaçmak için bahane arıyordu, o yüzden buluşuyoruz." Pekâlâ, bir nevi doğruydu. Belki bu Drew'u bu akşamki yemeği tam bir çift yemeğine dönüştürmeye çalışmasını engelleyebilirdi. "Gereğinden çok anlam yükleme. Yarın onunla evlenmeye hazır değilim."

"Tamam, tamam, abartılacak bir şey değil. İlk defa söylediğinde de duydum."

Carlos, Drew'un yüzündeki ifadeden kendisini hiç duymadığından fazlasıyla emindi.

Carlos, Carlos'un arkadaşı ve arkadaşının muhtemelen mükemmel nişanlısıyla akşam yemeğine çıkmak Nik'in yapmak istediği son şeydi. Fisher'ın tek iyi yanı, tüm arkadaşlarının sinir bozucu olmasıydı. Arkadaşları farkına varmadan, yüzlerine bakarak sürekli onlar hakkında dalga geçiyordu. Bunu muhtemelen Carlos'un arkadaşlarıyla başaramazdı.

Ayrıca ne giymesi gerektiği konusunda hiçbir fikri yoktu. Partideki herkes kısa şirin çiçekli elbiseler giymişti. Nik yedi yaşından beri kısa, şirin çiçekli bir elbise giymemişti. Partiye siyah elbise giymeyerek kendinden ödün vermişti. Ama bu gece daha az agresif bir şekilde aykırı olmak istiyordu.

Vazgeçip Dana'yı aramadan önce beş dakika boyunca dolabına boş boş baktı.

"Pekâlâ, o sıkıcı partiye seninle gittim; şimdi beni bu akşam yemekten kurtararak borcunu ödemek zorundasın."

"Neden gitmek istemiyorsun?" diye sordu Dana. Nik dü-

renli nefes alışından onun koştuğunu anlayabiliyordu. İyi ki Dana'yı bu kadar çok seviyordu, aksi takdirde egzersiz sırasında sohbet edebildiği için ondan nefret ederdi.

"Erkek arkadaşım bile değil. Neden onun arkadaşlarıyla tanışmam gerekiyor? Ayrıca, ya benden nefret ederlerse?"

Muhtemelen ondan nefret edeceklerdi. Onun Carlos için fazla kaba, alaycı veya soğuk olduğunu düşüneceklerdi.

"O zaman neden ona gideceğini söyledin?" diye sordu Dana. "Genellikle yapmak istemediğin şeylere evet demezsin."

Belki de tekrar o deri ceketini giymeliydi? O ceketi seviyordu. Kendini havalı biri gibi hissediyordu.

Bu gece giyerse oldukça terli havalı biri gibi hissettirirdi; dışarısı yirmi altı derecenin üzerindeydi. Derin bir iç çekerek ceketi dolabına geri koydu.

"Doğru değil. Sürekli yapmak istemediğim şeyleri yapıyorum. Bugün seninle o aptal partiye gittim, değil mi?"

Dana'dan gelen sesler normal bir insandan gelseydi, nefeslerinin kesildiği anlamına gelebilirdi ama Dana'nın değil.

"Courtney ve ben sayılmayız. Cidden, neden evet dedin?"

Nik içini çekti.

"Akşam yemeği için boş olup olmadığımı sordu, yalan söylemem mi gerekiyordu? Ve sadece..." Hayır, Dana'ya Carlos'un ona kahvaltı hazırladığını söylememeliydi. Courtney değildi ama yine de buna tepki verirdi. "Ayrıca, siz onunla tanıştınız. Arkadaşlarıyla buluşmaya hayır demek kaba olurdu."

"Pekâlâ, o zaman gitmelisin. Seni sevecekler! Biz Carlos'u sevdik, değil mi? Erkekler söz konusu olduğunda Courtney ve ben oldukça sert bir ikiliyiz. Doğum günü partimde giydiğin lacivert çizgili elbiseyi giy. Ayrıca giymeyi düşündüğünü bildiğim o kısa botları da giyme, palyaço ayakkabılarına benziyorlar."

Botları dolabına geri koydu.

"Senden nefret ediyorum. Çok kötüsün. Sandalet gibi bir şey giyeceğim."

"Ben de senden nefret ediyorum," dedi Dana. "Şimdi kapatmam gerek. Koşu arkadaşımla tanışmak üzereyim."

Nik gümüş sandaletlerini alırken durdu. Bu sandaletler bacaklarını harika gösteriyordu.

"Deminden beri koşmuyor muydun?"

"Sadece bir buçuk kilometre, onunla buluşmak için koşuyorum." Nik hayatı boyunca koşmak hakkında "sadece" ve "bir buçuk kilometre" dememişti. "Tamam, sonra konuşuruz! Nasıl geçtiğini sonra anlatırsın!"

Akşam yemeği, Silver Lake'teki en sevdiği restoranlardan biri olan ve evine çok yakın ve gümüş sandaletleriyle bile yürüyerek gidebileceği Stella'daydı. Herkese trend ve Instagram'da paylaşılabilir olmasına rağmen orayı sevdiğini söylerdi ancak kendisi de Instagram'da birkaç gönderi paylaşmıştı. İçeri girdiğinde Carlos'u gördü ama Carlos masanın diğer tarafındaki iki kişiyle konuşmakla o kadar meşguldü ki onlara doğru yürüdüğünü fark etmemişti.

Ah, neden bu kadar gergindi?

"Merhaba," dedi masanın hemen yanına geldiğinde.

"Hey!" Carlos sandalyesinden fırladı ve onu yanağından öptü. "İçeri girdiğini bile görmedim." Yerlerine oturdular ve masanın karşısındaki kadını gördüğünde bir kez daha baktı.

"Nik, bunlar arkadaşlarım Drew ve Alexa. Drew ve Alexa, Nik ile tanışın."

Carlos, Alexa'nın siyahi olduğunu ona söylememişti. Drew hakkında ona anlattıklarından sonra, az acılı salsa sosu ve başka şeyler, siyah bir kadınla nişanlı olacağı asla aklına gelmezdi.

Ve... Alexa'nın yüzündeki hızla gizlediği şaşkınlık ifa-

desine bakılırsa, Alexa da onun siyahi olduğunu bilmiyordu. Carlos'la "arkadaşlarına siyah olduğumu söyledin mi?" konuşması yapması gerektiğini düşünmemişti. Latin kökenli olduğu için buna gerek olmadığını düşünmüştü. Muhtemelen kısmen doğruydu; arkadaşlarının ırkçı olduğundan endişe etmemişti. Ama Alexa olmasını beklediği gibi beyaz bir kadın olsaydı, yüzündeki o şaşkınlık ifadesi daha çok stres yapmasına neden olurdu. Bunun yerine, bu akşamla ilgili kaygısının bir kısmının uçup gittiğini hissetti.

"İkinizle de tanıştığıma çok memnun oldum. Hakkınızda çok şey duydum," dedi. *Alexa'nın siyahi olması dışında.*

"Ben de," dedi Drew. "Carlos'un orada olduğunu bile bilmeden önce SportsCenter'da ünlü olmana şahit olmuştum."

Alexa çok da gizli olmayacak bir şekilde onu dürttü.

"Drew'un tam olarak söylemek istediği şey..."

Nik güldü.

"Teşekkürler ama sorun değil. Üç hafta önce bu konuyu açan herkesin üzerine 'yanlışlıkla' içkimi dökebilirdim ama artık o kadar hassas değilim."

"Nik," dedi Alexa, "Carlos bize yazar olduğunu söyledi. Ne tür şeyler yazıyorsun?"

Evlilik teklifi konusunda artık o kadar hassas değildi ama yine de Alexa'nın konuyu değiştirmesine sevinmişti.

"Araştırmacı gazetecilik ve ünlülerin profillerini çıkarmanın karışımı. Şunu söyleyeyim, koruyucu aile yanında kalan çocuklarla ilgili bir yazı üzerinde çalışırken Ivy Robinson'ın profilini çıkarmak moral vericiydi."

"Vanity Fair'deki profil mi? O yazıyı sen mi yazdın?" Nik başıyla onayladı ve Alexa'nın gözleri parladı. "Okuması çok eğlenceliydi! Arkadaşlarımla birbirimize yazıdan alıntılar gönderip durduk."

Birinden hoşlanmanızı sağlamak için samimi bir iltifat gibisi yoktur.

"Çok teşekkürler. Yazarken çok eğlendim. Okuyucuya ulaşmasına sevindim. Ve... Sanırım Carlos, Berkeley belediye başkanı için çalıştığını söylemişti?"

Alexa başını salladı.

"Genel sekreter."

"Vay canına, büyük bir işmiş. Seviyor musun?"

Yüzündeki gülümseme her şeyi açıklıyordu.

"Bayılıyorum. Açıkçası bazen nefret ediyorum ve bazen sinirimi tepeme çıkarıyor. Ama o durumların bazılarında bile seviyorum."

Garson araya girene kadar ikisi de bir süre işleri hakkında konuştular, erkekler de doktor muhabbeti yaptılar.

"İçecek menüsüne bakma şansınız oldu mu?" diye sordu garson.

Nik ve Alexa başlarını hayır anlamında salladı; konuşmakla çok meşguldüler.

Alexa içecek menüsüne bakarken, Nik etrafına baktı ve elinde olmadan gülümsedi. Restoranın cam çatısından gökyüzüne yumuşak pembe renk veren gün batımı görünüyordu. Her yerde büyüyen bitkiler ve tepedeki iplerden sarkan ışıklar vardı. O bile bunun romantik olduğunu kabul etmek zorunda kaldı. Carlos uzanıp masanın altında elini tuttu. Restoran da onu etkiliyor olmalıydı. Carlos'a gülümsedi.

"Bir kadeh roze şarabı alacağım," dedi Alexa.

Carlos elini sıktı. Nik kıkırdamamak için diye menüye baktı.

"Um, ben de aynısından alayım lütfen," dedi. Carlos elini daha çok sıktı, Nik de karşılık verdi.

Menü hakkında konuşmaya başladılar ve hepsi bifteklerinin yanında patates kızartması mı yoksa patates püresi mi almaları gerektiğini hararetli bir şekilde tartıştılar (ikisine de karar verdiler).

Yemek sipariş ettikten sonra Alexa konuyu tekrar Nik'in işine geri getirdi.

"Yazıdaki Ivy'nin stilisti hakkındaki her şeyi sevdim. En iyi arkadaşım San Francisco Körfez Bölgesi'nde stilistlik yapıyor ve tabii orada, burada olduğu kadar yüksek profilli bir iş değil ama yine de onun için harika bir yazı oldu, özellikle de stilisti başka bir siyahi kadın olduğu için."

Hâlâ Carlos'un kendisine Alexa'nın siyahi olduğunu söylemediğine inanamıyordu.

"Arkadaşının bir stilist olması çok ilginç. New York ve Los Angeles dışındaki şehirlerde de stilistlerin olduğunu gerçekten fark etmemiştim. Ama elbette başka yerlerde yaşayan ve giyinmesi gereken birçok insan var. Sanırım uzun süredir bu dünyanın içindeyim ki dar görüşlü oldum."

Carlos, şarabına uzanan eline hafifçe vurdu.

"Affedersin bölüyorum ama stilist de ne oluyor?"

Masanın geri kalanı kahkahalarla gülmeye başladı, Drew bile. Carlos hemen Drew'a döndü.

"Yani senin bildiğin bir şey mi? Los Angeles'tan ayrıldın ve şimdi bir uzman mısın?"

Nik hâlâ gülüyordu, en çok da yüzündeki ifadeye.

"Drew'un neden bunu bildiğini bilmiyorum ama dürüst olmak gerekirse, ünlülere çok fazla dikkat etmedikçe çoğu insanın bildiği türden bir şey değil, ben iyi kötü takip ediyorum. Stilist giyinmene yardımcı olan biri, bu kulağa aptalca gelebilir ancak ünlüler için gerekli bir şey. Ve dürüst olmak gerekirse, ne zaman bir stilistle konuşsam, keşke benim de olsa diyorum."

Alexa başıyla onayladı.

"Evet, Maddie'nin yaptığı da tam olarak bu. Müşteri listesinde bazı yerel ünlüler var ancak müşterilerinin çoğu, şık görünmek zorunda olan ancak bunu kendi başlarına nasıl

yapacaklarını anlamaya zamanları veya eğilimleri olmayan gerçekten meşgul kadınlar. Onun gibi insanlara başvurmak, minyon ya da büyük beden, uzun ya da alışveriş yapmanın acı verici olduğu başka durumlar fark etmeksizin daha yaygın hâle geldi. En iyi arkadaşım olduğu ve bana ücretsiz yardım ettiği için minnettarım. Maaşımla ücretini karşılayamazdım. Drew'un stilistin ne olduğunu nasıl bildiğini anlatayım, çünkü Maddie ona çok sevdiği o yırtık eski kanvas spor ayakkabılarını giymeye devam ederse artık benimle dışarı çıkmasına izin verilmeyeceğini söyledi, işte bu yüzden."

Carlos'un kahkahası restoranda yankılandı.

"Yani birisinin gerçekten onlardan kurtulduğunu mu söylüyorsun? Yıllardır çabalıyordum! Artık stilistlerin gerekli olduğuna inanıyorum, başka bir şey söylemeye gerek yok."

Hâlâ yemeklerini beklerken Nik lavaboya gitmek için kalktı, Alexa da ona katıldı. Daha sonra ellerini yıkarken, Nik aynada Alexa'ya baktı ve aç karnına içtiği iki bardak roze şarabın etkisiyle ağzından çıkanları süzmeden konuştu.

"Pekâlâ, daha fazla içimde tutamayacağım. Carlos bana senin siyahi olduğunu söylemedi."

Alexa ellerini tezgâhın üzerine koydu.

"İkisi de bana senin siyahi olduğunu söylemedi! Sorunları ne? Drew'un seni o videoda gördüğünü biliyorum, o yüzden kesinlikle biliyordu. Ben hiç izlemedim, Serena'nın maçları dışında çoğu zaman ESPN'de izlediklerine dikkat etmiyorum. Sen geldiğinde neredeyse ikisini de öldürüyordum."

Nik ona kâğıt havlu uzattı.

"Oturduğumda şaşırmış göründüğünü düşünmüştüm."

Tuvalete başka biri girdi ve Alexa sesini alçalttı.

"Tabii ki hoş bir şaşırma, hadi ama, demek istedim." Tuvaletten çıkarken Nik için kapıyı açık tuttu. "Carlos harika biridir, bu yüzden artık onun için daha da mutluyum."

Nik bu yorumu görmezden gelmeye karar verdi. Carlos'la aynı fikirde olduğunu biliyordu ve arkadaşları yeni nişanlanan çiftlerin yaptığı gibi bir çeşit "Bizim gibi herkesin mutluluğu bulmasını istiyoruz!!!" gibi bir şey yapmak istiyorlarsa, hayallerini yıkan Carlos olacaktı, Nik değil.

Akşam yemeği, tatlı ve yemek sonrası birkaç içkiden sonra sarılarak vedalaştılar.

Carlos'un arabasına bindiğinde Nik, "Düşündüğümden çok daha iyiydi," dedi.

Hata. Bunu yüksek sesle söylemek istememişti.

"Ne demek istiyorsun? Arkadaşlarımı seveceğini düşünmemiş miydin?"

Nik soruyu geçiştirdi.

"Bana Alexa'nın siyahi olduğunu söylemedin!"

Park yerinden geri geri çıkarken durdu.

"Gerçekten mi? Söylemedim mi?" Güldü. "Sana söylediğimden emin olduğumu söyleyecektim ama eminim ki bu senin hatırlayacağın bir şey oldurdu."

Kaşlarını havaya kaldırarak yan yan baktı.

"Kesinlikle haklısın, hatırlardım."

Evine giden kısa yolda ilerlerken başını salladı.

"Buna inanamıyorum. Özür dilerim." Elini dizine koydu ve ona gülümsedi. "Sanırım bunu telafi etmenin bir yolunu bulmam gerekecek, değil mi?"

Nik ona geri gülümsedi.

"Bu akşam bol bol roze şarabı içtim."

Carlos çarşamba akşamı işten sonra doğrudan Angela'nın evine gitti. En son gittiğinde, ucuz IKEA kitaplığının parçalandığını fark etmişti, bu yüzden ona yeni ve güzel bir kitaplık almıştı. Evine geldiğinde aradı.

"Hey!" dedi telefona cevap verdiğinde. "Aile grubuna gönderilen bu milyonlarca mesaj seni de benim gibi çıldırttı mı?"

Güldü ve arabadan indi.

"Aman Tanrı'm, Angie- birkaç saat hastalarımı muayene ettikten sonra telefonuma baktım ve otuz beş yeni mesajı görünce panikledim ama annem, Tia Eva ve Jessie dondurma hakkında mı konuşuyorlardı? Neler yaşanıyordu?"

Angela içini çekti.

"Kesinlikle! Jessie'nin çıldırdığına eminim ama ben bile ona bağırmak istedim."

Carlos bagajı açtı.

"Lütfen ona bunu bir daha yapmamasını söyle. Ben söylersem bana kızacağını biliyorum. Ayrıca kapını aç. Buradayım."

Telefonu kapattı ve içinde yeni kitaplığın bulunduğu kutuyu bagajından çıkardı. Angie kapıyı açtığında binanın ön kapısındaydı.

"Burada ne işin var? Bu akşam geleceğini söylememiştin."

Yanından geçip asansöre yöneldi.

"Randevun mu var? Umarım öyledir."

Asansöre bindiklerinde gözlerini devirdi.

"Hayır ama iyi denemeydi. Sadece yemek hazırlayıp işlerimi bitirmeye çalışıyorum. O kutuda ne var?"

Asansörden indiklerinde onu evine kadar arkasında takip etti.

"Yeni bir kitaplık. Eskisinin gitme vakti geldi ve kendine yenisini alsan kurulumunu bana yaptıracağını biliyordum, bu yüzden uygun olduğum zaman yaparım diye düşündüm."

"Bana kitaplık mı aldın?" Kapıyı açtı ve onun için açık tuttu. İçeriye girdiğinde sarımsak kokusu aldı. "Ve benim için bu akşam kitaplığı kuruyor musun? Bunu hak edecek ne yaptım?"

Kutuyu oturma odasında yere koydu ve açtı.

"Muhtemelen çok bir şey yapmadın. Sana aldığım alet çantası nerede?"

Koridordaki dolaba gitti ve raftan alet kutusunu aldı. Carlos kutunun kapağını açtığında, her şeyin yanlış yerde olduğunu görünce heyecanlandı. Buraya en son geldiğinden beri gerçekten kullanmış olmalıydı.

"Bira ister misin? Şarabım var ama sen her zaman şarabım konusunda mızmızlanırsın, o yüzden bu sefer sana şarap ikram bile etmeyeceğim."

Kesinlikle kız kardeşinin yanında roze şarabı içemezdi.

"Evet, lütfen." Tüm rafları kutudan çıkardı ve kullanım kılavuzuna baktı. Çok uzun sürmemesi gerekiyordu.

"Buyur." Ona bir bira verdi ve oturma odasının zemindeki tahta ve tahta benzeri malzeme yığınına baktı. "Benim kitaplığımdan daha büyük ve daha dayanıklı olacak gibi görünüyor. Teşekkürler, Carlos."

"Önemli değil." Küçük vida torbasını açtı ve tornavidaya uzandı. Bu alet çantasıyla birlikte Angie'ye bir elektrikli tor-

navida almalıydı. Artık Noel için ona ne alacağını biliyordu. "Hâlâ yemek yapman mı gerekiyor yoksa ben bunu yaparken benimle takılıp konuşabilir misin?"

Koltuğa oturdu ve yanındaki masaya şarap kadehini koydu.

"Tavuğu yaklaşık otuz dakika önce fırına koydum, yani bolca zamanım var. Bitirdikten sonra yemek ödülü istiyorsan, pişirdikten sonra bir sürü yemeğim olacak."

Kitaplığın kenarını altına vidaladı ve ona sırıttı.

"Oo, yanına o çıtır patatesleri de yapıyor musun? Onlara bayılıyorum. Milyonlarca yiyebilirim."

Başını salladı ve içini çekti.

"Maalesef yapıyorum. Sanırım yarın öğle yemeğine patates kalmayacak."

Diğer kenarı da aldı ve kitaplığın altına bir vida yerleştirdi.

"Kesinlikle kalmayacak. Kendine zar zor kalacak."

Şarabından bir yudum aldı ve birkaç dakika boyunca onu izledi.

"Hadi ama, bana yeni kız arkadaşını anlatabilirsin. Olduğunu biliyorum; hissedebiliyorum. Bana söylersen anneme söylemem söz veriyorum!"

Tabii ki. Onu yalnız bulur bulmaz sorguya çekeceğini bilmeliydi.

"Tanrı'm, hayır. Merak etme, o kategoride anlatacak bir şey olursa -ki uzun bir süre olmayacak- ilk önce sana anlayacağım."

Carlos'un yanına gitti ve vida torbasını aldı.

"Son birkaç haftadır çok daha rahat görünüyordun. Bu iyi."

"Hım." Düşününce son birkaç haftadır daha rahattı. Ama

bu sadece işine alıştığı içindi.

Başka bir vida almak için elini uzattı, Angie vida verdi

"Atıştırmalık yiyecek bir şeyin yok mu? Tavuğun kokusunu aldıkça ve yarım saat daha yiyemeyeceğimizi düşündükçe daha da acıkıyorum."

Başını salladı ve gözlerini kapattı.

"Haber bile vermeden evime geldin, oturma odamı ele geçirdin, tüm patateslerime el koydun ve şimdi atıştırmalık bir şeyler mi istiyorsun?" Ayağa kalktı. "Bir daha aradığında telefonunu açmayacağım."

İçi boş tehditler. Angie mutfağı karıştırırken kitaplığın arkasını vidalamaya devam etti.

Gözlerini kitaplıktan ayırmadan, "Merak ediyordum da," dedi. "Babamın hayat sigortasından aldığın parayı ne yaptın?"

Angie'nin odaya geri döndüğünü gördü ama başını kaldırmadı.

"O seyahat," dedi uzun bir aradan sonra. Önündeki kanepeye oturdu. "Bir yıl sonra Jessie ile İtalya'ya yaptığım seyahati hatırlıyor musun? Onun için harcadım."

Hâlâ kitaplık ile meşgulmüş gibi davranmayı bırakıp ona baktı ama Angie kucağına bakıyordu.

"Öğrenci kredilerim ya da ön ödeme gibi bir şey için kullanmam gerekiyor gibi hissettim ama sen o arabayı satın aldıktan sonra, istediğimi yapmakta özgür hissettim."

Ailesinden hiç kimseye arabasını böyle satın aldığını söylememişti.

"Bekle," dedi. "Arabayı almak için o parayı kullandığımı nereden bildin?"

Gözlerini devirdi.

"Carlos. Aptal değilim. Ve seni herkesten daha iyi tanıyo-

"Birden zam falan aldığını düşündüğümü mü sanıyorsun?"

Önemli bir noktaya değinmişti.

"Her neyse, seyahatiniz," dedi.

Angie başını salladı.

"Çocukken bana Manzaralı Oda kitabını aldığından beri hep İtalya'ya gitmek istemişimdir. Babam o kitaba ve bir gün İtalya'ya gitme fikrine takıntılı olmam konusunda benimle hep dalga geçerdi. 'Meksika senin için yeterince iyi değil mi?' derdi. Ama ArcLight'taki sinemada gösterimi olduğunda beni filmi izlemeye ve ardından İtalyan yemeğine götürdü. Ve Noel'de bana hep İtalya hakkında yemek kitapları ya da İtalyanca kitaplar gibi küçük şeyler verirdi."

Sesi boğazında düğümlendi ve bir an durdu.

"Her neyse, paranın bir kısmını kredi kartı borcumu ödemek için kullandım. Ama geri kalanını benim ve Jessie'nin Roma uçak biletleri ve Floransa-Venedik tren biletleri için kullandım." Güldü. "Jessie onun parasını ödemekte ısrar ettiğim için bana çok kızdı ama ona yalnız gidersem babamın çıldıracağını ve yaşasaydı onun da benimle gitmesini isteyeceğini söyledim- bunların hepsinin doğru olduğunu biliyordu."

Kafasını salladı.

"Jessie terfi aldığı için gittiğinizi sanıyordum."

Jessie ile balkonda durdukları arka planda İtalya'nın olduğu, duvarda asılı çerçeveli fotoğrafa baktı.

"Anneme ve Tia Eva'ya da öyle söyledik. Onlara gerçeği söylersek bize ders vereceklerini biliyorduk. Jessie terfi almıştı. Ama biletlerimizi ayırttıktan çok daha sonra aldı. Ondan önceki bahanemiz, birimizin korkunç bir ayrılık yaşaması olacaktı ama henüz hangimiz olduğuna karar vermemiştik."

Kafasını salladı.

"İşe yarar mıydı, pek emin değilim."

Angie kanepeye yaslanıp güldü.

"Kesinlikle yaramazdı."

Tekrar kitaplığın bir parçasına uzandı.

"Şey," dedi küçük kavelaları sıralarken. "Cuma günü hakkında."

Angie yavaşça doğruldu.

"Evet?" Sesi yumuşak, nazikti. Bu, konuşurken ona bakmak zorunda kalmasın diye, kitaplığın kenarlarına kavelaları yerleştirmeye konsantre olmasını sağladı.

"Bir planın var mı bilmiyorum ama o gün birlikte bir şeyler yaparsak güzel olur diye düşündüm. Belki de..." Sesi boğazında düğümlendi. "Belki babamdan bahsederiz."

Yanına oturdu ve iki elini de beline doladı. Kitaplığı bırakıp kız kardeşine sıkıca sarıldı.

"İsterim tabii ki de," dedi. "Hem de çok."

Gözlerini sildi ve onun fark etmemesini umdu.

"Ben de."

Nik, perşembe akşamı Natalie'nin Spor Salonu'na giderken Carlos'tan bir mesaj aldı.

Cumartesi günü ne yapıyorsun? Enchilada yapmama yardım etmek ister misin? Jessie dondurucuya koysun diye biraz fazla yapacağım ama söz veriyorum, emeğimizin bir kısmını yiyeceğiz.

Enchiladanın nasıl yapıldığını bilmiyordu ama Carlos'un ona tam olarak ne yapması gerektiğini söyleyeceğinden hiç şüphesi yoktu. Ve yetkili Carlos olunca, sonucun lezzetli olacağını biliyordu.

Ne zaman geleyim ve ne getireyim?

Ön bürodaki kişiye Natalie'yi nerede bulabileceğini sor-

ğu ve arka taraftaki bir ofise yönlendirildi.

16.00 gibi. Biraz bira getir, roze şarabı alınmasın.

Nik başını Natalie'nin ofisinden içeriye sokarak, "Merhaba," dedi. "Bir saniyen var mı?"

Son birkaç haftadır Carlos'un Natalie'nin Spor Salonu hakkında bir yazı yazma önerisini düşünmüş ve haklı olabileceğine karar vermişti. Los Angeles'ta değişebilir ücret tarifeli bir spor salonu olması zaten olağan dışıydı ve Natalie'ninki gibi her türlü vücut tipine olumlu bakan bir spor salonu tek boynuzlu at gibi bir şeydi. Birçok kadın dergisi, Los Angeles'ta sahibi kadın olan spor salonuyla ilgili hikâyeyi havada kapardı, özellikle de Natalie gibi neşeli ve fotojenik birinin sahip olduğu.

Natalie başını kaldırıp ona gülümsedi.

"Nik! Tabii ki. Merhaba!" Natalie'nin saçı nasıl her zaman bu kadar mükemmeldi? Bu kadın para kazanmak için spor yapıyordu ama yine de mükemmel bir şekilde sallanan sarı atkuyruğu vardı.

"Merhaba. Sen ve spor salonun hakkında bir yazı yazma fikrine açık olup olmadığını sormak istedim."

Natalie'nin gülümsemesi kayboldu. Boş gözlerle ona baktı ve hiçbir şey söylemedi. Bu yüzden Nik konuşmaya devam etti.

"L.A. ve New York Times, Variety, GQ, New Yorker ve çok daha fazlası için yazılar yazdım. Gerçek olduğumdan emin olmak için yazılarımı kontrol etmek için beni araştırabilirsin. Spor salonuna gelmemin nedeni bu değildi -çok farklı nedenlerle başladım- ama feminizmi destekleyen, kapsayıcı olan ve pek çok farklı geçmişe sahip ve sosyoekonomik sınıftan gelen kadınların erişebildiği bir yer bulmak oldukça nadirdir. Bu yüzden yazmak istedim."

Natalie hâlâ bir şey söylemedi. Lanet olsun. Nik, Nata-

lie'nin iş birliği ve izni olmadan bu yazıyı yazmayı gerçekten istemiyordu.

"Tamam." Natalie başıyla onayladı ama yine de gülmüyordu. "Peki. Bana e-posta gönder ve önümüzdeki birkaç hafta içinde konuşmak için bir şeyler planlayabiliriz. Senin için uygun mudur?"

Nik, Natalie'nin kendisine uzattığı kartı aldı ve ona kendi kartından birini verdi.

"Kesinlikle. Çok teşekkürler, iletişime geçeceğim. Derste görüşürüz."

Natalie başını salladı ve bilgisayarına döndü.

Nik, Natalie'nin ofisinden ayrıldı ve ders için üstünü değiştirmeye soyunma odasına girdi. Natalie, işleri için iyi bir şey olmasına rağmen Nik'in spor salonu hakkında yazma fikrinden pek memnun görünmüyordu. Bu parça ya bir felaket olacaktı ya da düşündüğünden daha ilginç olacaktı.

Dersten sonra barda içkilerini alır almaz Courtney, Dana'yı hedef aldı.

"Tamam, dökül bakalım."

Dana'nın gözleri kocaman açıldı.

"Neyi döküleyim? Neden bahsediyorsun?"

Nik'in aklı da aynı şekilde karışmıştı.

"Evet, neyi dökülecek?" diye Courtney'e sordu.

Courtney, Nik'e baktı.

"Sen de mi? Yeni erkeğinle gözünün önünde ne olduğunu göremeyecek kadar meşgul müsün?"

Dana'yı işaret etti.

"Kız burada yarın yokmuş gibi gülümsüyor, onu görmediğimizi düşündüğünde telefonuna bakınca gözlerinin içi gülüyor VE geçen gün cupcake bırakmak için evine uğradığımda, yatak odasında içinde göz kamaştırıcı şakayıklar olan

kocaman bir vazo vardı ve ben çiçeklere bakar bakmaz koşuya gitmesi gerektiğini söyledi."

Oooh. Nik, yüzünde çok mutlu ve çok suçlu bir ifadeyle olan Dana'ya baktı.

Courtney eliyle masaya vurdu.

"Kim." PAT. "Bu." PAT. "Yeni Kadın?" PAT. PAT. PAT.

O esnada tüm bar onlara bakıyordu ve kahkahalar atan Dana yüzünü ellerinin arasına aldı. Sonunda doğruldu.

"Peki. Courtney haklı. Size söylemedim çünkü..." İçini çekti. "Size söylemedim çünkü yeni kadın Natalie. Ve onunla bir hafta daha dersimiz olduğu için düşündüm ki..."

Nik elinde bardak olmadığı için sevinmişti, yoksa düşürürdü.

"Natalie, bizim Natalie mi? Spor salonundaki Natalie? Uzun boylu? Sarışın? SEKSİ? O Natalie mi?" diye sordu.

Courtney hâlâ şaşkın şaşkın Dana'ya bakıyordu.

"O Natalie," dedi Dana. "Her neyse, hâlâ oldukça yeni- birkaç hafta önce dersten sonra ona bir soru sordum ve konu konuyu açtı, koşu arkadaşı olduk."

"Konu konuyu açtının" sonu böyle olmamalıydı.

"Peki daha sonra?" diye sordu Nik.

"Ve bir gün koştuktan sonra evime döndük ve onu vitaminli su ikram etmek için içeri davet ettim ve sonra..."

Courtney masanın üzerinden uzandı ve kollarını Dana'ya doladı.

"Bunu bizden bir sır olarak sakladığın için sana çok kızgınım," dedi ona sıkıca sarılarak.

Nik başını salladı. "Şimdi spor salonuyla ilgili yazıma uzun bir yasal uyarı yazmak zorundayım- buna inanamıyorum." Kaşlarını çatmaya çalıştı ama Dana öyle sırıtıyordu ki karşılık vermemek imkânsızdı.

"Dereyi görmeden paçaları sıvamayın," dedi Dana. "Tekrar söylüyorum, sadece birkaç hafta oldu, şimdilik her şey yolunda."

Nik arkasına yaslandı ve gülümsedi.

"Bizi savunma derslerine yazdırdığım için bana kimse kızamaz, değil mi? İkiniz bir daha asla benimle tartışamayacaksınız."

İkisi de ona buz fırlattı.

Nik, cumartesi günü akşamüzeri elinde altılı bira paketi ve üzerinde eski Stanford tişörtüyle Carlos'un evine geldi. Enchilada yapmanın zahmetli bir iş olacağını hissediyordu.

"Hey! İçeri gel." Carlos kollarını doladı ve onu sımsıkı tuttu.

"Her şey yolunda mı?" diye sordu.

Başını salladı ve saçlarını öptü.

"Duygusal bir hafta oldu, sadece o kadar. İyi ki buradasın."

Carlos'u kendine doğru çekip öptü.

"Burada olmaktan memnunum."

Carlos, Nik'in başını öpüp geri çekilinceye kadar bir süre öyle durdular.

"Peki. Hadi yemeğe başlayalım."

Savaşa hazır gibi görünen mutfağa doğru yürüdüler. Bir köşede yığılmış tortilla paketleri, bir başka köşede torbalar dolusu kuru biber, mutfak masasının üzerinde alüminyum fırın tepsileri ve tezgâhta tanımadığı birçok malzeme vardı. Gözleri kocaman oldu.

"Buna hazır mısın?" Carlos mutfakta göz gezdirdi ve ellerini ovuşturdu.

Tam olarak emin değildi ama yine de başını salladı.

"Yapmamız gereken ilk şey sosları hazırlamak," dedi.

Soslar, çoğul. Bu adam oyun oynamıyordu. Altılı paketi ona verdi, o da içinden iki bira aldı ve gerisini buzdolabına koydu.

"Harika. Sen başla, ben de biraz atıştırmalık çıkarayım."

Kısa bir süre sonra lavabonun başında dikilmiş, yüzlerce gibi görünen Meksika domateslerinin ince kâğıdımsı kabuklarını soyuyordu. Carlos yanında duruyordu, soğanları dörde bölüyor, sarımsak ve çeşitli yeşilbiberlerle büyük bir fırın tepsisine diziyordu.

Onunla yemek pişirmek huzurlu hissettiriyordu. Televizyonda maç vardı ama sesi kısıktı, bu yüzden iyi bir arka plan gürültüsüydü. Konuşmuyorlardı ama aralarındaki sessizlik rahatsız edici değildi. Yanında gülümsediğini hissedebiliyordu.

Soyma işi bittiğinde, garip şekilli küçük meyveleri yıkayıp kuruttu ve fırın tepsisine eşit sıralar hâlinde dizdi.

"Harika." Dolu tenceredeki etleri parçalamaya koyuldu. Harika kokuyordu. Nik ağzını açtı, Carlos bir parça et verdi.

"Aman Tanrı'm, çok iyi," dedi.

"Artık bunu yatakta söylediğinde samimi olduğunu biliyorum, çünkü aynen böyle söylüyorsun."

Carlos'a bakarak sırıttı.

"Ya da ikisinde de yalan söylüyor olabilirim."

Carlos kafasını salladı.

"İmkânsız. Etin ne kadar iyi olduğunu biliyorum. İddialı olduğum bir konu varsa o da enchiladadır."

Ellerini yıkarken başını salladı.

"'İddialı olduğum bir konu varsa,' diyorsun."

Carlos güldü ve sebzeyle dolu iki fırın tepsisini aldı.

"Bunları koymam için fırını açar mısın?"

Sebzeler pişmeye başlayınca Carlos'a döndü.

"Sırada ne var?"

Ocağın diğer tarafını başıyla işaret etti.

"Biberlerin saplarını koparmamız, tohumlarını ayırıp yumuşamaları için uzun süre suda bekletmemiz gerekiyor. Eldivenleri giy ve biberleri çöp kutusunun üzerine ikiye ayır ki tohumları ve sapları direkt çöpe gitsin, sonra parçaları o büyük tencereye koy."

Carlos parçaladığı sığır etinin hepsini kesme tahtasından büyük bir kâseye dikkatlice aktarırken, Nik biber poşetlerini açtı. Torbaların hepsi açıldıktan sonra, kuru biberleri parmaklarıyla ikiye ayırdı ve kurumuş tohumları çöp kutusuna döktü. Tohumların bir kısmı biberlerin içine yapışmış gibiydi, bu yüzden biber parçalarını ocaktaki tencereye atmadan önce onları tırnağıyla kazıdı.

"Sığır etli enchiladalar ve tavuklu enchiladalar... Anladığım kadarıyla ailende vejetaryen yok?"

Carlos fırını tekrar açtı ve sebze tepsileri çıkardı.

"Tanrı'm, hayır. Vejetaryen enchilada götürsem muhtemelen hepsi çıldırır. Aslında çok yazık, çünkü şu anda yaptığımız kırmızıbiber chile sosunda peynirli ve soğanlı çok lezzetli enchilada yapıyorum. Onları ailem yerine arkadaşlarımla olan partilere saklıyorum; etobur arkadaşlarım bile büyük bir zevkle yiyorlar."

Biberden ayırmak için tırnağını inatçı bir tohuma sürttü.

"Lezzetli gibi görünüyor. Tek lokmada yerdim."

Carlos bütün sebzeleri büyük bir sürahiye doldurdu.

"Harika, bir gün denk gelebilirsin."

Sürahinin içine bir demet kişniş yaprağı ekledi ve el blenderını soktu ve kavrulmuş sebzeler yaklaşık otuz saniye içinde kokulu zeytin yeşili bir sos hâline geldi.

"Gördün mü?" Uzun bir süre sonra ilk defa Nik'e baktı. "Şimdi Meksika domatesi sosu ve... Aman Tanrı'm, ne yapıyorsun?"

Tam başka bir kuru biberin sapını koparırken durdu.

"Ne? Bana yapmamı söylediğin şey bu değil miydi?"

Kendisine neden yüzünde dehşet dolu bir ifadeyle baktığı hakkında hiçbir fikri yoktu.

Mutfağın diğer tarafına gitti ve biber torbalarının yanında duran kutuyu aldı.

"Eldivenler! Nik! Lanet olsun, biberlerin hepsine çıplak elle dokunuyorsun. Sana eldiven giymeni söylemeyi unuttum mu? Olamaz."

Neden bahsettiği hakkında hiçbir fikri yoktu.

"Eldivenle ne alakası var?"

Onu belinden tutup lavaboya doğru çekti.

"Kuru acı biberlere ve tohumlarına çıplak elle dokunuyordun. Birazdan parmakların alev alacak." Suyu açıp bulaşık deterjanını ona uzattı.

Oh.

Oooooh.

Bulaşık deterjanını ellerine döktü ve süngerle ovdu.

"Normalde yüksek sesle söylemediğim bir şeyi söyleyeceğim, özellikle de erkeklere. Ben bir aptalım."

Carlos güldü ama yine de endişeli görünüyordu.

"Beni öldürmene neden olabileceği için bu ifadeye katılmayı reddediyorum."

Nik kahkaha attı.

"Hayır, senin hatan değildi." Kendini gerçekten aptal hissetti. "Kutu tam orada oturuyordu. Dikkat etmem gerekirdi." Burnunu kıpırdattı. "Her şey yolunda. Başımda dikilip el yıkamamı izlemene gerek yok, bir sonraki işine geçebilirsin."

Ameliyat eldivenlerinin kutusunu aldı ve bir çift giydi.

"Tamam, ben biberleri hallederken birkaç dakika daha ellerini yıkamaya devam et."

Başıyla onayladı. Burnunu kaşımak için elini götürdü ama kendini tam zamanında durdurdu.

Nik ellerini ovalarken, Carlos birkaç dakika boyunca biberleri ayırdı. Nik'in yaptığından daha az özenli bir şekilde zehirleri çıkardı. Sonunda suyu kapattı ve Carlos'a döndü.

"Bence ellerim iyi durumda. Ama sorun şu ki, burnum..."

Eldivenli elleriyle tencereye kuru biber attı ve yeni bir tane daha aldı.

"Tamam, harika, zamanında yakalamış olmalıyız. Eldivenlerini giy de gidelim."

Daha fazla dayanamadı.

"Birazdan yapacağım ama mesele şu ki, burnum yanıyor."

Biberi bırakıp ona döndü.

"Ne dedin?"

Carlos'un elini tuttu. Gittikçe daha da kötüleşiyordu.

"Burnum yanıyor! Yüzüm! Yüzüm yanıyor!"

Yavaşça ona baktı. Yüzü kıpkırmızıydı. Nasıl bu kadar çabuk yanmıştı? Kafasını soğuk bir küvete sokmak istiyordu. Ya da bir göle. Ya da okyanus yardımcı olabilirdi. Hayır, çok fazla tuz.

"Yüzün. Kahretsin. Yüzüne dokundun, değil mi?"

Nik ellerini havaya kaldırdı.

"Kimin umurunda, ne önemi var? Yani, sanırım dokundum ama dokunduğumu hatırlamıyorum ama tartışmanın bir anlamı yok çünkü yüzüm yanıyor! Bunu durdurmak için ne yapmamız gerek?"

Mantıklı davranmadığını biliyordu ama umurunda değildi. Çünkü yüzü yanıyordu ve zaman geçtikçe daha da çok yanıyordu.

Carlos buzdolabını açtı ve içine bakarken kendi kendine mırıldandı.

"Süt, kapsaisinin yanıklarına iyi gelir ama burnun bir kâse sütün içinde, hım."

Bu konuda fazlasıyla sakin davranıyordu. "Kapsaisin" de neyin nesiydi. Süslü tıp terimlerinin zamanı değildi. YÜZÜNÜN YANDIĞINI fark etmemiş miydi?

"Carlos!"

"Pardon pardon. Peki, buna ne dersin?" Buzdolabından bir kutu ekşi krema çıkardı.

Nik elinden aldı.

"'Buna ne dersin' derken ne demek istiyorsun? Ne işe yarayacak?" Neden soru soruyordu ki? Şu anda bunu durdurmak için her şeyi yapabilirdi.

Ekşi kremanın kapağını açtı.

"Bunu yüzünün her yerine sür."

Gözlerini kısarak ona baktı ama yine de parmaklarıyla içinden büyük bir topak aldı.

"Bundan emin misin?"

Başıyla onayladı.

"Elbette eminim; doktorum, değil mi? Acıyan her yere bolca ekşi krema sür."

Nasıl bu duruma düşmüştü? Bu sabah Silver Lake'teki, normal evindeki güzel ve normal yatağında uyanmış ve sadece birkaç saat sonra, adamın biri önünde durmuş, yüzünün her yerine ekşi krema sürmesini emrediyordu. Ve en kötüsü de bunu yapıyor olmasıydı.

"Tamam ama bu işe yaramazsa seni öldüreceğim ve vücudunu çok çok uzaklara gömeceğim."

Başını salladı.

"Sana izin veriyorum."

Ekşi kremayı burun deliklerine, yanaklarına ve üst dudağına sürdü. O kadar rahatlatıcı hissettirdi ki hemen daha fazla sürdü.

"İşte," dedi. "Daha iyi hissettiriyor mu?"

Daha fazla almak için parmaklarını tekrar pakete soktu.

"Tanrı'm, evet. Soğuk olduğu için mi yoksa başka bir şeyden dolayı mı iyi hissettirdiğinden emin değilim ama şu anda umurumda değil. Önemli olan tek şey daha iyi hissettirmesi. Kalanını buzdolabına geri koy ki tekrar yanarsa soğuk soğuk sürerim." Sıcaklık sonunda azalmaya başladığında derin bir nefes aldı. "Lütfen. Lütfen demek istedim."

Sırıttı ve buzdolabına geri koydu. Lavaboya döndü ve ekşi kremayı çıkarmak için ellerini yıkadı ve hemen kutudan iki ameliyat eldiveni çıkarıp giydi. Yaşadıklarından sonra onları her yerde giymek istiyordu. Elleri dışında çıplaklıktan hoşlanmayan kişilerden biri olabilirdi. Acı biberlerin ne zaman saldırabileceğini kim bilebilirdi? Hazırlıklı olmak en iyisiydi. İnsanlar onun bir deli olduğunu düşünebilirdi ancak böyle düşünenler onun az önce yaşadıklarını hiç yaşamamış insanlar olurdu.

Carlos, Nik'e sarıldı.

"Daha iyi hissediyor musun?" diye sordu. "Ekşi krema yardımcı oluyor gibi görünüyor?"

Yüzünü ona döndü.

"Evet, bence de. Soğuduğumu hissediyorum..."

Carlos kahkahayı patlattı.

"Sen... Aman Tanrı'm... Yüzün!"

O kadar çok gülüyordu ki iki büklüm olmuştu. Eldivenli ellerini kalçalarına koydu ve onun kendisiyle değil de kendisine gülmeyi kesmesini bekledi. Lanet biberlerinin yüzünü ateşe vermesi onun suçu değildi.

"Sadece... Sen sadece..." Konuşamayacak kadar çok gülüyordu. Sonunda, onu elinden tuttu ve mutfaktan çıkarıp yatak odasına giden koridora çekti.

"Nereye götürüyorsun? Beni yatağa mı atmaya çalışı-

[illegible]rsun?" Ölümcül bakış attığından emin olduğu yüzüne işaret etti. "Bu benim 'seks yapmak istiyorum' yüzüme mi benziyor?"

Koridorda durdu ve kendini toparlayıp onu banyoya sürüklemeden önce tekrar iki büklüm oldu.

"İşte! Şuna bak!" Onu aynanın önüne itti.

Yüzü daha iyi hissettiği için dikkati o kadar dağılmıştı ki yüzünün her yerine ekşi krema sürdüğünü olduğunu unutmuştu.

"Aman Tanrı'm."

Carlos arkasından kahkaha atmaktan ölüyordu.

"Biliyorum!"

"Ben... Sarhoş bir palyaço gibi görünüyorum."

Carlos onu işaret etti. "Sen söyledin! Ben söylemedim! Ben söylemedim! Unutma, bunu ben söylemedim!"

"Aman Tanrı'm." Arkasını döner dönmez yeniden gülmeye başlayan Carlos'a döndü. Sırıttı, yüzü hareket ettikçe kuruyan ekşi kremanın çatladığını hissetti ve bu gülünç hisse gülmeden duramadı. Çok geçmeden o kadar çok gülmeye başladı ki nefessiz kaldı.

Eldivenli ellerini kaldırdı ve daha çok güldü.

"Sana güldüğüm için özür dilerim!" dedi Carlos, ona gülmeye devam ediyordu. Cidden onu suçlayamazdı. "Hâlâ acıyor mu? Daha fazla ekşi kremaya ihtiyacın var mı?"

Başını salladı, konuşamıyordu. Sonunda ona cevap vermek için derin bir nefes aldı.

"Yüzüm için daha fazla ekşi krema mı demek istiyorsun? Ne olduğumu sanıyorsun, fırında patates mi? Şimdi bana biraz tereyağı ve tuz verecek misin?"

Bu ikisini mahvetmişti. Çok geçmeden ikisi de banyoda yere oturmuş kahkahalarla titriyor ve birbirlerini tutuyorlar-

dı. Gözyaşları yüzünden aşağı süzülüyor, yapışkan ekşi kremanın arasından geçiyordu ve bu onu daha da çok güldürdü.

Sonunda kahkaha atmayı durdurabildi.

"Bana güldüğünde sana bağırdığım için özür dilerim. Genel olarak da."

Kolunu omuzlarına doladı.

"Sorun yok. Yüzün yanıyordu. Yüzün alev alev yanarken bağırmana hakkın var diye düşünüyorum."

Derin bir nefes aldı.

"Aman Tanrı'm, egzersiz yapıyormuşum gibi hissediyorum; o kadar gülmekten karnım ağrıdı."

Ellerini Nik'in saçlarında gezdirdi.

"Tanrı'm, en son ne zaman bu kadar gülmüştüm..." Bir süre durakladı. "En son ne zaman bu kadar güldüğümü hatırlamıyorum bile. Bu oldukça iyi hissettirdi."

Ona gülümsedi.

"O zaman yüzümü yakmama neredeyse değdi." Nik ağzını açtı ve işaret parmağını kaldırıp ona doğru salladı. "Neredeyse değdi dedim. Aklına komik fikirler gelmesin."

Carlos güldü.

"Tamam, bir şey itiraf etmem gerek."

Oh hayır. Bir erkeğin bunu söylemesi asla hayra alamet değildi.

"Ne?"

Derin bir nefes aldı.

"Ekşi kremanın işe yarayıp yaramayacağı hakkında hiçbir fikrim yoktu. Emin olduğumu söylediğimde, cidden başka bir şey düşünemediğimi kastetmiştim."

Koluna yumruk attı ve yüzünde sırıtan bir ifadeyle banyo zeminine doğru geri gitti.

"Seni pislik, gerçek bir itiraf olacağını düşünmüştüm. Yü-

züme ekşi krema bulaştırdığın için sana çok kızgınım ama işe yaradı, dolayısıyla sana gerçekten kızamam, bu da beni daha da sinirlendiriyor."

Carlos ayağa kalktı ve yerden kalkması için elini uzattı.

"Biliyorum, bu gerçek bir ikilem, değil mi? Enchiladalara tekrar saldırmaya hazır mısın? Bu sefer eldivenlerle?"

Başını salladı.

"Ne derler bilirsin. Prezervatif yoksa seks de yok."

İnledi ve mutfağa gittiler.

Carlos bir saat sonra memnun bir şekilde mutfağına baktı. Nik altı enchilada tepsisinin sonuncusunu alüminyum folyoyla kaplıyordu, çok geçmeden hepsi fırına girecekti. Nik bulaşıkları yıkamayı teklif etmişti ama enchilada sosunun piştiği tencereyi yıkamasına izin vermenin zalimce olacağını düşünmüştü- ne de olsa ona saldıran biberlerdi. Bunun yerine, dirseğine kadar bulaşık suyuna bulanmış şekilde tencereleri yıkarken ocağın başında duruyordu.

"Bulaşık makinen yok mu?" diye sordu.

Başıyla onayladı.

"Var, neden sordun?"

Carlos'a aklını kaçırmış gibi baktı.

"Bulaşıkları böyle elde ovduğun için- neden onları bulaşık makinesine koymuyorsun?"

Sondan ikinci tencereyi duruladı ve bulaşık sepetine koydu.

"Susana Ibarra'nın çocukları bulaşık makinesine tencere koymaz. Bak, bulaşıkları bulaşık makinesine koymadan önce tamamen yıkamayı tıp fakültesinden sonra bıraktım, tamam mı? İnsanların öğrenci kredileri olmadığını, Westside'da tra-

fiksiz gittiklerini veya Avrupa'ya çok ucuz uçak bileti aldıklarını söyledikleri gibi bulaşık makinesine tencere koyduklarını söylediklerini duydum. Bütün bunlar bana hayal ürünü gibi geliyor, tıpkı tencerelerimi bulaşık makinesine koymam gibi."

Kâğıt havluyu ıslattı ve tezgâhını sildi.

"Anlıyorum. Bazı şeylerle mücadele edemeyiz."

Tencereler yıkandığında, ilk iki tepsiyi fırına yerleştirdi ve Nik'e baktı.

"Beklerken neden..." Olamaz. Yüzünde hâlâ ekşi krema vardı ama artık kurumuş ve kabuk kabuktu. "Biz neden..." Ona bir daha gülemezdi; bu sefer onu öldürürdü.

"Neyi neden yapmıyoruz?" Ona doğru hareket etti ve elini onun elinin üzerine koydu. Tam o sırada yüzünden büyük bir ekşi krema parçası yere düştü.

Bu bardağı taşıran son damla olmuştu. Lavaboya yaslandı, o kadar çok gülüyordu ki dik duramıyordu.

"Hâlâ orada," Konuşabilmek için derin bir nefes aldı. "Hâlâ orada! Ekşi krema! Şimdi tamamen beyaz ve kabuk kabuk! Deri hastalığın var gibi görünüyor!"

Nik gülmedi. Carlos panikleyip susana kadar sadece ona baktı. Kahretsin, bu sefer onu gerçekten kızdırmıştı.

Sonunda ona yaklaştı.

"Carlos?" diye sordu.

"Evet?" Olamaz.

"Sence ben seksi miyim?" Ve böylece, yüzündeki ekşi krema tabakasının kenarını tuttu ve büyük bir şerit hâlinde soydu.

Bu sefer geçen seferden daha çok güldüler. Ne zaman bir saniyeliğine sussalar, yüzünü ovuşturuyor ve daha fazla iğrenç beyaz ekşi krema parçaları dökülüyor ve ikisi tekrar gülmeye başlıyorlardı.

Hâlâ kahkahalar atarken, Carlos'un telefonu çaldı. Telefonunu cebinden çıkardı. Jessie, muhtemelen enchiladaların durumunu kontrol etmek için arıyordu.

"Merhaba Jess!" dedi, sesinde hâlâ kahkahanın izleri vardı. "Merak etme fırındalar. Güzel büyük dondurucun için getireceğim..."

"Carlos, hastanedeyim. Bebeği şimdi doğurmam gerektiğini söylüyorlar. Korkuyorum."

"Ne?" Jessie'nin sesindeki paniği daha önce hiç duymamıştı. "Tekrar söyle, bana neler olduğunu anlat."

Mutfaktan çıkıp oturma odasına geçti.

"Bugün tansiyonumu ölçtüm ve yüksek çıktı, bu yüzden Jon'la hastaneye geldik. Ama sorun olmayacağını düşündüm çünkü son birkaç hafta içinde bu birkaç kez oldu ve birkaç test daha yapıp eve gönderdiler." Sesindeki gözyaşlarını duyabiliyordu. "Ama bu sefer, testlerden sonra hepsi gerçekten endişeli görünüyordu. Şu anda doğumu başlatıp başlatmamaya ya da acil sezaryen yaptırmam gerekip gerekmediğine karar veriyorlar."

Bunun üzerine ağlamaya başladı.

"Sezaryen doğum yapmak istemiyordum. Başka türlü... Doğum planımı çok erken hazırlamıştım. Ne istediğimi biliyordum... Ve daha sadece otuz dört haftalığım; çok erken. Ya bebeğime bir şey olursa?"

Jessie'nin böyle ağladığını duymak kalbini kırdı. Onu dinlerken ağlamak istiyordu. Nik yanına gelmişti ve hiç düşünmeden eline uzandı. Diğer kolunu Carlos'un beline doladı.

"Jessie, Jon nerede? Annen nerede? Geliyorum. Olabildiğince çabuk orada olacağım, tamam mı?"

Nik elini sıktı, geri çekmeye çalıştı ama Carlos izin vermedi.

"Jon burada. Anne babasını arıyor. Henüz annemi ara-

madım. Önce seni aramak istedim."

Başını salladı. Son iki saat içinde omuzlarında olmayan yük geri gelmişti.

"Tamam. Hemen anneni ara. Yoldayım, tamam mı? Ben gelmeden önce bir şey olursa sen ya da Jon beni arayın. Seni seviyorum."

Burnunu çekti ve nefes aldı.

"Ben de seni seviyorum. Yakında görüşürüz."

Telefonu kapattığında, Nik kollarını ona doladı. Oturdu ve Nik'i kucağına çekti. Başını göğsüne yasladı. İkisi de konuşmadı.

Sonunda Carlos başını kaldırdı.

"Sesi çok korkmuş gibiydi. Jessie'nin daha önce hiçbir şeyden korktuğunu duymadım." Nik'i daha da yakınına çekti. "Şimdi gitmek zorundayım."

Başını salladı.

"Biliyorum."

Ama bir süre daha kollarını Nik'e dolayarak oturdu, başı göğsünde, burnu saçlarında. Bırakmak çok zordu ama mecburdu.

"Git, sana ihtiyaçları var," dedi.

Temiz bir gömlek ve kapüşonlu giymek için yatak odasına girdi. Tekrar dışarı çıktı ve ayakkabılarını giyerken masaya oturdu. Nik onun yanında durdu ve o ayakkabılarını bağlarken saçlarını okşadı.

Ayağa kalkıp mutfağı görünce başını ellerinin arasına aldı.

"Kahretsin. Enchiladaları ne yapacağım?"

Nik başını salladı.

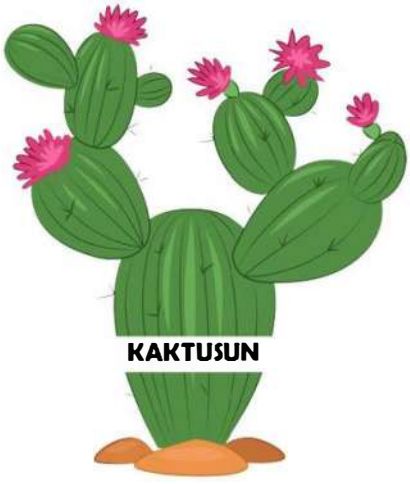
"Sen kafana takma. Ben burada kalıp onlarla ilgileneceğim. Sadece bana gerekli talimatları ver."

Nik'e sarıldı.

"Çok teşekkür ederim." Zamanlayıcıyı kontrol etti. "Tamam, bunlar otuz dakika içinde pişer. Bunları çıkardığında tavuklu olanlar yirmi dakikada pişer. Beş dakika kala alüminyum folyoyu üzerinden alman gerek." Geri adım attı. "Emin misin? Bunu yapmak zorunda değilsin, ben..." Daha fazla konuşmasını izin vermemek için parmağını ağzına koydu.

"Eminim. Hastaneye git. Beni Jessie hakkında bilgilendirir misin?"

Cevap olarak onu dudağından sert bir şekilde öptü.

Carlos kadın doğum katında çıkarken ailesinden başka birinin hastaneye gelip gelmediğini merak etti. Muhtemelen gelmemişlerdi ama Tia Eva ve annesi hemen arkasında olmalıydı. Oraya giderken arabada Angela ile konuşmuştu ama Angela, Santa Monica'dan geliyordu, bu yüzden oraya ne kadar sürede varacağını Tanrı bilirdi.

Jessie'nin odasına yaklaşırken adımlarını hızlandırdı. Ya orada değilse? Ya çoktan ameliyattaysa ve ona haber verecek vakti olmadıysa? Oda kapısı kapalıydı, açmadan önce sadece bir kez tıklattı.

"Jessie!" Yataktaydı, Jon yanında oturuyordu ve elini tutuyordu.

"Benimle işin bitti mi sandın?" dedi Jessie. Ama bunu söylerken sesi titremişti.

Ona sarılmak için üç adımda yatağına ulaştı.

"Hayır pislik, senin çoktan ameliyatta olabileceğini düşündüm, hepsi bu." Geri çekildi. "Plan nedir? Nasılsın?"

Derin bir nefes aldı ve gözlerini kapattı.

"Doktor sezaryen yapacaklarını söyledi. Yakında," dedi Jon. Jessie'nin elini sıktı. "Her şey iyi olacak. Bunun gibi şeyleri her zaman yapıyorlar."

Carlos diğer elini tuttu.

"Evet, söz veriyorum. Ben de burada çalışıyorum, unuttun mu? Kuzenimin ameliyat olmasından endişe duyacağım

bir yerde çalışır mıyım? Asla. Sen ve bebek iyi olacaksınız. Söz veriyorum."

Gözlerini açmadan başını salladı.

"Otuz dört hafta bunun için oldukça korkutucu bir zaman. Zavallı kızım. Onun için bir aycık daha dayanabileceğimi düşünmüştüm."

Carlos, gözlerini açıp ona bakana kadar parmağını Jessie'nin çenesinin altına koydu.

"Jess. Jessica. Kendini suçlama. Bu senin hatan değil. Her şeyi doğru yaptın. Her şeyi. Bugün hastaneye geldin çünkü iyi olduğunu düşünmene rağmen bir kez daha kontrol etmek istedin. Kızını olabildiğince sağlıklı tutmak için tüm doğru kararları verdin. Hiç istemediğin hâlde bu sezaryeni yaparak kızın için yine doğru bir seçim yapıyorsun, tamam mı? Bu hastanenin harika bir yenidoğan yoğun bakım ünitesi var, gerçekten emin ellerdesiniz. Söz veriyorum."

Gözyaşları yüzünden süzülürken başını salladı.

"Kalacak mısın? Çıkana kadar? Her şey bitene kadar?"

Jessica'nın elini tuttu.

"Beni göndermek zorunda kalacaksın. İşte o kadar kalacağım."

Kapı vurularak açıldı ve annesi ve teyzesi odaya hücum ettiler.

"Jessica!" Teyzesinin Jessie'ye sarılmasına izin vermek için geri çekildi. "Annen her şeyi halledecek."

Jon ile birbirlerine baktılar. Yüksek sesle gülmemeyi zar zor başardılar. Onları rahatlatma işini Tia Eva'ya bırakın.

Doktorlar on dakika sonra Jessie'yi ameliyata hazırlamak için odaya geldiler ve Jon dışında herkesi odadan kovdular. Hepsi en yakın bekleme odasına girdiler. Tanrı'ya şükür, annesi Tia Eva'yı sakinleştirmek için buradaydı. Bir an kollarını annesine sardı. Hastanelerden nefret ederdi.

"Beklerken bir şey isteyen var mı?" diye sordu. "Yiyecek veya içecek bir şeyler almak için kafeteryaya gidebilirim."

"Ah, hiçbir şey yiyemem!" dedi Tia Eva.

Annesi ona gülümsedi. Carlos gider gitmez bir şey isteyeceğini ikisi de biliyordu.

"Eminim Tia hiçbir şey yiyemez ama neden bize biraz kahve ve belki biraz kurabiye ya da onun gibi bir şey getirmiyorsun? Bir süre burada olabiliriz. Kahve iyi gelebilir. Sence de öyle değil mi Carlos?"

"Harika fikir anne," dedi ve Tia Eva'nın düşünmesine fırsat vermeden bekleme odasından çıktı.

Asansöre binerken cebinden telefonunu çıkardı. Kahretsin, dün gece şarj etmeyi unutmuştu ve şimdi yüzde üç pili vardı. Şarj aleti hâlâ ofisinde miydi? Öyle umuyordu yoksa bu çok uzun bir gece olacaktı.

Aile üyelerinden birçoğundan mesajlar vardı ama hepsini görmezden geldi ve Nik'ten gelen mesajı açtı.

Jessie nasıl? Sen nasılsın?

İçini çekti. Onunla evde gülerek enchilada yiyor olmayı diledi. Şu anda gerçekten ona sarılmaya ihtiyacı vardı.

Acil sezaryen ameliyatına girmek üzere. Biraz konuşma fırsatım oldu. Endişeli ve korkmuş ama üstesinden geliyor. Yakın gelecekte annem ve teyzemle birlikte bekleme odasındayım, içecek ve atıştırmalık almak için kafeteryaya kaçtım.

Asansörün kapıları açıldı ve kafeteryaya girdi. Tüm hastane kafeteryaları kendilerine göre berbattı. Onunki, birçok yeni hastane gibi, sağlıklı yiyecekler satmaya çalışıyordu, bu da artık yiyeceklerin korkunç abur cuburlar değil, korkunç sağlıklı yiyecekler olduğu anlamına geliyordu.

Angie orada mı? Yardımcı olur, değil mi?

Biri teyzesi için bol sütlü ve şekerli, diğer ikisi ise annesi ve kendisi için daha az sütlü ve şekerli olmak üzere üç kahve

fincanı doldurdu. Üzümlü yulaflı kurabiye buldu ve taşıya bildiği kadarını aldı. Ödeme için sıradayken Nik'e mesaj attı

Henüz değil, batı yakasındaki toplantıdaydı, bu yüzden biraz zaman alabilir.

Ah, kahretsin, Angie'ye hemen sezaryen hakkında bilgi vermesi gerekiyordu. Ama şarjı bitmek üzereydi, annesi ve teyzesi yanındayken söylemek istemiyordu. Hızlıca ofisine gidebilirdi ama Tia Eva muhtemelen kendisinden daha endişeliydi. Oraya geri dönmesi gerekiyordu. Ve Angie'ye neredeyse şarjı bitmiş telefonundan mesaj yazamazdı, onunla temasa geçemeyince çıldırırdı.

Nik zaten olan biteni biliyordu. Angela'yı arayabilir miydi?

Hayır, bunu istemiyordu. Kişisel hayatını ve ailesini kesinlikle ayrı tutmayı severdi. Ayrıca, Angela tüm bu "kız arkadaş" konusu ile kafayı yerdi.

Ama bu acil bir durumdu ve daha iyi bir seçeneği yok gibiydi.

Senden büyük bir iyilik isteyebilir miyim? Kız kardeşimi arayıp Jessie'nin sezaryen doğum için ameliyatta olduğunu haber verir misin? Uzun hikâye ama henüz bilmiyor ve şarjım bitmek üzere. Bir yerlerde şarj cihazım olabilir ama en kısa zamanda ona haber vermeliyim.

O mesaj atana kadar telefonuna baktı. Neyse ki önünde, sırada birkaç kişi vardı. Hastane kafeteryaları cumartesi akşamüzeri yoğun olurdu.

Tabii ki, bana numarasını mesaj atman yeterli.

Angie'nin numarasını Nik'e gönderdi ve tüm içecekleri ve yiyecekleri dengeleyerek asansöre geri döndü.

Nik telefonunun zamanlayıcısını kontrol etti. Enchiladaları fırından çıkarmasına beş dakika kalmıştı. Zamanlayıcı çalmadan Angela'yı aramak için vakti vardı.

Sorun, Angela'yı arama düşüncesinin onu korkutmasıydı. Gerçek ailesi durumu bilirken kendisinin bilmemesine kızar mıydı? Kızarsa Nik onu suçlamazdı. Ayrıca, Carlos'un ona kendisi hakkında ne söylediği hakkında hiçbir fikri yoktu, söylememiş bile olabilirdi. Carlos ve kız kardeşinin çok yakın olduklarını biliyordu ama böyle şeyler hakkında konuşup konuşmadıklarını bilmiyordu. Beyzbol maçından sonra barda Angela, tıpkı Carlos gibi rahat ve eğlenceli görünüyordu... Ama Nik'in erkek kardeşiyle yattığını bilseydi, durum farklı olabilirdi.

Yüksek sesle Carlos'un sürgülü cam penceresine, "Aman Tanrı'm, onu hemen ara," dedi. Pencere yanıt vermedi.

Her zaman insanlarla telefonda konuşurdu- kelimenin tam anlamıyla işinin bir parçasıydı- ama yine de parmağı telefonun üzerinde donup kaldı.

İçini çekti ve arama simgesine dokundu. Belki Angela açmazdı? Çoğu kişi bilmedikleri numaralardan gelen çağrıları açmıyordu. Belki Angela'ya bir mesaj bırakabilirdi. Belli ki geri aramayacaktı ve sonra...

"Merhaba? Merhaba, ben Angela, kiminle konuşuyorum? Hastane mi?"

Nik boğazını temizledi.

"Merhaba, Angela. Hayır, hastane değil. Ben Nik. Dodger Stadyumu'nda tanışmıştık?"

Aman Tanrı'm, gençlere her zaman yapmamalarını söylediği o yüksek sesle konuşuyordu. Hadi ama Nikole. Topla kendini.

"Oh. Merhaba, Nik. Ah..."

Doğru, konuşması gerekiyordu.

"Carlos seni aramamı istedi. Hastanede ve şarjı neredeyse bitmek üzere ama güncelleme isteyeceğini biliyordu."

"Oh." Garip bir "oh" olmuştu, değil mi? Belki. Daha çok "ooo" gibi gelmişti. Ama Angela ile sadece bir kez görüşmüştü, belki de konuşma tarzı böyleydi. "Aradığın için teşekkürler. Jessie nasıl?"

"Carlos, Jessie'yi acil sezaryen ameliyatına aldıklarını, annenin, teyzenin hastanede onunla birlikte olduğunu söyledi."

Angela derin bir nefes verdi.

"Ah hayır. Sezaryenden kaçınmak için çok uğraşmıştı. Çok korkmuş olmalı."

Nik pencereden bakarken başını salladı. Carlos'un komşularından biri olan, daha önce birkaç kez gördüğü büyük gözlüklü ve bastonlu yaşlı adam geçerken ona el salladı. Nik de el salladı.

"Böyle bir olasılık olduğunu ilk söylediklerinde Carlos'la konuştu ve bence oldukça endişeliydi. Carlos'un ameliyattan önce tam zamanında hastaneye geldiğini biliyorum ve eminim, bu da yardımcı olmuştur."

Nik'in zamanlayıcısı çaldı ve ses çıkarmaması için telefonunun düğmelerine çılgınca bastı.

"O neydi?" diye sordu.

"Ah, Carlos'un evindeyim. Telefon geldiğinde Jessie için enchilada yapıyorduk, ben de pişirmek için burada kaldım. Sadece benim zamanlayıcımdı."

Neden gevezelik ediyordu? Zamanlayıcı olduğunu söyleyip konuyu kapatabilirdi.

"Oh" Bu "oh" kesinlikle daha fazla... Kendini beğenmiş miydi? Hım. "Peki. Bana başka bir şey daha söyledi mi?"

Nik telefonu omzuyla kulağı arasına sıkıştırdı ve fırın eldiveni giydi. Ellerini de yakmasına gerek yoktu.

"Bildiğim her şey bu. Umarım bir an önce ulaşırsın ve

umarım kuzeninle her şey yolunda gider."

Nik fırını açtı ve enchilada tepsilerini dikkatlice çıkardı.

"Teşekkürler, Nik. Aradığın için de teşekkürler."

"Görüşürüz Angie."

Kahretsin. Dili sürçtü ve kız kardeşine Angie dedi. Carlos hep öyle hitap ederdi ve Nik böyle düşünmüştü ama tanıştıklarında kendini çok net bir şekilde Angela olarak tanıtmıştı.

Pekâlâ, kız kardeşi muhtemelen ondan nefret ediyordu.

Belki de kardeşi kendisi hakkında düşünmedi, çünkü aklı tam o sırada acil ameliyata giren kuzeniyle meşguldü? Evet, bu daha olasıydı. Dünya senin etrafında dönmüyor, Nikole.

Kalan iki tepsi enchiladayı fırına koydu. Yemek pişirmek ve insanların ona kızgın olup olmadığı konusunda acı çekmek. Cumartesi gecelerini kesinlikle böyle geçirmezdi.

Kapının yanına bıraktığı çantasını alıp Carlos'un kanepesine getirdi. Şükürler olsun ki yanında dizüstü bilgisayarını getirmişti, en azından Jessie ve bebeğine ile ilgili haber beklerken bazı işlerini halledebilirdi.

Dizüstü bilgisayarını sehpanın üzerine koydu, bilgisayarı açtı ve işini halletmek yerine çeşitli sosyal medya sayfalarında çok uzun süre boş boş gezindi. Hayır, bu yardımcı olmuyordu. Ayağa kalktı ve tekrar mutfağa girdi. Belki atıştırmalık bir şeylere ihtiyacı vardı. Aman Tanrı'm, evet, atıştırmalık kulağına harika bir fikir gibi geldi. Ve Carlos'un tortilla cipsleri vardı, ne kadar mükemmel. İlerleyen saatlerde gerildikçe stresten dolayı yiyebileceği bir şeydi, tam da ihtiyacı olan şeydi.

Kahretsin, enchiladalar. Angela ile telefonu kapattıktan hemen sonra ikinci turu fırına koymuştu ama zamanlayıcısını ayarlamamıştı. Carlos yirmi dakika demişti ama ne kadar süredir orada oldukları hakkında hiçbir fikri yoktu. Beş dakika, on dakika? Onları kontrol edebilirdi ama enchiladaların beş dakika, on dakika ve on beş dakika sonra neye benzeyeceğine

dair hiçbir fikri yoktu, bu yüzden bunun hiç yardımcı olmazdı. Zamanlayıcısını on beş dakikaya ayarladı ve şans diledi.

Arkadaşlar, kafayı yemek üzereyim- Carlos'un evindeyim ve kuzeni acil sezaryen ameliyata gireceği için aceleyle çıktı ve ben ona yaptığımız enchiladalara bakıcılık yapmak için kaldım. Onları mahvetmiş olabilirim. Biraz abartmış olabilirdi ama böyle hissediyordu tamam mı? *Şu anda evinde oturup herhangi bir haber duymayı bekliyorum ve stresten cips yiyorum.*

Bu ona bir şeyi hatırlattı. Kalktı, buzdolabına gitti ve salsa kavanozunu aldı.

Acil bir durum olmalı, yoksa kim seni fırında yemekten sorumlu bırakır ki?

Teşekkürler, Courtney. Daima nazik kelimeleriyle ona destek oluyordu.

Şaka bir yana, tabii ki kafayı yersin, stresli bir durum. Neler olduğunu biliyor musun? Cupcake ihtiyaçları var mı? Dükkânı topluyordum- bu gece geç saatlere kadar açıktık, biraz fazlam var.

Oh, cupcake harika bir fikirdi. Carlos için değil, kendisi için.

Cupcakelerin hepsini umutsuzca istiyorum ama kimse ne olacağını bilmediği için yanlış anlaşılabilir. "İşte bu stresli acil durumu kutlamak için cucpcake!" gibi anlarsın ya? Hastaneye gittikten sonra bana mesaj attı ve onu ameliyata alacaklarını söyledi ama tek bildiğim bu.

Ona tekrar mesaj atmak istiyordu ama telefonunun şarj olup olmadığı hakkında hiçbir fikri yoktu. Şarjı varsa bile, muhtemelen ailesiyle meşguldü; muhtemelen ondan haber almak istemiyordu. Dana mesaj attığında başka bir cipse uzanıyordu.

Ah hayır, Nik! Zavallı Carlos ve zavallı kuzeni. Bir şeye ihtiyacın var mı?

Bir şeye ihtiyacı var mıydı? Evet, pek çok şeye: Carlos'un yanında oturmasına; hiç tanışmadığı ama seri katil kitaplarına duydukları ortak aşktan dolayı bir yakınlık hissettiği kuzeninin iyi olmasına; kuzeninin bebeğinin iyi olmasına, kız kardeşinin ona Angie dediği için ondan nefret etmemesine; şu anda ne yapacağını bilmeye, cupcake yemeye. Tabii Dana ona bunlardan hiçbirini alamazdı.

Hayır, iyiyim. Dizüstü bilgisayarım yanımda, iyi olacağım. Sadece endişeliyim, hepsi bu.

Her iki arkadaşı da arka arkaya mesaj attı.

Tamam, bizi haberdar et. Bir şeye ihtiyacın olursa biz buradayız!

Cupcake, içki ya da başka bir şey istersen bana haber ver.

Sonraki otuz dakikayı zihnini meşgul edecek bir şeyler bulmaya çalışarak geçirdi: mutfağı temizlemeyi bitirdi; o gün üzerinde çalıştığı hikâyeyi düzenlemeyi denedi ve başaramadı; enchilada tepsilerini fırından çıkardı, ecza dolabına gizlice bakmayı düşündü- onu yakalamak için etrafta yokken biraz araştırma yapmak için gerçekten mükemmel bir fırsattı- ama canı istememişti. Gittiği her yere telefonunu da götürdü ama Carlos hiç mesaj atmadı.

Kendini çok çaresiz hissetti. Telefona cevap verdiğinde ve kuzeninin ağladığını duyduğunda Carlos'un yüzündeki o ifadeyi ve telefonu kapattığında nasıl tek kelime etmediğini ve ona nasıl sımsıkı sarıldığını hatırlayıp duruyordu. Bunu düzeltmek, onu daha iyi hissettirmek için bir şeyler yapmak istiyordu ama yapabileceği hiçbir şey yoktu.

Sonunda, endişelendiği için ona mesaj attı.

Haber var mı? Nasılsın?

Hemen geri mesaj attı. Şarj cihazı bulmuş olmalıydı.

Açlıktan ölüyorum. Keşke yaptığımız enchiladalardan biraz olsaydı. Henüz haber yok ama yakında olması gerek-

sezaryen doğum o kadar uzun sürmüyor. Aslında yakında bir şey duymazsak, çıldırmaya başlayabilirim.

"Çıldırmaya başlayabilirim"- Nik, Carlos'un çoktan çıldırmaya başladığından ve soğukkanlılığını korumaya çalıştığından oldukça emindi.

Beni haberdar et, tamam mı? Eğer zamanın varsa.

Enchilada tepsilerini kaplayacak alüminyum folyoyu almak için mutfak dolap kapağını açtı ve yanında bir yığın kâğıt tabak ve plastik çatal bıçak gördü.

Yapmalı mıydı?

Hayır, bu çok saçmaydı.

Ama Carlos ve bütün ailesi hastanedeydi. Ve açlıktan ölüyorlardı. Ve tüm yiyecekler buradaydı. Ve hastane sadece on beş dakika uzaklıktaydı. Ve bu yardım etmek için yapabileceği tek şeydi.

Bir tepsiyi alüminyum folyoya sardı ve alışveriş poşetine koydu, kâğıt tabakları ve plastik çatalları bir diğerine koydu ve üç dakika sonra arabasına bindi.

Hastaneye giderken yol boyunca geri dönmeyi düşündü. Muhtemelen onu orada istemiyordu. Gerçekten acıkmışlarsa, muhtemelen kafeteryadan yiyecek falan alabilirlerdi, değil mi? Ama son mesajını, telefonu kapattığında yüzündeki ifadeyi ve telefonda ona ağlayan kuzeninin sesini düşünüp durdu.

Hastanenin otoparkına park etti ve hâlâ sıcak enchilada ile dolu çantayı arabasının arka koltuğundan dikkatlice aldı. Sonra durdu, her şeyi yere koydu ve tekrar almadan önce rujunu sürdü. Her şeyi hastaneye taşıdı ve kadın doğum bölümüne giden yolu sordu.

"Aileden misiniz?" diye sordu resepsiyondaki kadın.

"Hayır... Ama aile dostuyum," dedi. Sadece bir tür yalandı, değil mi? Taşıdığı çantaları gösterdi. "Diğerlerine yemek

getirdim. Acil sezaryen ameliyatında ve tüm aile bekleme odasında."

Kadının Jessie'nin soyadını sormamasını umdu çünkü bilmediğini yeni fark etmişti.

"Ah, harika. Yedinci katta. Yukarı çık. Sola dön. Bekleme odasını görürsün."

Kadın haklıydı, bekleme odasını bulamaması imkânsızdı. Yaklaşırken konuştuklarını duyabiliyordu. Bu iyiye işaret olmalıydı, kötü bir şey olsaydı hepsi oldukça sessiz olurdu.

Bu korkunç bir fikirdi. Neden aklına geldiğinde Courtney ve Dana'ya mesaj atmamıştı? Ona bunun korkunç bir fikir olduğunu söylerlerdi. İnsan arkadaşlarından tavsiye istemeyince böyle oluyor, aptalca kararlar veriyordu.

Hâlâ arkasını dönüp geri dönebilirdi. Belki de öyle yapmalıydı?

Kendine çekidüzen verdi ve içeri girdi.

"Nik!" Carlos, Nik'in kapıdan girdiğini görünce ayağa kalktı. Orada ne işi vardı?

Elinde iki büyük market poşeti ve yüzünde çok belirsiz bir gülümseme vardı. Gözlerine bakmadı.

"Acıkmış olabileceğinizi düşündüm, bu yüzden biraz enchilada getirdim."

Ona biraz enchilada olsun isterdim diye mesaj attığında istediğinin bu olduğunu mu düşünmüştü? Çünkü demek istediği bu değildi.

Gülümsemeye çalıştı ve poşetleri elinden aldı. Şimdi onu annesiyle tanıştırması gerekiyordu. Yirmili yaşlarının başlarından beri annesiyle biriyle tanıştırmamıştı.

"Anne, Tia Eva, bu arkadaşım Nik. Jessie aradığında onun için enchilada yapmama yardım ediyordu, şey..." Poşetlere baktı. "Umarım benim kadar açsınızdır."

Poşetleri açtı ve Nik'e bakmadan yemeği çıkardı. Tepsile-

rin üzerindeki alüminyum folyoyu açarken midesi guruldu-yordu.

"İsmim Nikole mu dedin? Tanıştığımıza memnun oldum," dedi annesi. Nik, Carlos'a kâğıt tabakları verdi ve annesi için enchilada koydu.

"Ben de tanıştığıma memnun oldum," dedi Nik.

"Carlos ile birbirinizi nereden tanıyorsunuz?" diye sordu Tia Eva.

Kahretsin. Buna nasıl cevap vermeleri gerekiyordu?

"Benim sayemde," dedi Angela arkalarından. "Yiyecekleri getirdiğin için teşekkürler, Nik!"

Tanrı'ya şükür Angela vardı. Doğru da sayılırdı. Angie, Nik'e sarılırken, Carlos'a dik dik baktı. Gülümsemesi çok yapmacıktı. Lanet olsun.

"Lafı bile olmaz," dedi. Nik. "Ama gitsem iyi olacak, rahatsız etmek istemiyorum. Aileye özel olduğunu biliyorum. Sonra konuşuruz ve bana her şeyin nasıl gittiğini söylersin, tamam mı?"

"Ah hayır, şimdi gidemezsin!" Annesi kâğıt tabak aldı. "O kadar emek verdikten sonra bizimle kalıp enchilada yemek zorundasın." Nik'in tabağına iki enchilada koydu ve yanıt beklemeden ona verdi.

Nik, Carlos'a baktı ve o da omuz silkti. Kendi tabağını hazırlamak için arkasını döndü. Belki içeri girdiğinde heyecanlanmadığı için duyguları incinmişti ama önce ona danışmadan ortaya çıkması kendi hatasıydı. Yemeğini alıp odanın diğer ucuna oturdu.

Angela, Carlos'a, tek başına oturan Nik'e baktı ve sonra Carlos'a ters bir bakış attı. Peki. Carlos kendine tabak hazırladı ve Nik'in yanına oturdu. Annesi ve teyzesi tam karşılarında otururken ona ne söyleyeceğinden emin değildi ve kız kardeşiyle... Vay kardeşi hemen yanına oturdu.

"Biraz daha acı olabilirlerdi Carlos," dedi annesi. "Ne tür biber kullandın? Araya daha acılarını eklemeliydin. Yemek yapmaya çok alışmışsın," Nik'e doğru baktı, "arkadaşlarına, ailene değil."

Bir anlığına birbirlerine baktılar ve sonra ikisi de hemen bakışlarını kaçırdı. Daha acı biber kullansaydılar, kim bilir ekşi kremayı yüzünde ne kadar süre tutmak zorunda kalırdı.

"Hayır anne, genellikle daha acı yapıyorum ama bunların içindeki acıyı azalttım çünkü bebek doğduktan sonra yemesi için Jessie'ye yapıyordum ve pek çok emziren annenin çok acı yiyeceklerden kaçındığını biliyorum. Bebeğin midesini bozabiliyor."

Teyzesi, Carlos'un söylediklerini odadan kovuyormuş gibi bir el hareketi yaptı.

"Bizim bebeklerimizin midesi acıdan bozulmaz. Diğer doktorları çok fazla dinliyorsun. Jessie'nin bu konuda endişelenmediğine eminim."

Carlos buna cevap vermenin bir anlamı olmadığını biliyordu.

"Eti nereden buldun?" diye sordu teyzesi. "Lezzetliymiş ama muhtemelen bunun için o gittiğin havalı marketlerden birinde çok para vermişsindir."

"El Rancho marketinden aldım, Tia Eva."

Tia Eva bir ısırık daha aldı ve konuyu değiştirdi. Carlos gülmemeye çalıştı.

Kısa süre sonra annesi ve teyzesi, caddenin karşısında yaşayan kadın ve çocukları hakkında derin bir tartışmaya girdiler.

"Üzgünüm," dedi Nik fısıldayarak. "Sağlıklı düşünemedim. Her şey için endişelenmiştim ama öylece buraya gelmemeliydim. Yemeğimi bitirir bitirmez gideceğim."

Omuz silkti.

"Artık burada olduğuna göre, biraz daha kalabilirsin."

Çatalıyla biraz enchilada aldı.

"Annenle teyzenin neden şikâyet ettiğini anlamıyorum: Bu, şu ana kadar yediğim en iyi enchilada."

Nik'e gülümsedi. Yemeklerine iltifat etmesi onu her zaman heyecanlandırıyordu; kendine hâkim olamıyordu.

"Beğendiğine sevindim, özellikle de sana yaptıklarından sonra. Mideme yemek girince kendimi daha iyi hissetmeye başladım. Sen buraya gelmeden önce çok stresliydim- tansiyonum muhtemelen çok yüksekti."

Ona gözünün ucuyla baktı.

"Hım, tansiyonunun ne kadar yüksek olduğunu öğrenmenin bir yolu var, biliyor musun? Doktora gitmek."

Bunu gerçekten şu anda gündeme getirmek zorunda mıydı? Kız kardeşinin yanında mı? Uzaklara baktı.

Diziyle onu dürttü.

"Üzgünüm. Açığını yakaladım ama kendimi tutmalıydım. Bunun sırası değil. Dediklerimi unut ve bir enchilada daha al."

Başını salladı, kendini tutamadı ve güldü. O da diziyle Nik'i dürttü.

"Sana dayanamıyorum. Bunu biliyor muydun?"

Nik gülümsedi. "Biliyorum."

Carlos bir an eline dokundu. Kendine engel olamıyordu. Gelmesinden nefret etse de onun yanındayken daha iyi hissediyordu. İçini çekti.

"Gergin görünüyorsam özür dilerim, sadece çok endişeliyim. Kendimi içeri girip, kartımı sallayıp cevaplar istememek için zar zor tutuyorum." Durdu. "Öyle yaparsam kovulabilirim ama muhtemelen önce cevapları alırdım."

Nik güldü.

"Evet, yapmasan iyi olur gibi. En azından henüz değil."

Carlos'un ve Angela'nın boş tabaklarını tabağını aldı ve atmak için ayağa kalktı. Nik gitmişken; Angie, Carlos'a doğru eğildi.

"Biliyordum," dedi.

Nik oturmadan önce Carlos'un cevap verecek zamanı olmadı.

Bu sefer ona daha yakın oturdu, o kadar yakındı ki omzu onunkine değiyordu. Kolunu Nik'e dolamak istiyordu ama onun yerine bacaklarını açarak onunkine dokundu. Nik gülümsedi ama ona bakmadı.

Angela eğilene kadar birkaç dakika böyle sessizce oturdular.

"Carlos, kafayı yemek üzereyim. Bu kadar uzun sürmesi normal mi? Bir şeylerin yanlış olduğunu mu düşünüyorsun?"

Tam cevap vermek için ağzını açıyordu ki Jon odaya daldı.

"Herkes iyi!" dedi yüzünde kocaman bir gülümsemeyle.

Bütün oda ayağa kalkmıştı. Nik elini Carlos'un koluna koydu.

"Jessica? Bebek?" diye sordu Tia Eva. Sesi titriyordu.

"Jessie iyi, bebek de iyi!" dedi. Gözünden yaşlar süzülmeye başladı.

Tanrı'ya şükür.

"Onları ne zaman görebiliriz?" diye Jon'a sordu. "Her şey yolunda mı? Gerçekten mi?"

Tia Eva, Jon'un kollarında hıçkıra hıçkıra ağlıyordu. Jon başını kaldırıp Carlos'a baktı ve başını evet anlamında salladı.

"Gerçekten. İkisi de birkaç makineye bağlı ve doktorlar bebeğin bir hafta kadar hastanede kalması gerekeceğini düşünüyorlar ama iyi olacağını söylüyorlar. Onları ne zaman

görebileceğinizden emin değilim ama bu gece görürsünüz. Hemen geri dönmeliyim ama size tüm iyi haberleri vermek istedim."

Carlos'un eli bir şekilde Nik'in eline gitti. Sertçe sıktı, Nik de karşılık olarak geri sıktı.

Jon odadan çıkmak üzereyken annesi, "Adı ne?" diye sordu sordu. "Jessie henüz karar vermediğinizi söyledi."

Gülümsedi.

"Sanırım kendisi söylemek istiyor. Mahvetmek istemiyorum. Birazcık daha bekleyin."

Ve kimse ona soru sormadan koşarak uzaklaştı.

Carlos, Nik ve Angela'ya aynı anda sarıldı ve başını Nik'in omzuna gömdü.

"İyi olacaklar!" Tekrar tekrar söyleyebildiği tek şey buydu.

Sonunda onları bıraktığında yüzünün ıslak olduğunu fark etti.

"Neden ağladığımı bile bilmiyorum," dedi Nik. "Bebekleri sevmem bile."

Carlos ve Angela, gözlerinden yaşlar süzülürken güldü.

Carlos koluyla gözlerini sildi ve ardından annesine ve teyzesine sarılmaya gitti.

Birkaç dakika sonra Nik'e geri döndü. Nik bir kutu mendil bulmuştu. Birkaç tane aldı ve kutuyu Angela'ya verdi, o da annesine ve teyzesine götürdü.

"Tanrı'ya şükür," dedi. "Çok rahatladım. Çok mutluyum."

Nik'e bir kez daha sarıldı.

"Jessie'yi tanımıyorum bile," dedi. "Neden ağladığımı bilmiyorum."

Carlos sırıttı.

"Muhtemelen gözüne biraz acı biber kaçtı; endişelenme gerek yok."

Hem ağlıyor hem gülüyordu.

"Ondan olmalı." Geri çekildi ve tekrar gözlerini sildi. "Ama artık gitmeliyim. Size engel olmak istemiyorum. Bu bir aile meselesi."

Carlos başını salladı.

"Hayır gitme. Şimdi gidemezsin. En azından Jessie'yi görüp göremeyeceğimizi öğrenene kadar kal."

Carlos tekrar oturdu ve kollarını hem Angela'ya hem de Nik'e doladı. Neyse ki, annesi ve teyzesi bebeğin adının ne olabileceği konusuyla o kadar meşguldüler ki onları fark etmezlerdi.

Sonunda Jon odaya geri döndü.

"Hepiniz Jessie'yi görebilirsiniz ama sadece birkaç dakikalığına tamam mı? Bebek yoğun bakımda. Onun yanına gideceğim ama önce sizi Jessie'ye götüreyim."

"Jessica!" Tia Eva odaya koştu ve kollarını Jessie'ye doladı. "Çok endişelendim. Seni çok seviyorum."

Bu bardağı taşıran son damla olmuştu. Bütün oda yine ağlıyordu. Carlos ve de Jon da dâhil olmak üzere.

Jessie'ye sarılma sırası kendisine geldiğinde, Nik'i de yanına aldı.

"Bu Nik. Sana aldığım, sevdiğin o ürkütücü kitapların hepsini öneren oydu. Biz beklerken hepimize yiyecek getirmek için uğradı ve ben de seninle tanışması için kalmasını istedim."

Jessie, yüzünden akan yaşlara rağmen ışıldıyordu. Nik'in elini tutmak için uzandı.

"Nik, tanıştığıma memnun oldum. O kitaplar son beş haftadır beni çıldırmaktan alıkoydu, sana ne kadar teşekkür etsem azdır."

Nik ona gülümseyerek karşılık verdi.

"Ne mutlu bana. Bugün her şey yolunda gittiği için çok mutluyum."

Jessie ona gülümsedi.

"Ben de. Önümüzde hâlâ engebeli bir yol var. Bir süre yoğun bakım ünitesinde kalacak ve ben," -gözlerinden daha fazla yaş döküldü ve Carlos elini onun omzuna koydu- "endişeliyim ama doktorlar çok iyimser görünüyorlar, bu yüzden ben de iyimser olacağım."

"ADI ne?" dedi annesi odanın diğer tarafından.

Jessie gülümsedi. Carlos ve Nik herkesin onu görebilmesi için kenarı çekildiler.

"Adı." Jessie annesine baktı ve gülümsedi.

"Adı Eva Jane. İki büyükannesinin adı."

Tia Eva yatağa geldi ve Carlos müdahale etmemiş olsaydı Jessie'ye sıkıca sarılacaktı.

Carlos evine girer girmez kendini kanepesinin üzerine attı ve Nik'i de kendisiyle birlikte kanepeye çekti.

"Öyle yoruldum ki..." dedi.

Başını Nik'in boynunun kıvrımına gömdü ve sonra geri çekildi.

"Şu anda seninle bu kanepede olmaktan daha mutlu olamazdım. Gecenin büyük bir kısmında ailemi bir arada tutmayı başardım ve şimdi otuz saniye kadar dinlenmem için kendime izin vermem gerekiyor."

Nik, kollarını ona doladı. Carlos, Nik'in kokusunu içine çekti, sıcaklığını, varlığını hissetti. Uzun bir süre sessizce orada kaldılar.

Nik, Carlos'u yanağından öptü.

"Seninle konuşmadan hastaneye geldiğim için gerçekten üzgünüm. Sanırım senin için zaten stresli olan bir şeyi daha da zorlaştırdım. Bu konuda gerçekten kötü hissediyorum."

Carlos, Nik içeriye girince sinirli olduğunu bile unutmuştu. Bu gece ne kadar çok şey olmuştu.

"Hayır, sorun değil." dedi Carlos. "Seni gördüğümde şaşırdım ama senin ve enchiladaların orada olması durumu herkes için kolaylaştırdı. Ayrıca annem hastanelerden nefret eder, benim yemeklerimi eleştirmek onun da kafasını dağıttı."

Nik, parmaklarını yavaşça Carlos'un saçları arasında gezdirdi. Carlos gözlerini kapattı ve sonsuza kadar bu şekilde kalmak istedi.

"Babam öldüğünde... Annem, yalnız başına onunla hastanedeydi. Hem beni hem de Angie'yi arayıp haber vermişti ama ikimiz de zamanında yetişemedik. Bu durum onun için çok zordu. O günden sonra hastaneye adım attığını sanmıyorum. Bu gece biz de çok endişelendiğimiz için, annemin orada çok zor anlar yaşadığını söyleyebilirim." dedi Carlos. Eğildi, Nik'in ellerini öptü. "Enchiladalar işe yaradı. Teşekkür ederim." dedi.

Nik, Carlos'un elini sıktı.

"Sen... Dün nasıldı?" diye sordu.

Carlos Nik'in saçlarını yüzünden geriye doğru attırdı ve ona bakıp gülümsedi.

Nik tabii ki hatırlamıştı.

"Akşam Angie ile birlikteydim. Annemin gününü kilisede geçirmek istediğini söyledi. Angie genellikle vaktini arkadaşlarıyla ya da Jessie ile geçirirdi. İlk yıl Angie bana onunla tanışmak isteyip istemediğimi sordu ama ben ona çalışmam gerektiğini söyledim. Bu doğruydu ama o gün tüm gün boyunca çalıştığımdan emin olmak için biriyle değiştirdim." Carlos parmağını Nik'in yanağında gezdirdi. "Ama dün ikimiz bir sürü taco yedik ve babamın en sevdiği biradan içtik ve sadece... Sohbet ettik." Nik olmasaydı, babasının ölüm yıl dönümünü asla Angela ile geçirmezdi. Nik yanında olduğu için Carlos çok memnundu. "Teşekkür ederim... Çok sağ ol." dedi.

Nik gülümsedi.

"Rica ederim." dedi.

Carlos, aralarındaki birkaç santimden dolayı öne doğru eğildi ve onu öptü. Hastanede Nik'i öpmeden durmak çok zordu. Nik de onu sert bir şekilde öptü. Sanki susuzluktan dili damağı kurumuş gibi birbirlerine yapıştılar, sanki son öpüşmelerinin üzerinden saatler değil haftalar geçmişti, sanki o son birkaç saatte onu öpmeyi en az Carlos'un onu öpmek istediği kadar istermiş gibi.

Carlos, Nik'in gömleğini çıkarmaya başladı, sonra durdu ve doğruldu. "Yatağa gel. Lütfen?" dedi.

Nik, ayağa kalktı ve elini ona doğru uzattı.

Carlos yatak odasına girdiğinde, onun üzerindekileri çıkarmak için hiç zaman kaybetmedi. Nik öylece durdu ve Carlos'un onun gömleğinin düğmelerini açmasına, askılı atletini çıkarmasına, kotunun fermuarını açmasına ve sadece seksi pembe sütyeni ve külotuyla kalana kadar onları yere fırlatmasına izin verdi.

Carlos, parmağını sütyenin dantelinin üzerinde gezdirirken, "Bu nereden çıktı?" diye sordu.

Nik gülümsedi ve ona doğru uzandı ama Carlos uzaklaştı. Önce Nik'e konsantre olmak istedi.

"Geçen hafta aldım," dedi Nik. "Beğeneceğini düşündüm." Carlos kalçasındaki dantele dokundu ve parmağını altına soktu. Nik'in nefesi kesilene kadar devam etti. Onun bu sesi çıkarması Carlos'un hoşuna gitti.

Carlos, "Yat," dedi. Nik de hemen onun söylediğini yaptı.

"Bacaklarını aç," dedi Carlos. Yatağın üzerine onun bacaklarının arasına diz çöktü ve tekrar iç çamaşırını okşadı, önce dışını sonra içini.

"Haklısın. Bunları severim. Çok severim. Ama şimdi onları çıkarma zamanı." dedi. İki kenarından tuttu ve çıkardı. Nik ona baktı. Zaten zor nefes alıyordu. Carlos da öyleydi.

Carlos başını Nik'in külotunu çıkardığı yere eğdi.

"Şimdi de senin bunu ne kadar seveceğini görelim." dedi Carlos.

Nik'in nefes alışverişlerinden, çığlıklarından ve Carlos'un sırtındaki tırnak izlerinden de anlaşılıyordu ki Nik de bunu çok sevmişti.

Carlos, Nik'in vücudunun üzerine çıkarken; Nik ona, "O kıyafetleri çıkarmalısın." dedi.

"Beklemek zorundaydım! Yoksa çileden çıkardın. Bu zavallı adama acı." dedi.

Nik, tırnak izlerine baktı ve güldü.

"Bir dahaki sefere tırnaklarımı daha önce kesmem." dedi Nik. Uzandı ve Carlos'un ayağa kalkıp kıyafetlerini çıkarmasını ve kondom takmasını izledi.

Carlos tekrar Nik'in üzerine çıktı ve durdu.

"Bunu ne kadar sevsem de çıkarmamız gerekiyor." dedi ve sütyenini çözüp kenara fırlattı. "Ahh, böylesi daha iyi." Göğüslerini okşadı ve Nik gözlerini kapattı ve inledi. Carlos, Nik'in gözleri hâlâ kapalıyken onun içine girdi ve bedenleri birleştiğinde Nik gülümsedi ve ona sıkıca sarıldı.

Daha sonra, Carlos onun üzerine çıktı, başını göğüslerinin arasındaki boşluğa gömdü.

"Hımm... Biliyor musun?" dedi Nik'e.

"Neyi biliyor muyum?" dedi Nik.

"Tadın biber gibi." dedi.

İkisi de gözlerinden yaşlar gelinceye kadar güldüler. Carlos yüzünde bir gülümsemeyle uykuya daldı.

Carlos ertesi sabah uyandı, Nik'in başı göğsündeydi, saçının buklesi burnunu gıdıklıyordu. Nik'e baktı ve gülümsedi. Nik yanında olduğu için çok mutluydu. Onu her zaman yanında olmasını diledi. Onunlayken hayatı çok daha güzeldi.

"Kahretsin." dedi. Carlos doğruldu ve Nik de gerinip yastığın üzerinde yuvarlandı.

"Ne oldu? Hastanede mi olman gerekiyor?" dedi.

Carlos hayır anlamında kafasını salladı ve Nik'e baktı.

"Ben sana âşık oldum. Seni seviyorum!" dedi.

Carlos bunun böyle olacağını hiç düşünmemişti. Sadece iyi anlaştıklarını, harika seks yaptıklarını ve sık sık takıldıklarını düşünmüştü elbette ama bunların hepsi sadece eğlenmek

içindi. Fakat bu sırada Carlos, bu zeki, baskın karakterli, sevecen ve eğlenceli kadına âşık olmuştu.

Şimdi de Nik doğruldu.

"Ne? Sen ne dedin?"

Carlos yüzünü ona döndü. Bunun olduğunu nasıl da anlamamıştı? Nik, hâlâ yarı uykuluydu, saçları dümdüzdü ve sabahları yüzündeki ilk ifade olarak kaşlarını çatmıştı. Carlos onu çok seviyordu.

"Burada yatarken dünü düşünüyordum ve hastaneye geldiğin için ne kadar mutlu olduğumu, seninle bu yatakta uyandığım için ne kadar mutlu olduğumu ve seninleyken hep ne kadar mutlu olduğumu düşünüyordum. Seni sevdiğimin farkına vardım."

Elbette, bunun olmasını istememişti ama böyle olduğu için çok mutluydu. Birlikte mükemmel olacaklardı. Birlikteyken zaten mükemmellerdi. Çok iyi anlaşıyorlardı; birlikteyken çok gülüyorlardı; en başından beri birbirlerini anlıyorlardı. Nik'in arkadaşları onu severdi; Carlos'un arkadaşları da Nik'i severlerdi. Kahretsin, dün geceden sonra Carlos'un ailesi bile onu sevmişti. Zamanlama çok yanlıştı ama bunun hiçbir önemi yoktu. Bu çok harika olacaktı.

Nik, gözlerini ovuşturdu ve çarşafı vücuduna daha sıkı sardı.

"Uyanık olduğuna emin misin? Dün oldukça stresli bir gün geçirdin. Eğer uykunda konuşuyorsan ya da bir rüyanın sonunda falan isen, sorun değil, kızmayacağım. Geri uyuyalım ve bu hiç yaşanmamış gibi davranalım."

Bu cevap, Carlos'un "Seni seviyorum" cümlesine karşı duyduğu en tuhaf cevaptı.

"Böyle bir şey hiç olmamış gibi davranmak istemiyorum! Ben sana âşığım!" dedi Carlos.

"Aman Tanrı'm, şunu söylemeyi keser misin?" Nik kork-

muş görünüyordu. Neden öyle görünüyordu?

"Gerçekten mi? Vereceğin tepki bu mu?" diye sordu Carlos.

Nik başını iki yana doğru salladı.

"Kusura bakma. Öyle demek istemedim; sadece beni bu şekilde uyandırdın ve kafam çok karışık."

Carlos yataktan kalktı.

"Peki. Ben gidip bize kahve yapayım. Geri döneceğim." dedi.

Eşofmanını giydi ve mutfağa gitti. Rüya mı görüyordu? Sadece dün geceden sonra duygusallaşmış ve sebepsiz yere ilanıaşk mı etmişti?

Hayır. Bu öyle bir şey değildi. O, Nik'i seviyordu. Eğer dün geceki duyguları onun bunu daha erken fark etmesini sağladıysa da bu duygular bir noktada ortaya çıkacaktı zaten.

Filtreye doğru miktarda kahve koymuş muydu? Nik'i düşünmekle o kadar meşguldü ki söyleyemedi. Hepsini tekrar bir kâseye boşalttı ve tekrar ölçtü ve iki ölçek daha kahve ekleyip filtreyi makineye geri koydu.

Yatak odasına geri döndüğünde Nik, yoga taytını ve eski UCLA tişörtünü giymişti. Yatağın bir kenarında oturuyordu. Carlos ona kahvesini verdi ve yanına oturdu.

"Kahve yaparken bunu düşündüm ve olay şu ki, ben seni seviyorum." dedi.

Nik elleriyle kahve fincanını sardı ve derin bir nefes verdi.

"Peki. Seni seviyorum derken ne demek istiyorsun? Bu hiç mantıklı değil. Birbirimizi o kadar uzun süredir tanımıyoruz bile. Bana ilişki istemediğini söylemiştin."

Carlos çok sıcak olan kahvesinden bir yudum aldı ve yüzünü buruşturdu.

"Hepsi doğru. Mantıklı olmaması dışında tabii, çünkü

bana son derece mantıklı geliyor. Ayrıca, birbirimize karşı neler hissettiğimizi bilecek kadar uzun süredir birbirimizi tanıyoruz. Bazı çok mutlu olduğumuz anlarda ve oldukça kötü zamanlarımızda birbirimizi gördük. Zor zamanlar geçirdiğimde, yanımda olması gereken mükemmel insan sensin, çünkü samimi ve rahatlatıcısın ama aynı zamanda bana karşı dürüstsün, duymak istemediğim bir şeyi söylerken bile. Ayrıca beni ne zaman ve nasıl güldüreceğini de çok iyi biliyorsun."

Carlos kahvesinden bir yudum daha aldı. Hâlâ çok sıcaktı.

"Evet, ben bir ilişki istemediğimi söyledim. Ama biliyor musun?" İkisini de göstererek bir işaret yaptı. "Bu bir ilişki! Haftada en az iki kez görüşüyoruz. Burada benim yatağımda uyanıyorsun ve eve koşmak yerine burada kalıp benimle takılıyorsun. Sürekli mesajlaşıyoruz. Kuzenim için yemek yapmama yardım ettin. Ben senin arkadaşlarınla tanıştım; sen de benim arkadaşlarımla tanıştın. Ailemle tanıştın!"

Nik kahvenin üzerine üfledi ama bir yudum almadı.

"Biliyorum ama bu bir ilişki yaşadığımız anlamına gelmez. Bu sadece iyi arkadaş olduğumuz anlamına gelir. Bazen seks de yapan iyi arkadaşlar."

Carlos kaşlarını kaldırdı.

"Bazen mi?"

Nik gözlerini devirdi.

"Bazenden daha fazla ama ne demek istediğimi anlıyorsun!" dedi Nik ve sonunda kahvesinden bir yudum aldı. Carlos, Nik kahvesini içerken yüzüne baktı. Her sabah gözlerini kapatıp, kahvenin ilk yudumunda gülümsemesini seviyordu. Nik'e âşık olduğunu fark etmesi neden bu kadar uzun sürmüştü? Tabii, sadece altı hafta olmuştu ama şimdi fark ettiğinde, bir süredir böyle hissettiğini biliyordu.

"Ne demek istediğini anlıyorum ama benim bir sürü iyi arkadaşım var -hatta iyi kadın arkadaşlarım da var- ve onlara karşı aramızda seks olsun ya da olmasın, sana hissettiğim gibi hissetmiyorum."

Nik kupasını tekrar ağzına kaldırdı ama hiç içmeden indirdi.

"Ben sadece... Burada ne istediğimiz konusunda ikimizin de net olduğunu sanıyordum. Harika zaman geçiriyordum, seninle hâlâ harika zaman geçiriyorum. Sadece bunu bugün duymayı beklemiyordum. Ya da hiç..."

Carlos kupasını komodinin üzerine bıraktı ve Nik'in elini tuttu.

"Bak. Bunun olmasını ben de istemezdim ama oldu. Bundan sonra ne olacağı hakkında konuşabilir miyiz?"

Nik, Carlos'un elini bırakmadı ama tam olarak tutmadı da.

"Gerçekten ne söylememi istediğini bilmiyorum. Ben şu anki hâlimizden mutluydum."

Carlos onaylar gibi başını salladı.

"Ben de öyleydim. Şu anki hâlimizden mutluyum da."

Nik gözlerini kısarak ona baktı.

"Bence o cümlenin sonunda bir 'ama' var."

Carlos, Nik'in yüzündeki o şüpheci ifadeye gülmeden edemedi. Nik, onu her zaman çok iyi tanırdı. Carlos'un ona âşık olmasının bir başka sebebi de buydu.

"Peki, haklısın. Şu anki hâlimizden mutluyum ama sana âşığım. Sen de bana bunu şimdi söylemeye hazır değilsen anlarım ama ben öyle hissetmiyormuş gibi davranamam." dedi.

Nik elini bıraktı. Kahretsin.

"Carlos." Ona adıyla hitap etti. Bu hiç iyi bir işaret de-

gildi. "Senden çok hoşlanıyorum ve birlikte harika vakit geçiriyoruz ama benim istediğim şey bu değil." Carlos araya girmek istedi ama Nik onu durdurdu. "Beni sevdiğini söylemen... Bir şeyleri değiştirir. Her şeyi değiştirir."

Neden Nik böyle davranıyordu? Sorunu neydi bu kızın?

"Neden her şeyi değiştirir diyorsun? Değiştirmek zorunda değil ki! Ki eğer bir şeyleri değiştirirse de daha iyisine bir değişim olmaz mı bu?"

Nik hayır anlamında kafasını iki yana doğru salladı.

"Hayır. Hayır, daha iyiye doğru değiştiremez. Asla olmaz. Bu, senin benden daha fazlasını isteyeceğin anlamına gelecek, sana vermeye hazır olmadığım şeyleri isteyeceksin ve yaşadığımız her güzel şeyi mahvedecek." Nik kahve fincanını yere bıraktı. "Sen de bunun dün geceki endorfin yükselmesinden ya da başka bir şeyden kaynaklandığını düşünmüyor musun? Evet diyebilirsin. Kızmayacağım. Bir gün içinde sakinleşeceğinden eminim, bu konuda seni ciddiye almıyorum."

Carlos ayağa kalktı. Duyduklarına inanamıyordu.

"Hayır, sakinleşmeyeceğim. Beni ciddiye alırsan sevinirim. Bu yüksek bir endorfinden kaynaklanmıyor ve ben yaptığımız şeyi aynen yapmaya devam etmek istemiyorum. Sana âşığım, Nik! Aramızda özel bir şey var ve senin de bunu bildiğini biliyorum. Birbirimizi tanıdığımız bu kısa süre içinde, mümkün olabilecek her şekilde birbirimizin yanındaydık. Sana hayatım, işim ve ailem hakkında kimseye söylemediğim şeyleri anlattım."

Carlos, yatağının ucunda oturup ona bakıyordu, Nik ise Carlos'a bakmak yerine kahve fincanına bakıyordu. Carlos, birdenbire öfkelendi.

"Bunun senin için de bir önemi var mı? Yoksa sadece soru sormakta iyi olduğun için beni gazetecilik pratiği yaparak, tüm sırlarımı ortaya dökmem için mi kullandın? Babamın ölümü ile ilgili seninle konuşmamı sağladığında bir şey ka-

zanacağını mı sandın? 'Aptal Carlos, onu umursamadığımı bilmiyor. Bu sefer hangi tekniğin işe yaradığına dair notlar alıyorum.' mu diyordun?"

Nik onunla yüzleşmek için ayağa kalktı. En azından şimdi Carlos'a bakıyordu.

"Yoksa sadece erkeklerin sana âşık olmasını sağlayıp sonra onları ret mi ediyorsun? Fisher için beş ay, benim için altı ya da yedi hafta mı? Yeni rekorun ben miyim? Eminim şimdi heyecanlanmışsındır. Bu gece bunu kutlamaya gidecek misin? Büyük Nik Paterson'ın daha az umursadığı başka bir adam ona âşık oldu; konfeti nerede?"

"Hayır Carlos, ne kadar saçma sapan sözler bunlar. Öyle değildi, biliyorsun. Seni gerçekten önemsediğimi biliyorsun."

Carlos ona sırtını döndü ve şifonyerden bir gömlek aldı.

"Bu çok saçma. Sana seni sevdiğimi söylüyorum ve sen bana beni umursadığını söylüyorsun. Lanet olsun! Umursamakmış..."

Yatak odasından çıkarken gömleği üzerine geçirdi. Sehpanın üzerinden anahtarlarını aldı.

Nik koridordan, "Biz daha bu tartışmanın ortasındayken, gerçekten de şimdi gidecek misin?" diye seslendi.

Carlos, ön kapısının yanında duran ayakkabılarını giyerken Nik'e bakmadı.

"Artık tartışmanın ortasında değiliz. Tartıştık ve bitti. Bana söylediğin şey bu değil miydi? Ailemle tanıştığına inanamıyorum. Keşke dün gece hastaneye gelip zahmet etmeseydin. Eğer beni gerçekten umursasaydın, zamanımı boşa harcamazdın."

Carlos, kapıyı çarpmadan hemen önce onun irkildiğini gördü.

Nik, Carlos'un oturma odasında durup ön kapıya baktı. Az önce ne olmuştu?

Çantası kanepenin yanında yerdeydi. Telefonunu bulmak için çantasını karıştırdı.

Neredesiniz? Sanırım Carlos ve ben az önce ayrıldık?

Courtney veya Dana'nın mesaj atmasını beklerken, evinden eşyalarını topladı: birkaç hafta önce burada, Carlos'un dolabında bıraktığı salaş Stanford marka kapüşonlusunu, komodinin üzerindeki tel tokalarını, duşta seyahat boy şişede duran saç kremini toparladı. Etrafta dolaşıp eşyalarını çantasına tıkıştırırken daha da sinirlendi. Nik'e bu şekilde "Seni seviyorum" deyip, sonra da Nik heyecanlanıp kendini kaptırmadığı için ona kızmasının ne gereği vardı?

Carlos, Nik'in, aşkının her kadına Tanrı'nın bir hediyesi olduğunu düşünecek kadar kendisiyle dolu bir adamla ilişkisi olacağı düşüncesine güveniyordu.

Kahretsin. Dükkândayım ve buradan çıkamam. Sen gel, sonrasında viski içeriz.

Nik ayakkabılarını giydi ve çantasından anahtarlarını aldı.

On beş dakikaya oradayım.

Nik en başından beri onun kibirli olduğunu ve her şeyi bildiğini sandığını biliyordu ama o çok eğlenceli olduğu için bunu görmezden geldi. En başında onunla hiç çıkmamalıydı.

L.A. trafiğinin ve otoparkının iniş çıkışları düşünülünce, Cupcake Park'a varması otuz dakikadan fazla sürdü. Otuz dakika boyunca en hiddetli müziğini tekrar tekrar dinledi ve beyzbol sopalarıyla arabalara vurmayı hayal etti. Bu yüzden dükkâna doğru yürüdüğünde ve kapının önünde bir kuyruk gördüğünde, gevezelik eden, mutlu insanlardan oluşan kalabalığı yararak sanki bir şahmerdan gibi içeriye doğru ilerledi.

Neyse ki, arkadaşının işini mahvetmeden önce aklı başına geldi. Arkasını döndü ve ara sokaktan geçerek arka kapıdan girdi. Courtney cupcake krizi geçirdiğinde Carlos'un onları kurtardığı zamanı düşünmeden edemedi... Ve o geceden sonra olan her şeyi... Lanet olsun şu Carlos'a.

Mutfaktan geçip dükkânın içine girdi.

Arkasında dururken, "Selam," dedi Courtney'e. Courtney ürkerek sıçradı ve arkasını döndü.

"Tanrı'm, ödümü kopardın. Ben de senin o kuyruğun arasında mahsur kalıp kalmadığını merak ediyordum."

Nik hayır anlamında başını salladı.

"O kuyruğu gördüm ve arka kapıdan girdim. Ama bu harika, şu insanlara bak ve saat daha sabahın dokuzu." dedi.

Courtney evet anlamında kafasını salladı ve bir kutuya altı adet konfeti cupcake koydu.

"Biliyorum, dün de böyleydi. L.A. Times bu hafta dükkân ile ilgili bir haber yaptı ve Food Network'ten birisi bu hafta gelip aldığı tüm cupcakeleri Instagram'da paylaştı, bu yüzden insanlar çıldırıyor."

Nasıl olmuştu da tüm bunları kaçırmıştı? Geçen yıl Courtney'in dükkânında olan her şeyi biliyordu ve Times'da yazılan bir makaleyi mi kaçırmıştı?

"Bu harika, Courtney!" dedi ve arkadaşına sarıldı. "Başardın!"

Courtney de ona sarıldı ama hemen cupcakelerine döndü.

"İş konusunda harika bir gelişme. Umarım bunu mahvetmeyiz. Bu sabah, çoğu zaman yaptığımızdan daha lezzetli, üç kat fazla cupcake yaptım çünkü bugün de böyle olacağını düşündüm ve bundan faydalanmak istedim. Dua et öyle olsun!"

Arka odaya girerlerken Nik parmaklarını üst üste koydu.

Courtney, "Dana yolda olduğunu mesaj attı," dedi. "Ona arka kapıdan gelmesini söyle. Ön taraftan biraz daha cupcakek alacağım ve mola verir vermez buraya geleceğim, tamam mı? Ben gelene kadar bir şey anlatma."

Nik, Courtney'nin çalışma masasındaki sandalyelerden birine oturdu. Acılı-çikolatalı cupcake tepsisine baktı ve yanındaki tepsiden misket limonlu Hindistan cevizli aldı.

Aniden tüm öfkesi kayboldu ve sadece üzgün hissetti. Bir ilişki için yine bir iç karartıcı son. Üstelik bu, Justin'den sonraki herhangi bir sondan daha kötü hissettirdi. Carlos'u gerçekten sevmişti. Lanet olsun.

Dana beş dakika sonra hâlâ üzerinde olan koşu kıyafetleriyle içeri girdi.

"Selam, demek buradasın. Dışarıda bir izdiham var." dedi.

"Selam!" dedi Nik ve ayağa kalkıp ona, terli koşu kıyafetlerine sarıldı. "Natalie ile durumlar nasıl?" diye sordu.

Dana gülümsedi.

"Harika. Mesajını aldığımda onunla spor salonunda bir antrenmanı yeni bitiriyordum." Dana ona baktı. "Bunu daha sonra konuşuruz. Sen iyi misin?"

Nik başını hayır anlamında salladı.

"Ben pek iyi değilim."

Dana onu kendine doğru çekti.

"Ah, tatlım, ne oldu?"

Nik birkaç dakikalığına Dana'nın sımsıkı sarılmasıyla teselli buldu.

"Courtney buraya dönene kadar sana hiçbir şey söyleyemem, çünkü o..."

"İkinizi de mahvederim, evet." Courtney tepsinin üzerinde üç fincan kahveyle mutfağa geri döndü ve tepsiyi masanın üzerine koydu. Bir dolabı açtı, arkaya uzandı ve bir şişe viski çıkardı ve her bir fincana biraz doldurdu.

"Bakalım Carlos ne yaptı ve onu öldürdüğümde ne kadar acı çekecek?"

Nik bir yudum kahve aldı ve yüzünü buruşturdu. Beklediğinden daha baskın viski tadı geliyordu.

"Bana beni sevdiğini söyledi. Ben karşılık vermeyince çok sinirlendi, onu kullandığımı ve çıktığım her erkeğe yaptığım gibi fırlatıp attığımı söyledi ve evinden çıkıp gitti. Bilirsin, sıradan Nik ayrılıkları." Nik iç çekti ve tekrar içkisine uzandı.

Courtney başını salladı ve Nik'in fincanına biraz daha viski koydu.

"Tamam, belli ki artık ondan nefret ediyoruz ama burada biraz desteğine ihtiyacım var. Sana seni sevdiğini mi söyledi? Bunun böyle olacağını anlamış mıydın? Bunu söylediğine sevindin mi? Sana kendini nasıl böyle iğrenç hissettirdi? 'Seni seviyorum' ile evden dışarı fırlaması arasında neler oldu? Bu arada çok şey kaçırdığımızı hissediyorum."

Nik üzerine baktı ve hâlâ Carlos'un eski UCLA tişörtünü giydiğini fark etti. Başka bir cupcake almak için uzandı.

"Hayır, böyle bir şey olacağını hiç anlamadım! Bu sabah hiçbir şey yokken bir anda ortaya çıktı. Hayır, tabii ki böyle söylemesine sevinmedim! 'Seni seviyorum' sözü konusunda ne hissettiğimi biliyorsun! Bunu anlamıyorum. Ben her şeyden çok memnundum ve o hepsini mahvetti." dedi.

"Ona bunu söyledin mi?" diye sordu Dana.

Nik omuz silkti. Peki ya söyleseydi?

"Kısmen. Bir anlaşmamız vardı! Bunu konuştuk! Carlos

ciddi bir şey istemediğini söyledi. Buna güvendim! Sonra da bu sabah seni seviyorum saçmalığını ortaya attı." dedi.

Dana gözlerini kıstı.

"'Kısmen' derken tam olarak ne demek istiyorsun? Ona ne dedin?"

Aman Tanrı'm. Romantik Dana şimdi Carlos için çok üzülecekti, Nik bunu biliyordu.

"Ona muhtemelen dün geceden dolayı duygusal hissettiğini söyledim. Ah!" dedi. Nik kızlara Jessie hakkında mesaj attığını ama onlara yeni gelişmeleri anlatmadığını fark etti. "Bebek dün gece doğdu. Bebek ve Jessie, ikisi de iyi."

"Ah, bu çok harika bir haber!" dedi Dana. "Fakat bir saniye. Sen Carlos'a çok duygusal davrandığını mı söyledin? Bunun onu üzeceğini düşünmedin mi?"

Evet, bunu şimdi fark etmişti.

"Bunu söylemeden önce düşünmemiştim! Bak, o bana açıldığında ben çok şaşırmıştım, tamam mı? Sabah sabah ilk olan şey buydu, zaten sabahları pek de iyi bir hâlde olmadığımı herkes bilir. Dün gece saatlerce hastanede olduğumuz için çok yorgundum, Carlos'un evine çok geç döndük ve sonra..."

Courtney araya girdi.

"Bekle bir saniye. Sen onunla hastanede miydin? Bu ne zaman oldu? Nasıl oldu?"

Geçen yirmi dört saat içinde o kadar çok şey olmuştu ki.

"Uzun hikâye ama size mesajda yazdığım gibi, Carlos'un evinde kuzenine enchilada yapmasına yardım ediyordum ve..." Dana ve Courtney'nin bakıştıklarını gördü ve durdu. "Ne? Bu bakış ne anlama geliyor?"

Courtney, "Hiçbir şey," dedi. "Devam et. Hamile kuzeni için enchilada yapmasına yardım ediyordun ve?"

Nik bunun "Hiçbir şey" anlamına gelmediğini biliyordu ama yine de devam etti.

"Hastaneden kuzeni aradığında ilk partiyi fırına daha yeni koymuştuk. Bu yüzden o hemen hastaneye gitti ve ben onları pişirmeyi bitirmek için evde kaldım."

Neden onun tüm bu olanların üzerinden geçmesini istiyorlardı? Bu kısmı zaten biliyorlardı; dün gece onlara mesaj atmıştı. Ayrıca onlara önemli olan kısmı da anlatmıştı, yani Carlos'un her şeyi mahvettiğini.

"Ama evden hastaneye nasıl gittin?" diye sordu Courtney.

"Carlos'un ve ailesinin iyi olup olmadığını öğrenmek için ona mesaj attım ve o da hepsinin stresli ve aç olduklarını söyledi, bu yüzden enchilada tavalarından birinin üzerine kâğıt tabaklar da koydum ve paket yapıp oraya götürdüm, yani Jessie ve bebeğin, ikisinin de iyi olduğunu öğrendiklerinde ben de oradaydım. Hepimiz çok rahatladık."

Daha dün gece çok mutluydu ama tabii ki her şey bu sabah altüst oldu.

Courtney ve Dana yine birbirlerine o sinir bozucu bakışları attılar. Neden ona ve birbirlerine böyle bakıyorlardı?

"Onlara, hastaneye yemek götürdün. Senden getirmeni mi istedi, yoksa..." Dana kaşlarını kaldırdı.

Nik hayır anlamında başını salladı.

"Hayır, o başka bir şey! Bekleme odasına girdiğimde, orada olduğum için pek de mutlu görünmüyordu. Bana neredeyse hiç bakmadı ve kız kardeşi, annesinden gelen 'Nasıl tanıştınız?' sorusuna cevap vermek için araya girmek zorunda kaldı." Carlos'un bunu aştığını sanmıştı. Sonunda Nik'in orada olmasından mutlu olduğunu düşünmüştü. İşte bu yüzden onun bu sabah söylediği şey, Nik'in suratına bir tokat gibi inmişti. "Yemeği bıraktıktan sonra gitmeye çalıştım çünkü Carlos beni orada istemiyor gibiydi ama annesi kalıp yemek yemem için ısrar etti. Fakat açıkçası gitmemeliydim: Bu sabah bana benim sıradan bir şey olduğunu düşündüğümü söyle-

dığı şeylerden biri, 'ailemle tanıştın!' gibi bir şeydi, sanki bu bizi evli ya da başka bir şeymiş gibi gösteriyordu." Nik ağlamamak için kendini tuttu. "Ve keşke hiç gelmeseydin dedi."

İkisi de onu sakinleştirici bir şey söyleyemeden önce Nik, "Her neyse," dedi. Bu durum onun sınırlarını zorluyordu. "Onlar için hastaneye yemek götürmemin nesi bu kadar tuhaf?"

Dana elini Nik'in kolunun üzerine koydu.

"Bu sadece... Senin yapacağın şeyler gibi durmuyor, hepsi bu." dedi.

Nik, Dana'nın elini bıraktı ve cupcakeden büyük bir ısırık aldı. Çiğnerken sakinleşmeye çalıştı ama işe yaramadı.

"En iyi arkadaşlarımdan birinin benim hakkımda böyle bir şey söylemesi oldukça kötü bir şey. Orada oturup aileden birinin gelmesini bekliyorsan, senin için hastaneye yemek getirmeyeceğimi mi düşünüyorsun?"

Dana, Nik'in koluna dokunmak için tekrar uzandı.

"Elbette istersin. Benim demek istediğim de bu. Benim için yaparsın, Courtney için yaparsın, muhtemelen bir avuç başka insan için de yaparsın ama o kadar. Seni tüm kalbimle seviyorum Nik ama sen umursamadığın insanlara iyilik yapmazsın. Seni son beş yılda çıktığın erkeklerin hiçbiri için böyle bir şey yaparken hayal edemiyorum. Ayrıca, eğer bir başkası organize etmişse çiçeklere, yiyeceklere ya da her neyse hepsine kesinlikle katkıda bulunursun ama bir hastane ziyareti? Hayır, hadi ama..."

Nik oturdu ve bunu düşündü. Tamam, bu noktada haklı olabilirdi.

"Bu doğru olsa bile, ne önemi var? Onu umursamadığımı söylemiyorum. Onu önemsediğimi söyledim! Ama ona bunu söylediğimde, yemeğinin Taco Bell'den gelen bir yemek kadar iyi olduğunu söylemişim gibi davrandı. Olduğu gibi devam

etmekten mutlu olduğumu ve o hiç seni seviyorum dememiş gibi davranabileceğimizi söyledim." dedi.

Courtney, "Sen bunu dediğinde ne dedi?" diye sordu.

Nik başını ellerinin arasına aldı.

"Gerçekten çok sinirlendi. İnsanlar neden bir insana söyleyebileceğin tek anlamlı şeyin 'Seni seviyorum' olduğunu düşünüyor? Neden bana beni sevdiğini söylemek zorundaydı ki?"

"Nik." Courtney'nin sesi yumuşaktı, bu da kötü bir şey söylemek üzere olduğu anlamına geliyordu. "Birinin seni sevdiğini söylemesi seni neden bu kadar korkutuyor?"

Nik başını iki yana salladı.

"Beni korkutmuyor! Sadece tecrübelerimden biliyorum ki o zaman her şey daha da kötüye gidiyor, hepsi bu."

Dana iç çekti.

"Justin seni gerçekten çok üzdü, değil mi? Onun bir pislik olması, hepsinin öyle olacağı anlamına gelmez." dedi.

Nik, başını Dana'nın omzuna yasladı ve bunun Justin'le bir ilgisi olduğunu inkâr etmeyi düşündü ama ne anlamı vardı ki? Courtney ayağa kalkıp viski şişesini getirdi ve kahve fincanlarının hepsine biraz daha viski doldurdu. Nik bir yudum aldı ve iç çekti.

"Artık onu pek düşünmüyorum, GQ için en sevdiği takımın oyun kurucusunun biyografisini yazdığım ve onun imzamı gördüğünde yüzünü hayal ettiğim zaman dışında. O anlarda, moralimin bozuk olduğu zamanlarda onun sesini kafamın içinde duyuyorum. Ama Justin o kadar kötü olmasına rağmen, bir şekilde bana bir iyilik yaptı. Öncelikle yazılarımda yanlış bir şeyler varmış gibi hissettirdi, sonra ben yazmayı ve kariyerimi sevmekle ilgili bir hata yapıyormuşum gibi hissettirdi. Ama tüm bunların sonucunda, hiç kimsenin beni bir daha bu kadar kötü hissettirmesine izin vermek istemediğimden emin olmamı sağladı." dedi.

Courtney sandalyesini itti, böylece üçü de omuz omuza oldu.

Dana, "Biliyorum tatlım," dedi. "Ama bu, kendinizi sonsuza kadar herkese kapatmanız gerektiği anlamına gelmez. Güçlü olmak konusunda sen harikasın ve bir mücadelede bizim yanımızda olacak başka kimse yok. Ama ikimizin dışındaki insanların yanındayken de savunmasız olman sorun değil, anlıyor musun? İnsanlara karşı bir şeyler hissetmene izin vermek korkutucu, biliyorum ama çoğu insanla mesafeli olarak bir hayatı yaşayamazsın. Herkes Justin gibi olmayacak." dedi.

Nik başını Dana'nın omzuna yasladı.

"Biliyorum." dedi. "Ama -karşıt bir görüş olarak- ya sizden başka insanlara karşı savunmasız olmak istemiyorsam?"

Dana ve Courtney buna cevap bile vermediler.

Nik içini çekti.

"Bundan nefret ediyorum. Bunların hepsi Fisher'ın suçu. O ilk başta bu aptalca teklifi yapmasaydı, bunların hiçbiri olmayacaktı ve ben Carlos ile asla tanışmayacaktım." dedi.

"Gerçekten böyle olmasını ister miydin?" diye sordu Courtney.

"Evet! Peki, tamam. Hayır, istemezdim. Ben sadece Carlos'un beni dinlemesini isterdim!" dedi Nik.

"Tamam, belki de ona duygusal olduğunu söylemem pek hoş değildi ama nasıl tepki vereceğimi bilemedim ve bunun her şeyi mahvetmesini istemedim ama her şey zaten mahvoldu."

Nik başını masanın üzerine koydu. Dana ve Courtney hemen kollarını ona doladılar.

"Bu sabah bana çok kaba davrandığı için ona çok kızgınım ama onun duygularını incittiğim için de pişmanım. Bak, onunla en başından hiç çıkmamam gerektiğinin bir başka se-

bebi de bu. Daha az umursayacağım erkeklerle çıkma konusundaki prensibime bağlı kalmalıydım. Böyle yaptığımda ve ayrıldığımızda, kendimi iyi hissediyorum! Fisher'a bak, onun duygularını incitsem umurumda olur muydu? Pek sanmam! Başka bir Fisher bulmam gerek." dedi.

Dana ve Courtney bir ağızdan, "Hayır, gerek yok." dedi.

Nik hayır anlamında başını salladı.

"Sanırım bende bir sorun var. Burada harika, zeki, kibar, seksi bir adam bana beni sevdiğini söylüyor ve ben reddediyorum. Her şey o kadar güzeldi ki ve artık bitti. Benim duygusuz bir pislik olduğumu düşünüyor. Belki de öyleyimdir." dedi.

Courtney ayağa kalktı ve dolaptan bir kutu peçete aldı ve ona getirdi. Nik bir avuç dolusu peçete aldı.

"Tamam, birincisi, eğer öyle düşünüyorsa, Carlos seni hiç tanımamış demektir. Sen sevecen, kibar ve eğlencelisin ve olabilecek en yüksek enerjili kızsın."

Kahretsin, şimdi Courtney onu daha da çok ağlatacaktı.

"İkincisi, sende bir sorun yok. Mükemmel olduğunu söylemiyorum bile. Her zaman mükemmel bir şekilde tepki verememen normaldir; insanlara hayır da demen normal ve birinin sevgisine karşılık da verememen de normaldir."

Nik gözyaşlarını sildi ve evet anlamında kafasını salladı.

"Peki ya ben mükemmel olmak istiyorsam?"

Dana güldü.

"Annemin de dediği gibi, bir şeyler istemek iyidir." dedi.

Üçü de güldü.

"Annen öyle derdi," dedi Nik. "Ona Natalie'den bahsettin mi?" diye sordu.

Dana başını salladı. "Daha çok kısa bir süre oldu. Sadece size söyledim! Fakat..." güldü. "Umarım yakında söylerim."

Nik artık soğumuş olan viski ve kahve karışımına uzandı ve tümünü içti.

Courtney, "Viskili ve kahveli bir cupcake yapmayı denemeliyim," dedi. "Ah, kahretsin. Cupcakelerden bahsettiğim için tarafa geri dönmem gerekiyor." dedi.

Nik ayağa kalktı.

"Bana bir önlük ver, yardım edeyim. İnsanların uzun ve yavaş ilerleyen cupcake kuyruğu ile ilgili sızlanmalarını istemezsin." dedi.

Courtney ona dolaptan bir önlük fırlattı.

"Güzel, az önce yediğin tüm cupcakeler için bana borçlusun."

Carlos çeşmeyi kapatmak için kendini zorladı. Genellikle duş aldığında, duş stres yaptığı konu her ne ise onun cevabını bulmasına yardımcı oluyordu ama bu sefer her şeyi daha da kötüleştirmişti. İçeri girer girmez, Nik'in bir zamanlar saç kremi şişesinin olduğu yerin boş olduğunu gördü. Nik, varlığını hatırlatan her şeyi onun evinden çıkardığından gerçekten emin olmuştu, değil mi? Ama Carlos'un onu unutabileceğinden emin değildi.

Kendisinden ne kadar utandığını da unutamıyordu. Otuz dört yaşındaydı, on dört değil; her ne kadar haklı öfkeyle de olsa, evinden dışarı fırlamak için biraz fazla yaşlıydı. Evet, bu sabahki tepkisinden dolayı hâlâ Nik'e kızgındı ama muhtemelen onu azarladığı için en az ona kızdığı kadar kendisine de kızıyordu.

Belki naif davranmıştı ama bu sabah onun tepkisini hiç beklemiyordu. O kadar kibirli değildi, Carlos ona âşık olduğu için şanslı olan her kadının çok sevinmesi gerektiğini düşündüğünden değil... Tamam, tamam, bir yandan bunu

düşünmüş olabilir. Carlos her zaman biriyle ciddi ilişkiye başlamaya hazır olduğunda, birini bulmanın kolay olacağını düşünmüştü.

Belki de Nik haklıydı. Belki de artık ona âşık değildi. Belki de bu sadece anlık bir duyguydu, çünkü dün gece hissettiği tüm duygular ve daha sonra yaptıkları seks. Belki de o sadece...

Kot pantolonunu giydi ve iç çekti. Saçmalık. Carlos sevdiğini biliyordu; ta içinde bir yerlerde biliyordu. Onu nezaketinden hem Carlos'a hem de kendisine gülebilme yeteneğinden ve zekâsından dolayı seviyordu. Ama hepsinden çok, sessizce kanepede yanına oturduğunda ya da yatakta onun yanında uyandığında hissettiği o huzur ve mutluluk için onu seviyordu. Onu ve onunla ilgili her şeyi anlayan biriyle birlikte olduğunu. Dünyada her şeyin yolunda olduğunu düşünen biriyle.

Ayakkabılarını giymek için yatağına oturdu. Angela'yı alması, Jessie ve bebeğini kontrol etmek için onunla hastaneye gitmesi ve mükemmel olmayan bir şey varsa, imkân dâhilinde düzeltmeye çalışması gerekiyordu. Yapmak istediği şey uzun bir koşuya çıkmak ya da tüm öğleden sonra sevmediği insanlarla basketbol oynamak ya da arabasını üç saat boyunca virajlı yollarda çok hızlı araba sürmekti. İnsanlarla düşünmek veya konuşmak zorunda kalmamak için herhangi bir şey.

"Selam!" dedi Angela, Carlos'un arabasına bindiğinde ve ona sarıldı. Harika, şimdi bu ziyaret konusunda bu kadar huysuz olduğu için kendini bir pislik gibi hissetti.

"Selam. Bugün Jessie ile konuştun mu? Bu sabah ona mesaj attım ama henüz doktorunu görmemişti."

"Evet." Angela arabaya yerleşti. "Bana da öyle söyledi. Bebek için endişelenmiş gibiydi. Sürekli bebeğin yanında olamamasının onu çok üzdüğünü düşünüyorum."

Angie'nin bir ayağıyla yolcu tarafındaki kapıya vuruyor-

du. Bu onda küçüklüğünden beri var olan gergin bir alışkanlıktı. Bu Carlos'u sinirlendiriyordu ama ona dur diye bağırmamak için kendini zorladı.

"Elbette bu durum onu deli ediyor. Biraz daha hareket edebildiğinde, daha kolay olacak." dedi.

"Bebek iyi olacak, değil mi? Zaten dün gece öyle söylemiyorlar mıydı?"

Carlos evet anlamında başını salladı. Hiçbir şey kesin değildi ama dün gece duyduğu her şey onu tatmin etmişti.

"Hiçbir şey kesin değil ama şöyle söyleyeyim: Gerçekten endişelenmiş olsaydım, gün ağarana kadar hastanede, yenidoğan yoğun bakım ünitesinde olurdum."

Angie ayağını vurmayı bıraktı.

"Tamam, bu beni daha iyi hissettiriyor." dedi Angie. Döndü ve arkasına baktı. "Nik yok mu? O nerede?" diye sordu.

Lanet olsun. Elbette Angie bugün bunu yapacaktı.

"Hayır, onun yapacak işleri vardı." dedi Carlos. Otoyola çıkınca hızlandı. Belki de çok hızlı sürmesi Angie'nin dikkatini dağıtırdı ve o da bu sorgulamayı bırakırdı.

"Senin adına sevindim, biliyorsun," dedi Angie. "O kadar mutluyum ki, aranızda bir şeyler olduğunu haftalardır bildiğim için böbürlenmeyeceğim bile."

Carlos, Angie bir konu açtıysa, hiçbir şeyin onun dikkatini dağıtamayacağını bilmeliydi.

"Aramızda bir şey yok. Jessie aradığında benim evimdeydi ve enchiladalar hâlâ fırındaydı, bu yüzden onlar pişene kadar evde kalacağını söyledi. Sonra neler olduğunu öğrenmek için aradığında, hepimizin aç olduğunu söyledim, o da enchiladaları getirdi, hepsi bu." Carlos omuz silkti. "Abartılacak bir şey yok." dedi.

Angela'nın yüzünde büyük bir sırıtma vardı. Bu Carlos'un etrafa bir şeyler fırlatmak istemesine neden oldu.

"Hım, hımmm. Senin çıktığın ve benim de tanıştığım her kız, önemli bir konu." dedi.

Carlos hızlı şeritte başka bir arabanın etrafından dolandı ve dişlerini gıcırdattı. Angie bunu gerçekten şimdi yapmak zorunda mıydı?

"Nik ile zaten tanışmıştın. Sen de onunla benimle aynı zamanda tanıştın." dedi. Tanrı'ya şükür, hastane çıkışı sadece üç mil ötedeydi.

"O sayılmaz biliyorsun. Sen kızları ailenle tanıştırmazsın; bunu ikimiz de biliyoruz. Nik dün gece bizim için önemli olan herkesle tanıştı, yani diyorum ki, aranızda ciddi bir şeyler var gibi görünüyor." dedi.

Carlos kafasını hayır anlamında salladı.

"Ciddi bir şey yok. Dün gece acil bir durumdu; bunu fazla düşünme." dedi. Aman Tanrı'm, bu bir felaket olacaktı. Herkes aylarca ona Nik'i sormaya devam edecekti ve bu sabah hissettiği gibi tekrar tekrar aynı şeyleri hissedecekti.

"Ah lütfen, şu 'ciddi bir şey yok' saçmalığı. Nik, doktora gitmeni söylediğinde ben de orada oturuyordum ve bu aranızdaki şey ciddi değilse, ben ne olduğunu bilmiyorum. Merak etme, anneme bir şey söylemeyeceğim. Bu sabah onun hakkında ne bildiğimi sormak için beni aradı ama fazla bir şey söylemedim. Annem, seni önemseyen güzel bir kız bulduğun için çok mutluydu. Meksikalı bir kız olsaydı daha mutlu olacağını söyledi ama şu durumda hepsini kabul eder. Ben de-"

Carlos daha fazla dayanamadı.

"Biz ayrıldık, tamam mı? Bu sabah ayrıldık. Ben ona âşık olduğumu söyledim; o da aynı şekilde hissetmiyormuş, ayrıldık. Yıllar sonra babam hakkında konuştuğum ilk kişi oydu, muhtemelen ona âşık olduğumun işareti olmalıydı ama bunu bu sabaha kadar fark etmemiştim. Fakat artık bir önemi yok çünkü ayrıldık."

Angie'den tarafa bakmadı. Angie'nin yüzünde olduğunu bildiği o sempati ifadesini görmek istemiyordu.

"Ah, Carlos. Çok üzüldüm." dedi.

Carlos omuz silkti.

"Belki de en iyisi budur. Şu an kimseyle ciddi bir ilişki yaşayamam. Sizin bana ihtiyacınız var. Onunla asla bu kadar yakınlaşmamalıydım." dedi.

Angie tüm vücuduyla ona doğru döndü.

"Neden bahsediyorsun? Kimin sana ihtiyacı var?"

Carlos ona baktı. Neden aptalmış gibi davranıyordu?

"Ailemin. Sen, annem, Tia Eva, hatta bazen Jessie, çoğu şey için Jon yanında olmasına rağmen. O yüksek tavanlarınızda kitaplığınızı kim monte eder, ampullerinizi kim değiştirir, annemle alışverişe kim gider, tüm aramalarınıza kim cevap verir? Tüm bunları yapmak ve biriyle ilişkiye başlamak için zamanım yok. En başında Nik ile bu kadar yakınlaşmama izin vermemeliydim." dedi.

Angela'ya baktı, onun tüm bunları onaylayarak başını sallamasını bekliyordu. Bunun yerine Angela, Carlos'a iki kafası varmış gibi bakıyordu.

"Carlos, gerçekten de biriyle ciddi ilişkiye başlayamayacağını çünkü birkaç dakikada bitecek bir iş olan benim kitap raflarımı monte etmek zorunda olduğunu mu söylemeye çalışıyorsun?"

Carlos hayır anlamında kafasını salladı.

"Sadece o değil, pek çok şey var- sen de biliyorsun. Babam öldü, yani benim-"

Angela, Carlos'un sözünü kesti.

"Bu duyduğum en aptalca şey. Biliyorum, ben senin küçük kız kardeşinim ama ben yetişkin bir kadınım. Ben kendi kitaplığımı monte edebilirim ya da birine ücretini verip monte ettirebilirim. Annem yaşlı bir kadın değil. Markete gitmek

için yanında birinin olmasına ihtiyacı yok. Seninle markete gidiyor çünkü seninle vakit geçirmek istiyor. Bizimle ilgilenmek için hayatını durdurmana ihtiyacımız yok. Biz kendi başımızın çaresine bakabiliriz. Biz senin mutlu olmanı isteriz, tüm boş vaktini bizim için ayak işleri yaparak geçirmeni değil, bu konuda annem, Jessie ve Tia Eva adına da konuşabilirim."

Angie gerçekten de anlamadı.

Carlos, "Kendine bakabileceğini biliyorum. Konu o değil. Ya bir kadına âşık olursam ve acil bir durum olduğunda onun yanında olursam? Ailemden biri bana ihtiyaç duyduğunda onların yanında olamazsam, kendimi asla affetmem." dedi.

Angie elini onun elinin üzerine koydu.

"Ama affedilecek bir şey yok. Babam öldüğünde ikimiz de orada değildik ve ben bundan da nefret ediyorum. Ama bu kimsenin hatası değildi ve hayatını böyle bir şeyin tekrar olmayacağından emin olmaya çalışarak geçiremezsin." dedi.

Carlos otoyoldan çıkıp hastaneye doğru döndü.

"Bu babamla ilgili değil! Sadece ben bir doktorum ve..."

Angie onun hakkında konuştu.

"Ayrıca, sen bir kadına âşık oldun ve dün gece acil bir durum olduğunda onunla birlikteydin ve ne oldu? O, seni ailenle ilgilenebilmen için hastaneye gönderdi ve birkaç saat sonra senin ona ihtiyacın olduğunu düşünüp o da hastaneye geldi. Ki evet ona ihtiyacın vardı. Her zaman kahraman olmak zorunda değilsin Carlos ve kesinlikle benim babam olmana gerek yok. Sadece erkek kardeşim olman yeterli." dedi.

Carlos en sonunda patladı.

"Angela, lütfen bu konu hakkında konuşmayı bırakabilir miyiz? Fikrini söyledin: Bana ihtiyacın yok, hayatımı boşa harcıyorum vs. vs. Anladım- yeter. Lütfen bugün sadece Jessie ve küçük Eva'ya konsantre olabilir miyiz?"

Angie başını salladı. Hastane otoparkında arabadan ine-

ne kadar sessiz kaldı.

"İşleri daha da kötüleştirdiysem özür dilerim. Amacım bu değildi." dedi.

Carlos, Angela'nın saçını çekti.

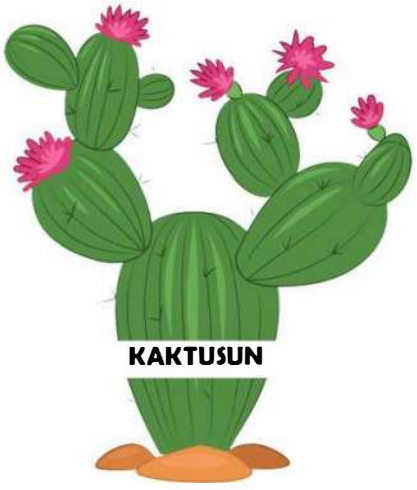
"Hayır, sana kızdığım için ben özür dilerim." dedi.

Angela, Carlos'a tek koluyla sarıldı.

"Eğer konuşmak istersen ben buradayım, biliyorsun değil mi?"

Asansöre bindiklerinde Carlos evet anlamında başını salladı.

"Biliyorum. Teşekkür ederim. Şimdi gidip yeni küçük kuzenimizi görelim." dedi.

Natalie'nin Spor Salonu'nun önündeki ışıltılı tabela, günlerdir Nik'i gülümseten ilk şeydi.

En başında Carlos'la hiç çıkmamalıydı. Fisher'la olanlardan sonra, Carlos'tan ve diğer tüm erkeklerden en az birkaç ay, hatta yıllarca uzak durmalıydı. Şimdi son üç gününü evinde çok fazla dondurma yiyerek geçirmiş, Carlos'u ne kadar özlediği yerine işine konsantre olmaya çalışmış ama yapamamıştı.

Hatta telefonu her çaldığında, Carlos olduğunu umarak kendini telefona bakarken buluyordu. Bunu yapmaktan nefret ediyordu. Böyle bir şeyi yapacak kadınlara hep alaycı yaklaşmıştı. Neden böyle şirret olmuştu? Şimdi ise o kadınlara sempati duyuyordu ve şu anda kendini daha kötü hissediyordu.

Telefonundan gelen titreşim asla Carlos'tan değildi.

Pazar sabahı Carlos kapıyı çarpıp çıktıktan sonra ondan bir daha hiç haber almamıştı.

Ağlayıp sızlanmak yeterdi. Sonunda Natalie'yi spor salonuyla ilgili yazacağı hikâye ile ilgili bir röportaj süresi belirlemek için ikna etmişti, şükürler olsun. Bu hafta kendini düşünmeyi bir kez olsun aklından çıkarabilirse, Natalie'yle konuşmayı dört gözle bekliyordu.

Natalie onunla röportaj yapmayı kabul ettiği için kendini hâlâ şanslı hissediyordu. Nik'in konuyu açtığında tereddüt etmesi ve Nik'in gün belirleme planlamasıyla ilgili e-postala-

rına yavaş yanıt vermesinden de anlaşılıyordu ki, Natalie bir sebepten bu hikâye konusunda isteksizdi.

Spor salonuna girdi ve Natalie'nin açık kapısını tıklattı.

"Merhaba!" dedi Natalie. "Gel içeri." Natalie gülümsüyordu ama Nik onun ellerinin titrediğini görebiliyordu. Natalie'nin genel olarak röportaj yapmaktan çekindiği için mi -pek çok insan böyleydi- yoksa endişelendiği özel bir şey mi olduğu için mi böyle olduğunu anlayamadı. Her iki durumda da Nik, bu röportajda nazik olması gerektiğini biliyordu.

Nik de, "Merhaba!" dedi. "Hâlâ çalışıyor musun?"

Natalie evet anlamında başını salladı ve onu içeri buyur etti.

"Evet, tabii. Kapıyı kapat da konuşalım. Jamila'ya önümüzdeki bir saat boyunca meşgul olacağımı ve sadece acil bir durum olursa içeri girebileceğini söyledim."

"Harika." dedi Nik ve oturdu, telefonunu ve ses kayıt cihazını çıkardı. Kaydetmek için ikisini de açtı. Her ihtimale karşı bir kopyası vardı, sadece bir şey olursa diye. "Başlamadan önce, konuşmamızı kaydetmemin bir sakıncası olmadığından emin olmak istiyorum, bu konu ile ilgili yazarken yazımın doğru olduğundan emin olmak için." dedi.

Natalie kayıt cihazlarına baktı ve yutkundu.

"Tabii, evet, elbette." dedi.

Nik defterini çantasından çıkardı ama henüz açmadı.

"Biliyorsun Natalie," dedi, "beni o kadar iyi tanımıyorsun. Bu yüzden henüz bana gerçekten güvenmemiş olman normal." Natalie araya girmeye çalıştı ama Nik konuşmaya devam etti. "Sorun değil, bana güvenmemen beni incitmez. Pek çok insanın yazarlara, yabancılara ya da herhangi birine güvenmemek için sebepleri vardır. Bu röportaj için gergin olduğunu söyleyebilirim. Pek çok kişi röportaj yapmaktan hoşlanmaz, endişeli olman normal. Ama lütfen bil ki seni kandır-

maya çalışmıyorum ya da spor salonun ya da bunun gibi bir şey hakkında bir şeyler yakalamaya çalışmıyorum. Ben öyle bir insan değilim, öyle bir yazar da değilim."

Natalie, Nik'in konuştuğu süre boyunca doğrudan Nik'e baktı. Nik konuşmasını bitirdiğinde, Natalie ellerini yavaşça masanın üzerine koydu.

"Biliyorum." dedi. "Yani, senin hakkında her şeyi biliyordum. Çoğunlukla Dana'dan dolayı ama yine de bunu söylemen iyi oldu." dedi.

"İyi." dedi Nik ona bakıp gülümseyerek. "Dana'dan demişken, bugün bana söyleyeceğin bir şey varsa ve aramızda kalmasını istiyorsan, lütfen bil ki bunu ona söylemeyeceğim." dedi.

Natalie'nin gülümsemesi belli belirsizdi.

"Bunu söylediğin için teşekkürler." dedi.

Nik defterindeki soru listesini açtı.

"Neden başlamıyoruz? Senin spor salonuna tesadüfen rastladım, kız arkadaşlarımla birlikte almak için kendini savunma dersi arıyordum ve senin Kız Gibi Yumruk At serilerin bundan birkaç gün sonra başladı, bu yüzden hemen rezervasyon yaptırdım. Spor salonunuzu daha önce hiç duymamıştım ama şimdiden çok sadık bir müşterisi var. Bu spor salonu açma fikrini nereden aldın? Ne zamandır bu sektördesin?"

Natalie'nin gülümsemesi şimdi daha da büyüktü.

"Bir yıldan fazla süredir bu sektördeyim. Bir spor salonu için oldukça yeni olduğunu biliyorum ama oradaki bir ihtiyaca dokunmayı başardığımı hissediyorum, her türden kadının kendileri olmalarını destekleyen ve rahat hissedebilecekleri bir yer ama bundan daha fazlası, hem içeriden hem de dışarıdan hepimizi daha güçlü hissettirebilen ve korkularımızla yüzleşmemize izin veren bir yer burası. Birçok insan spor salonundan korkar ve b ın nefret ediyorum. Burasının,

insanların korku, utanç ve alay olmadan, antrenman ve egzersiz yapmaktan heyecan duyabilecekleri, gitmeyi dört gözle bekleyecekleri bir yer olmasını istedim."

Konuştukça daha keyifli ve rahat oluyordu ve Nik onun böyle kalmasını umuyordu.

"Eh, en azından benim için, spor salonlarından hep nefret etmiş biri olarak söylüyorum, sen bunu başardın," dedi Nik. "Neden konuyu biraz daha açmıyoruz- ne zamandır bir spor salonu açmak istiyordun? Geçmişte spor salonlarında çalıştın mı?"

Natalie, "Ah Tanrı'm, hayatımı spor salonlarında geçirmiş gibi hissediyorum," dedi. "Üniversitedeyken amigo kızdım, bu da bir ton spor yaptığım anlamına gelir."

Nik güldü.

"Tabii ki, üniversitede amigo kızdın. Bunu tahmin etmeliydim." Duraksadı. "Bu arada, bu senin öğretme tarzına da bir iltifat aslında. Hiçbir şey için beni bu kadar neşelendiren birine rastlamadım." dedi.

Natalie'nin yanakları kıpkırmızı oldu ama keyifli görünüyordu. Artık daha rahatlamıştı. Belki de röportaj yapmak sadece heyecanlandırıyordu.

"Bunu duymak çok güzel. Teşekkürler. Sonra iş bulmanın imkânsız olduğu bir dönemde üniversiteden mezun oldum. Matematik öğrencisiydim." Nik yüzündeki şaşkınlık ifadesini gizlemeyi çok zor başardı. Sonra kendisini tokatlamak istedi. Sadece nasıl göründüğüne bakarak neden hâlâ bu kadını küçümsüyordu? "Ticaret, danışmanlık ve hatta öğretmenlik alanında iş arıyordum ve hiçbir şey yoktu. Kiramı ödemek için evimin yakınındaki spor salonunun danışma bölümünde bir iş buldum. Bir süre sonra kişisel antrenörlerin ne yaptığını merak ettim ve onlardan birine işiyle ilgili bir sürü soru sormaya başladım: Sertifikayı nasıl aldı, sertifika nasıldı, her şeyi sordum. Sonunda, riski göze alıp bu işe giriştim." dedi.

Natalie, Nik'e kişisel eğitim sertifikasıyla ilgili her şeyi anlatırken daha da rahatlamış görünüyordu.

"Ayrıldığımda en iyi antrenörlerden biriydim. Ailem bana sürekli farklı bir iş bulup, şirkete mi yoksa işletme okuluna mı gideceğimi sormaya devam etti. Ama ben işimi gerçekten seviyordum. Ben bu alanda iyiyim." dedi.

Nik evet anlamında başını salladı.

"Bahse girerim öylesin. Daha önce de eğitmenlerim oldu ve hiçbiri senin derslerinin yarısı kadar bile iyi değildi." Röportajlar boyunca karşı tarafı pohpohlamaya yardımcı olurdu ancak bunun doğru olmasının avantajı da vardı. "Spor salonundan neden ayrıldın?"

Nik gözlerinin yaşlarla dolduğunu gördükten hemen sonra, Natalie tekrar yeşil sebze suyunu aldı.

"Evlendim. Müşterilerimden biri ile." Omuz silkti. Hâlâ sebze suyuna bakıyordu suyuna baktı. "Tam bir klişe, biliyorum."

Nik de onunla birlikte omuz silkti.

"Klişeler her zaman olmasalardı, klişe olmazlardı." Elbette bütün sorun kocasıydı. "Peki... Evlendikten sonra sporu neden bıraktın? Yüksek lisansa başlamaya mı karar verdin?"

Natalie hayır anlamında başını salladı. Gözleri hâlâ yaşlıydı ama şimdi dimdik karşıya bakıyordu.

"Hayır. Kocam, evlendikten sonra eğitmen olarak çalışmaya devam etmemi uygun bulmadı. Diğer insanlara çok fazla dokunacağımı söyledi; biseksüel olduğumu biliyordu ve bunun onun için bir sorun olmadığını söyledi. Ama bu tavrı kadınlarla çalışmanın onun için sorun olacağı anlamına geliyordu. O yüzden bıraktım." Nik kaşlarını kaldırdı ama soru sormadı. Natalie yine de cevapladı. "Ne diyeceğini biliyorum. Onunla tanışmadan önce ben de aynı şeyi söylerdim. Yapmadım... Evlendiğimizde, beni birçok şeye ikna etmişti.

Benim işimin artık evimize ve ona bakmak olduğunu ve beni destekleyeceğini söyledi. Ben de bunun çok tatlı olduğunu düşündüm."

Tatlı bunun için uygun bir kelimeydi.

"Tatlı olduğunu düşünmeyi ne zaman bıraktın?" diye sordu Nik.

Natalie bir an için elini gözlerinin üzerine koydu. Sonra elini indirdi yere koydu ve daha dik oturdu.

"Özür dilerim. Genelde bu konu hakkında konuşmam."

Nik masanın üzerinden ona doğru uzandı ve eline dokundu.

"Özür dilemene gerek yok. Harika gidiyorsun, çok harika."

Natalie hafifçe gülümsedi.

"Böyle söylerken benim gibi konuşuyorsun."

Nik elini sıktı, sonra bıraktı.

"Ne diyebilirim ki? En iyisinden öğrendim."

Natalie'nin gülümsemesi biraz daha büyüdü ve sonra yüzü asıldı.

"Ne sormuştun? Tatlı olduğunu düşünmeyi ne zaman bıraktım? Biraz zaman aldı." Natalie başını salladı. "Aslında bu doğru değil. Tatlı olduğunu hiç düşünmemiştim. Ama bir şekilde kendime ve duygularıma güvenmeyi bırakmıştım."

Nik derin bir nefes verdi. Bunların hepsi çok tanıdık geliyordu.

"Ona spor salonunu özlediğimi söylediğimde, nankörlük ettiğimi söyleyerek bana bağırdı ve haklı olduğunu düşündüm. Ama kendi paramın olmamasından gerçekten nefret ediyordum. Ortak bir banka hesabımız vardı ve ne zaman bir şey alsam, bana aldığım şeyle ilgili milyon tane soru soruyordu ve ben de en sonunda yiyecek dışında bir şey almamaya

karar verdim. Bazen de nakit alıp onu saklıyordum."

Natalie masasından bir kâğıt parçası aldı, buruşturarak top hâline getirdi ve düzeltti.

"Ama ben tüm bunların normal olduğunu ve beni ne kadar sevdiğini gösterdiğini düşündüm. Kadın dergilerinde satın aldığınız şeyleri kocanızdan saklamakla ilgili tüm reklamlar ve bilgiler var. Hep bütün kadınların yaptığı bir şeymiş gibi gösteriyorlar, hepimizin bir arada olduğu bir şaka gibi. Bu yüzden yeni spor sütyenleri almak için etrafta gizlice dolaşmanın çok da önemli olduğunu düşünmedim."

İçini çekti ve derin bir nefes aldı. Nik, tam olarak bu şakayı yapan gördüğü tüm makaleleri ve reklamları düşündü. Aman Tanrı'm, bazen tüm toplum, kadınların hayatını zorlaştırmaya çalışma konusunda suç ortağıymış gibi geliyordu.

"Arkadaşlarımla görüşmem gittikçe daha da zorlaştırdığında bile bunun normal olduğunu düşündüm. İnsanlar evlendikten sonra arkadaşlarını çok görmezlerdi, değil mi? Birbirini seven insanların birbirlerinden saklayacak bir şeyleri olmaması gerektiğini, bu yüzden tüm e-postalarımı ve mesajlarımı okuyabilmesi gerektiğini söyledi. Bu yüzden arkadaşlarıma çok mesaj atmayı bıraktım. Gerçekten onlarla pek görüşmedim. Bazen en iyi arkadaşım Kiki ile gizlice dışarı çıkar ve kahve içerdim. Ama beni çok sevdiği için böyle davrandığını düşündüm." dedi.

Sevdiği biri kendisini bu kadar uzak hissettirdikten ve kendi içgüdülerinden şüphe duymaya başladıktan sonra, bir insan bir daha nasıl başka birine güvenebilirdi?

Nik de kesinlikle güvenemedi. Carlos'a güvenmeye başlamıştı ama bu da bir hataydı.

"O zamandan beri çok fazla terapi aldım ve şimdi 'duygusal istismar' diye bir şeyin olduğunu biliyorum. Ama o zaman bu terimi hiç duymamıştım. Bu yüzden arkadaşlarım ve ailem bana bir şeylerin yanlış olduğunu söylediğinde, bu

beni sadece sinirlendiriyordu ve onlara kızıyordum. Bana hiç vurmadı; her şey yolundaydı! Benim o zavallı, dövülmüş, istismara uğramış kadınlardan biri olduğumu nasıl düşünebilirlerdi? Ben onlar gibi değildim. Beni tanımıyorlar mıydı?"

Gözyaşları Natalie'nin yüzünden süzüldü.

Nik çantasından bir paket mendil çıkardı -röportajlar için her ihtimale karşı mendille hazırlıklı gelirdi- ve Natalie'ye birkaç tanesini uzattı. Natalie derin bir nefes aldı ve tekrar başladı.

"Ben tacize uğramamıştım. Kocam beni, kimsenin onları sevmediği kadar çok seviyordu ve beni her hâlimle istiyordu. Bazen akşam yemeği için balık istediğinde ve tavuk yaptığım için bana kızıyorsa ya da arabasına benzin doldurmak için yanlış benzin istasyonuna gittiysem ya da düşük yaptığımda ancak hamilelik kilolarımı hemen veremediğimde, bunun sebebi onun sadece benim mükemmel olmamı istemesiydi. O benim olabileceğimin en iyisi olmamı istedi; hepsi buydu."

Şimdi Nik ağlamak mı istiyordu yoksa mücadele etme becerilerini ortaya koyarak bu adamı unutmak mı istiyordu, emin değildi. Belki de ikisi de.

"Neler olduğunu nasıl fark ettin? Ondan ayrılmaya nasıl karar verdin?"

Natalie uzun bir süre masasına baktı.

"Keşke bunun tek bir karar olduğunu söyleyebilseydim ama değildi. İlk kez bana düşük yapmamın ardından kilo vermemi söyledikten bir gün sonra koşmaya gittiğimde bilinçli olarak 'benim istediğim hayat bu değil' dediğimi hatırlıyorum. Tek istediğim şey evde yorganın altında kalmaktı ama egzersiz yapmazsam onun öğreneceğini biliyordum, ikimizde de o spor bilekliklerinden vardı ve tüm gün yaptığım aktiviteyi görebiliyordu. Sürekli gözetleniyormuşum gibi hissettiriyordu." dedi. Şimdi boş olan bileğine baktı. "Sanırım gerçekten gözetleniyordum da. Bu yüzden koşmak zorunda

olduğum için koştum ve her saniyesinden nefret ettim. Aylarca ailemle veya hiçbir arkadaşımla konuşmamıştım, bu yüzden nereye gideceğimi bilemedim."

Nik, Natalie'ye içinde bulunduğu ilişki normalmiş gibi hissettirdiği için Natalie'nin kocasından, tüm erkeklerden ve tüm toplumdan nefret etti.

"Düşükten yaklaşık bir ay sonra doktoruma gittim. Muayenenin tek amacı, tekrar hamile kalmaya ne zaman başlayacağımı görmekti. Ama orada oturup onu beklerken, hamile kalma ve onun bebeğini doğurma ve o bebeğin beni ona ve bu hayata sonsuza kadar bağlaması fikrinin beni paniğe soktuğunu fark ettim. Kalkıp çıktım ve doktorun birkaç ay daha denememiz gerektiğini söylediğini söyledim. Birkaç gün sonra, evlenmeden önce kullandığım, onun benim olduğunu bilmediği eski e-posta hesabıma giriş yaptım. O gün Kiki'ye ve anneme e-posta gönderdim. Hiçbir şey söylemedim, gerçekten, sadece merhaba dedim ve nasıl olduklarını sordum. İkisi de hemen yanıt verdi ve ben de onlara giderek daha fazla e-posta göndermeye başladım. Bir gün Kiki ile koşuya çıktım. Ona her şeyi tam olarak anlatmadım ama ona çok şey anlattım."

Tanrı Kiki'yi korusun. Nik'in, Courtney ve Dana'yı bir daha gördüğünde onlara çok fazla sarılmayı unutmaması gerekiyordu.

"Nasıl ayrıldın?"

Natalie paketten bir mendil daha çıkardı.

"Haftalarca süren e-postalardan sonra annem bir tanesini 'Eve bir ziyarete gelmeye ne dersin? Gelecek hafta işe gitmek için senin o taraftan gitmem gerekiyor ve seni alabilir miyim?' gibi bir cümleyle bitirdi. Hemen evet dedim ve onunla Kiki'nin ofisinde buluşacağımı söyledim. Sonraki altı günü, o e-postayı bir şekilde göreceğinden veya bir şeyden şüpheleneceğinden korkarak geçirdim ama yapmadı. O sabah telefo-

numu evde kanepenin üzerindeki yastıkların altında bıraktım ve Kiki'nin ofisine gitmek için bir taksiye bindim. Taksideyken o saçma spor bilekliğini çıkardım ve arka koltuğun kenarında bıraktım ve o günden sonra bir daha hiç takmadım. Oraya gidip Kiki'yi ve annemi gördüğüm zaman, ilk kez kendimi tutamayıp ağlamaya başlamıştım."

Nik, onlara sarılabilmek için Kiki ve Natalie'nin annesinin de o an orada olmalarını istedi.

Natalie bir çekmeceyi açtı ve iki şişe su çıkardı.

"Bir tane ister misin? Bütün bu ağlamalardan sonra susadım." Nik bir tanesini aldı ve uzun bir yudum içti. Bu hikâyeden sonra sebze suyunu bile alırdı.

"Sanırım bu, spor salonuna başlama nedenimden biraz uzaklaştı. Tamamını anlatmadan bir kısmını gerçekten söyleyemem. Daha sonra bir süre ailemle yaşadım, yerel bir spor salonunda çalıştım, kendimle daha rahat hissettim ve birçok terapiye gittim. Anlaşmalı boşanmadan gelen tüm parayı bankaya yatırdım. Şansıma, annem avukat ve davamı alması için boşanma avukatı arkadaşlarının birinden bir iyilik istedi."

Nik gülümsedi.

"Aferin annene! Pekâlâ, baştaki soruma geri dönelim: Bu spor salonunu açma fikrini nereden aldın?"

Natalie ona gülümsedi.

"Bir gün bir müşterimle randevum vardı ve burnundan soluyarak geldi. Benimle tanışmadan önce koşu bandındaydı ve yanındaki adam ona formu hakkında ders vermeye başladı. Unutma, bu bir maraton koşucusuydu. Her vücut yapısına ve bedene sahip kadınlar için bir spor salonumuz olsaydı ne kadar harika olurdu diye düşündüm, bedenlerimiz hakkında bilgi edinebileceğimiz ve bunu yaparken de erkeklere teşhir edilmek zorunda kalmadan güçlü olabileceğimiz bir yer olsaydı. Tüm kadınlar için olan bir yer: siyahi ve beyaz; eş cinsel ve heteroseksüel; Latin Amerikalı ve Asyalı; trans olmayan

(cisseksüel) ve trans; sporcular ve tembeller ve bunun gibi her şey. Sonra bankadaki paramı düşündüm. Sonra yaklaşık bir yıl süren bir araştırma ve planlamanın ardından, Natalie'nin Spor Salonu'nu kurdum."

Bu hikâye çok güzel olacaktı. *O* dergisindeki editörü buna bayılacaktı.

"Peki ya boks dersleri? Bunları daha önce öğretmiş miydin? Spor salonunu açmaya karar verdiğinde o dersleri vermek istediğini hep biliyor muydun?"

Natalie başını salladı.

"Buraya gelmeden önce hiç boks dersi vermemiştim ama ayrıldıktan sonra birkaç farklı spor salonundan boks dersi aldım ve gerçekten çok sevdim. Boks dersleri burada olmasını istediğimi bildiğim ilk şeylerden biriydi."

"Bu dersleri verme amacınız neydi? Bu dersler senin için neden önemliydi?"

Natalie yumruğunu sıktı, elini esnetti ve tekrar yumruk yaptı.

"Dövüşmeyi bilen kadınlar kendilerini ayrı tutarlar. Bunu bana ders veren kadınlarda, ders verdiğim kadınlarda ve özellikle kendimde gördüm. Her duruma buna sahipsin, kendini savunabilirsin, güçlüsün gibi bir tavırla yaklaşıyorsun. Evliliğim gücümün çoğunu tüketti ve durumu daha da kötüleştiren şey, kadınların zayıf olduğu, kadınların korkması gerektiği, kadınların alabilecekleri her şeye razı olmaları gerektiği yönündeki toplumdan sürekli aldığım mesajlardı. Bu spor salonuna giren kadınların, kadınların güce ve yöntemlere sahip olduğunu ve hayatta harika şeyleri hak ettiklerini bilmelerini istiyorum."

"Amen," dedi Nik.

Natalie ona çak işareti yaptı.

"Pek çok genç başlıyor!" dedi. "Gerçekten genç kızlar için

bir program yapmak istiyorum. Kız olmanın yanlış bir tarafı olduğu, kendilerini benzersiz, eğlenceli ve güçlü kılan şeyleri saklamaları gerektiği gibi mesajların etkisini yok etmek için daha fazla şeye ihtiyaçları var." Sırıttı. "Bu yüzden sınıfa 'Kız Gibi Yumruk At' adını verdim- orada her şeyi bir kız gibi yapmanın zayıf olduğuna dair sürekli bir mesaj var. Bunu tersine çevirmek istedim."

Carlos'un gençlik kliniği, özellikle de Carlos'un bazı hastaları ve maruz kaldıkları istismar hakkında Nik'e anlattıklarından sonra, Natalie'nin spor salonu ile böyle bir programda ortak olma fikrine gerçekten bayılacaktı.

Nik onunla ilgili düşüncelerinden kurtulmaya çalıştı ama bu imkânsızdı. Natalie'ye konuştukları süre boyunca merak ettiği o soruyu sormak zorundaydı.

"Bu kişisel bir soru ve cevaplamak istemezsen anlarım, özellikle de Dana benim arkadaşım olduğu için. Ama başına gelenlerden sonra insanlara tekrar güvenmeyi nasıl öğrendin?"

Natalie yavaşça başını salladı.

"Gerçekten zordu. Evliliğim bittikten sonra bir süre kendimi suçladım. Eski eşime güvendiğim, beni kontrol etmesine izin verdiğim, her şeyden vazgeçtiğim için kendimi suçladım. Uzun bir süre kendi kararıma güvenemedim. Bu spor salonu fikrini araştırdığım süre boyunca, bunun korkunç bir fikir olduğunu düşünerek kendimi sorgulamaya devam ettim. Ama haklıydım; iyi bir fikrim vardı ve tüm bu araştırmaları yapmak bile kendime güvenmeyi öğrenmem demekti. Kendime, içgüdülerime ve duygularıma güvenmeyi öğrendiğimde diğer insanlara güvenmek çok daha kolaydı."

Nik birkaç saat sonra, spor salonunda çok zaman geçirdikten ve hatta Dana ile o sevdiği için her zaman alay ettiği bisiklet derslerinden birine girdikten sonra, eve gitti. Natalie'nin söylediği her şeyi, özellikle de son kısmı düşünmeden

edemiyordu. Kendine güveniyor muydu? İşine kesinlikle. Başka bir konuda güveniyor muydu? Hiçbir fikri yoktu.

Cuma gecesi hastaneden eve dönerken Carlos'un telefonu çaldığında telefonu eline aldı.

Drew arıyordu. Nik değil. Neden kendine bunu yapmaya devam ediyordu? Nik onu aramayacaktı. Carlos'un ona söylediklerinden sonra aramayacaktı.

Carlos iç çekti ve telefonu cevapladı.

"Selam dostum, naber?"

"Selam," dedi Drew. "Bebek nasıl?"

Bebeğin doğduğu gece hastaneden ayrılmadan hemen önce Drew'a mesaj atmış ama o zamandan beri onunla konuşmamıştı. Gerçekten hiç ilişkilerinin mutluluk hikâyelerini dinleyecek havada değildi. Ona Nik'i anlatmakla hiç uğraşmak istememişti. Ama en yakın arkadaşından sonsuza kadar kaçamazdı.

"Hâlâ yenidoğan yoğun bakım ünitesinde ama oldukça iyi durumda. Şu anda hastaneden eve dönüyorum, onunla ve Jessie'yle birkaç saat takıldım." dedi. Jessie, çarşamba günü taburcu edilmişti. Tansiyonu pek normal değildi ama her gün düşüyordu. Ama küçük Eva'nın küçücük ciğerlerinin iyileşip kilo alabilmesi için hastanede en az birkaç günü daha vardı.

"Hastaneye gidiyorum, yoldayım. Nöbetim var, az önce aradılar. Jessie nasıl?"

"Çarşamba günü taburcu edildi ama hastaneden sadece uyumak için ayrıldı. Bütün gün Eva'nın yanında. Tüm sonuçlar iyi. Nasıl bir rahatlama."

"Harika. Bahse girerim ki Jessie, Eva eve gelene kadar rahatlamayacaktır."

Jessie'nin endişeli yüzünü ve Jon'un onu yemeye nasıl bir şeyler yemeye zorlayacağını düşündü.

"Biraz bile rahatlamaz." dedi.

Drew öksürdü.

"Yani bazı haberlerim var."

Ahh, bu her şey olabilirdi.

"Peki... "

Drew güldü.

"Sesin çok şüpheli geldi. Düğün tarihimizi aldık! Ajandana parlak kırmızı ile işaretle."

Tabii ki bir düğün tarihi. Bunu tahmin etmeliydi.

"Harika, ne zaman?"

Drew güldü.

"Şöyle ki Ekim ayında."

Carlos, ayları kafasından saydı.

"Bu ekim? Dört ay sonra olan ekim mi?" Sırıttı. "Bir saniye. Bana söyleyeceğin başka bir haber daha var mı?"

"Sen, ne... Aman Tanrı'm, hayır, Alexa hamile değil! Hızlı ilerliyoruz ama o kadar hızlı değil. Favori düğün yerimizde bir düğün iptal oldu ve Alexa bizi bekleme listesinin en üstüne çıkarmak için araya birilerini soktuktan sonra hayır diyemedik. Tüm hafta sonunu arkadaşı Maddie ile geçirecek, birlikte telaş içinde gelinlik arayacaklar. Görünen o ki benim de telaş içinde bir şey yapmam gerek; sadece o şeyin ne olduğundan emin değilim. Bu yüzden seni aramaya karar verdim, çünkü sen bana ne yapacağımı söyleme konusunda gerçekten çok iyisin."

Carlos güldü. Gerçekten de Drew'a ne yapacağını söyleme konusunda çok iyiydi.

"Sonunda artık bunu kabul ediyorsun. Yıllarca bundan şikâyet ettin."

"Bak, her zaman senin dediğini yaptım... Sonuçta. Her neyse, sanırım smokin falan bulmamız gerekiyor. Yakında bir hafta sonu tekrar gelmek ister misin, bunu hallederiz."

Carlos, evine giderken otoyol çıkışından yola çıktı. Bay Area tarafına doğru bir yolculuk, kulağa hayatında ihtiyacı olan bir mola gibi geldi.

"Bebek, Jessie ve Jon'la birlikte eve gelir gelmez oraya gideceğim. Sadece tek başıma uzun bir yolculuğa ihtiyacım olduğunu düşünüyordum." dedi.

"Mükemmel. Smokin alışverişi kulağa korkunç geliyor ama en azından bundan daha eğlenceli bir hafta sonu geçireceğiz. Ah, lütfen bana Nik'in adının nasıl yazıldığını mesaj at, davetiyede yanlış yazmayalım."

Kahretsin. Bundan kaçamadı.

"Aslında... Adının nasıl yazılacağını bilmene gerek yok. Biz ayrıldık."

Carlos hattın diğer ucunda bir korna sesi duydu.

"Ne? Neredeyse kırmızı ışıkta geçiyordum. Ne zaman? Ne oldu?"

Bunu yüksek sesle söylemek çok üzücüydü ama gerçekten başka bir seçeneği yoktu.

"Geçen hafta sonu. Pazar sabahı, Jessie'nin bebeği doğurmasından sonraki gün. Hastanede beraberdik... Uzun hikâye, önemli değil. Her neyse, ona âşık olduğumu söyledim ve... İyi şeyler olmadı."

"Doğru mu duydum, sen ona âşık mısın? Ciddi olmadığına dair bir şeyler saçmaladığını hatırlıyorum."

Carlos iç çekti.

"Sanırım bunun saçmalık olduğunu sen benden daha önce anladın. Ama bir önemi yok; o aynı duyguları hissetmiyor."

Bu korkunç hikâyeyi sadece iki kez anlatmıştı ve şimdiden bıkmıştı.

"Of. Jessie bebeği doğurduğunda Nik de hastanede miydi? Yani ailenle tanıştı mı?"

Kanayan yarama bastığın için teşekkürler, Drew.

"Maalesef evet. Pazartesi günü hastaneye, Jessie'ye cupcake gönderdi."

Pazartesi günü Jessie'nin hastane odasına girdiğinde Cupcake Park kutusunu görünce hem etkilenmiş hem de öfkelenmişti. Daha Jessie ona Nik'ten geldiğini söylemeden önce biliyordu.

"Çok hoş bir davranış," dedi Drew. "Bahse girerim, o cupcakelerin her birini ayağının altında ezmek istemişsindir."

"Onları lanet pencereden fırlatıp atmak istedim."

Telefonun diğer ucundan Drew'un otoparka girdiğini gösteren sesleri duydu.

"Kapatman mı gerekiyor?"

"Hayır, en az üç dört dakikam daha var," dedi Drew. "Personel otoparkı en üst katlarda. Yukarı çıkmak biraz zaman alacak. Ne demek iyi şeyler olmadı? Sanırım sana karşılık vermedi?"

Carlos evinin önüne park etti ve arabasını durdurdu ama henüz içeri girmedi.

"Karşılık vermemekle kalmadı, bunu hiç söylememişim gibi yapmamızın daha iyi olacağını söyledi ki bu tam olarak beklediğim tepki değildi. Ben de bu yüzden sinirlendim ve hoş olmayan şeyler söyledim ve evden çıkıp gittim." İç çekti. "Bu konuyu doğru düzgün halledememişsin deme. Bunu zaten biliyorum." dedi.

Konuşurken pencereden dışarı baktı. Kahretsin, gerçekten çimlerini biçmesi gerekiyordu.

Drew, "O zamandan beri onunla konuştun mu?" diye sordu.

Carlos tekrar içini çekti.

"Hayır. Konuşmak istiyorum ama ne diyeceğimi bilmiyorum. Söyleyebileceğim bir şey var mı, onu da bilmiyorum."

Özellikle Jessie cupcakeleri aldıktan sonra Carlos ona mesaj atmayı düşünmüştü. Teşekkür etmek ve böyle bir pislik olduğu için özür dilemek istemişti. Özellikle de pislik olduğu için. Ama Fisher ile dramatik ayrılıklarından sonra, Fisher'ın yazdığı tüm o mesajları gördükten sonra, Nik'e mesaj atmaktan kaçınması gerektiğini hissetti. O adam olmak istemiyordu.

"Hmmmm," dedi Drew. Carlos onun arabadan indiğini duydu. "Birkaç şey düşündüm. Geçen yıl tam bu zamanlarda yaptığımız bir konuşmayı hatırlıyor gibiyim..."

Carlos, "Bu farklıydı- sen Alexa'ya nasıl hissettiğini söylememiştin," dedi. Drew'un ona kendi tavsiyesini söyleyeceğini bilmeliydi.

Yine de Nik'e mesaj atmamasının tek sebebi Fisher'ın saçma mesajlarıymış gibi davranmaya kalksa, yalan söylemiş olurdu. Gerçek sebep şuydu: ya hiçbir fark yaratmazsa?

Belli ki ona her şeyi bir anda açıklamıştı, bu da her şeyin olduğu gibi yükselmesinin büyük bir nedeni de buydu. Her şeyi çok daha farklı yapmalıydı. Ona söyleme şeklinin en az beş ya da altı daha iyi yolunu çoktan düşünmüştü. Onunla her şeyi konuşmak için bir şans daha istiyordu. Durumları hakkında. Ama tüm bu olanlar hâlâ çok hassas hissettiriyordu. Onu tekrar reddetmesine hazır değildi.

"Biliyorum, biliyorum. Kusura bakma, söylediklerimi unut. Demek istediğim, kahretsin, bu çok kötü; bu hafta sonu buraya gelip bir şeyler içmek ister misin? İstersen, düğün için inanılmaz çirkin smokinler seçeriz."

Carlos güldü.

"Alexa beni çiğ çiğ yer. Gerçekten dostum, teşekkürler. Bebek hâlâ hastanede olmazsa, Ama o eve gelir gel-

mez yola çıkacağım. Seni haberdar edeceğim."

Drew'la sarhoş olduğu bir hafta sonu tam da ihtiyacı olan şey gibiydi.

"Harika, sabırsızlıkla bekliyorum. Tamam, şimdi gerçekten gitmem gerekiyor."

"Alexa'ya selam söyle."

Telefonu kapattı ve arabadan indi. Drew ile konuşmak bazı durumlarda ona yardımcı olmuştu ve bazılarında ise durumu daha da kötüleştirmişti. Birkaç ay içinde Alexa ile evlendiği için o kadar mutluydu ki bu, Carlos'a ayrılığı daha da kötü hissettiriyordu.

Ön basamakları çıktı ve kapısının kilidini açtı. Drew, onun yaptığı gibi bütün gece iç çamaşırlarıyla kanepesinde oturup pizza yiyemez ve bira içemezdi. Kim daha iyiydi, ha?

Carlos buna cevap vermek istemedi.

Nik, pazartesi öğleden sonra dışarıdaki gürültüyle sıçradı. İnsanların gerçekten öğleden sonraları havai fişek patlatmaları mı gerekiyordu? 4 Temmuz birkaç gün bile değildi. Amatör havai fişekler her lanet olası yıl daha erken patlatılıyordu. Biraz su almak için ayağa kalktı ve evden en son ne zaman çıktığını hatırlayamadığını fark etti. Ah doğru, boks dersi için. Dört gün önceydi. Tüm hafta boyunca işlere odaklanmıştı ya da arkadaşları onu hafta sonu kahvaltıya davet ettiğinde ve Nik onları reddettiğinde, arkadaşlarının iddiasına göre o kendini işlerine vermişti.

En azından tekrar işine konsantre olabilmişti. Bir konuya balıklama atlamak ve Carlos'un muhtemelen şu anda ne yaptığını, onu ne kadar özlediğini ve kapıyı çarpıp çıktığından beri, sekiz gündür neden ondan tek bir şey duymadığını düşünmesine izin vermemek rahatlatıcıydı. Mesele şu ki, çalış-

mayı bırakır bırakmaz düşündüğü tek şey bunlardı.

Kendine baktı ve yüzünü buruşturdu. Günlerdir aynı tayttı ve eski püskü bir atleti giyiyordu. Kesinlikle bir duşa ihtiyacı vardı.

Yirmi dakika sonra evinden duş almış bir hâlde, temiz bir kot pantolonla, gri bir tişörtle ve en büyük güneş gözlükleriyle ve saçları tepede toplanmış bir şekilde çıktı. Bak, normal bir insan gibi davranabiliyormuş. Kısmen.

En son çıkan suç kitabının sesli kitabını dinlerken kafeye bir buçuk kilometre kadar yürüdü. Carlos'a onu Jessie için satın almasını söyleyebilmeyi diledi.

Jessie'ye cupcakeleri gönderdiğinde hâlâ doğru şeyi yapıp yapmadığından emin değildi. Ama Jessie bebeğini doğurduğunda, Nik de birkaç hastane odası ötesindeydi. Eva doğduğunda Carlos'un tüm ailesiyle birlikte o da ağlamıştı ve birkaç saat sonra minik bebeği görmüştü. O gece paylaştıkları onca şeyden sonra, Nik'in onun ailesiyle tanışmasının Carlos için bir kayıp olduğunu söylemesi, kabullenmek istediğinden daha fazla onun canını acıtmıştı. Ama sırf o ve Carlos'un aralarındaki şey bitti diye bunların hiçbiri olmamış gibi, onun umurunda değilmiş gibi davranmak Nik'e yanlış geliyordu. Bu yüzden Carlos'un, Jessie ve eşinin çok sevdiğini söylediği cupcakeleri gönderdi. Acılı çikolatalı olanları değil tabii ki.

Kahve dükkânında oturup büyük boy buzlu kahvesini içmeyi düşündü ama yanında bir kitap ya da dizüstü bilgisayar getirmemişti ve telefonunun küçücük parlak ekranına bakmak istemiyordu. Sokakta dolaştı ve isteksizce butiklere baktı ama pek alışveriş havasında değildi. Birkaç blok sonra arkasını döndü ve eve doğru yürüdü.

Evine yaklaşırken hâlâ katil putlarının dünyasındaydı. Basamakların yarısına gelince ön kapının yanında duran birini gördü.

Fisher. Fisher ön kapının yanında duruyordu.

Nik ona, "Senin burada ne işin var?" dedi. Kenarda durmak için geri çekildi. Binanın gölgesinde onunla konuşmak istemiyordu. Fisher, onu takip etti.

"Merhaba, Nik." Elini Nik'in beline koydu. Nik, hemen uzaklaştı. "Seni özledim." dedi Fisher.

Onunla dalga mı geçiyordu?

"Ben seni özlemedim ama. Burada ne işin var?"

Fisher saçlarını geriye atıp gülümsedi.

"Senden bunu beklemeliydim. Hep böyle küçük şakalar yapıyorsun, değil mi? Yine de birbirimizle yaşadığımız her şeyden sonra daha sıcak bir selamlama olacağını umuyordum."

"Daha sıcak bir selamlama olacağını mı umuyordun?" Nik, gerçekten de bu adamla çıkmıştı. Hatta aylarca. Tanrı aşkına, ne düşünüyordu ki? "Bana gönderdiğin o mesajlardan sonra mı? Cehenneme kadar yolun var."

Işıl ışıl beyaz gülümsemesiyle ona gülümsedi ve kolunu ona dolamaya çalıştı. Nik tekrar geri çekildi ama Fisher yine üzerine geldi.

"Bak, Dodgers maçından sonra ikimizin de biraz gergin olduğunu biliyorum ve seni üzecek bir şey söylediysem özür dilerim ama..."

"Bir şey söylediysem mi? Bunun bir özür olması mı gerekiyordu?"

Gülümsemesi hâlâ yüzündeydi. Nik, nasıl onu çekici bulmuştu?

"Bak, biraz daha sakin bir yere gidip konuşabilir miyiz?" Etrafta araba kullanan ve yanlarından yürüyen insanlara baktı ve yüzünü buruşturdu. "Belki, yukarıda?"

Buzlu kahvesinin geri kalanını kaldırımın üzerindeki çöp kutusuna attı.

"Hayır. Ne söylemen gerekiyorsa burada söyle. Halk ara-

sında önemli konuşmalar yapmaktan hoşlanıyor gibi görünüyorsun. Şimdi neden susuyorsun?"

Fisher iç çekti.

"Sesini alçalt, tamam mı? Geçen sefer çok rezil oldum. Bununla tekrar uğraşmak istemiyorum."

Pekâlâ, şimdi sesini yükseltmesi gerekiyordu.

"Geçen sefer çok mu rezil oldun... Sana inanamıyorum. Ağzındaki baklayı çıkar, Fisher. Ne işin var burada? Seninle bir daha görüşmek ya da konuşmak istemediğim mesajını anladığını sanıyordum."

Sonunda Fisher'ın yüzündeki gülümseme gitti ve ona daha da yaklaştı. Nik tekrar geri çekildi.

"Bak Nik. Şimdiye kadar ne büyük bir hata yaptığını anlamadın mı? İyi giden bir ilişkimiz vardı. Karşılıklı fayda, buna öyle demiyorlar mı? Senin için pek çok nedenden dolayı iyi ve açıkçası, seninle görülmek benim için de iyiydi. İnsanlar benim hakkımda sığ ve sadece aptallar için iyi olduğumu düşünüyorlardı ve hiç kimse bana iyi senaryoları bile göndermeyecekti."

İyi bir sebep için. Adamın harika bir vücudu vardı ama kendine bile hayrı yoktu.

"Ama birden çok kez," diye devam etti, "yönetmenler partilerde seninle konuşurlardı ve sonra beni seninle birlikte görürlerdi ve bana çok daha iyi davranırlardı. Menajerim bana senin gibi zeki, ilginç ve modern biriyle çıkıyorsam, insanların benim içimde daha fazlası olduğunu düşündüklerini söyledi."

Modern. Fisher'ın menajerinin bunu gerçekten söyleyip söylemediğini veya bunun Fisher'ın "siyahi" yerine seçtiği bir kelime olup olmadığını merak etti. En azından şimdi, bu hiç beklenmedik teklifin nereden çıktığını biliyordu.

"Yani, önce benimle konuşmadan herkesin içinde bana

evlenme teklif ettin, çünkü bunun kariyerinde ilerlemene yardımcı olacağını mı düşündün?" diye sordu.

Fisher heyecanla başını salladı.

"Olabilirdi! Neden hayır dediğini hâlâ anlamıyorum. Bu senin için de harika olurdu." Kolunu vücudunda aşağı yukarı salladı. "Diyorum ki, kendine bak. Sana benzeyen insanlar genellikle seni götüreceğim yerlere gidemezler. Benim gibi biriyle çıkarsan, çok daha fazla imkânların olurdu." Fisher, Nik'in poposuna bir şaplak attı.

Nik, hiç düşünmeden bir adım geri çekildi, ağırlığını arka topuğuna verdi, yumruğunu geriye doğru çekti ve Fisher'ın suratına yumruk attı.

Fisher ayaklarının dibinde kıvranırken, "Vay canına. Elini gerçekten acıtır." dedi.

Bebek arabasıyla yürüyen bir kadın yanlarında durdu.

"Bu harikaydı!" dedi. "Böyle yumruk atmayı nasıl öğrendin?" diye sordu.

Nik parmaklarını salladı. Çektiği acı buna değerdi. Kadına bakıp gülümsedi.

"Natalie'nin Spor Salonu'nda, Larchmont'ta. Harika bir yer; ondan mutlaka bir ders almalısın!" dedi.

Kadın, telefonunu çıkarıp not alırken ayağıyla bebek arabasını ileri geri salladı.

"Natalie'nin Spor Salonu. Teşekkürler! Harika." Bebekle birlikte oradan uzaklaşmaya başladı ve sonra dönüp hâlâ yerde olan Fisher'a baktı. "Bahse girerim, bu fikir yıllardır senin aklına geliyor!" dedi. Giderken Nik'e el salladı.

Nik, Fisher'a baktı.

"Sızlanmayı bırak. İyisin işte; kanamıyor bile."

Fisher ayağa kalkıp ona ters ters baktı.

"Yüzüm vücudumdan sonra en değerli varlığım. Buna

inanamıyorum." Ona sırtını döndü ve arabasına doğru yürüdü. "Bu yaptığın şey için polisi aramalıyım."

"Ne! Onlara bir kız tarafından yumruklandığını mı söyleyeceksin?"

Nik yolda evine gidene kadar güldü. Fisher'ı yumrukladığı anı tekrar tekrar aklına getirip duruyordu ve bu onu her seferinde daha da mutlu ediyordu.

Ön kapısının kilidini açtı ve parmak eklemleri için bir torba donmuş sebze bulana kadar dondurucusunu karıştırdı. Bir düşünün, iki aydan kısa bir süre önce Fisher'ın mesajları onu o kadar korkutmuştu ki Carlos'a evini aratmak zorunda kalmıştı ve şimdi ise onu tek başına yere sermişti. Carlos bu hikâyeyi çok sevecekti.

Kahretsin. Carlos'a anlatamazdı.

Koltuğa çöktü ve başını ellerinin arasına aldı.

Anlattığında onun için heyecanlanacak pek çok kişi vardı. Courtney ve Dana gülmekten öleceklerdi. Natalie de heyecanlanacaktı. Peki, neden Carlos'a söyleyememesi onun canını bu kadar yakmıştı?

Çünkü Carlos çok gurur duyardı. Ne kadar ilerlediğini bilen tek kişi oydu. Carlos onu o gece görmüştü; onun için endişelenmişti; Natalie'nin dersine gitme kararında onu desteklemişti. Courtney ve Dana tahmin etmişti ve Natalie yardım etmişti ama Carlos onu tanıyordu. Carlos onu korumaya çoktan hazırdı ama o kendini korumuştu.

Carlos bunu duysa sevinebilirdi. Onun için çok mutlu olurdu ve kendi ayakları üzerinde durmasından etkilenirdi. Carlos ile ilgili bu kadar harika olan şey buydu, kahretsin. Neden Carlos gidip her şeyi mahvetmek zorundaydı?

Courtney ve Dana nasıl savunmasız olunacağını öğrenmesi gerektiğini söylemişlerdi ancak Carlos'a karşı yıllardır hiçbir erkeğe olmadığı kadar savunmasız kalmıştı. Dışarı

çıktıkları ilk gece evini aramasına izin verdiğinde ne kadar korktuğunu ona anlatacaktı. Ona Justin'in onun yazıları hakkında söylediklerini ve bunun onu bazen nasıl hâlâ tehlikede hissettirdiğini anlatmıştı. Bebek doğduğunda Nik de onunla birlikte ağlamıştı. Belki bunların hiçbiri bir başkası için önemli olmayacaktı ama Nik için önemliydi.

Ah, neden yine Carlos'u düşünmeye başlamıştı? Kendine bir içki doldurmak için mutfağa gitti. Zaferi için bir içkiyi hak etmişti.

Belki roze şarap içmezdi, Carlos'un bu konudaki şakalarının en sevdiği şarabı sonsuza kadar mahvetmesine izin vermeyecekti ama neden şimdi kendini zorluyordu? Bir cin tonik yaptı ve alıp kanepeye getirdi.

"Şerefe!" Berelenmemiş eliyle bardağı kaldırdı. Fisher'ın yere düşüşünü izlemek çok güzeldi. İçkisinden bir yudum aldı, muhtemelen zaten kusursuz olan yüzüne zarar vermiş olan çürüğü düşündü ve gülümsedi. Tanrı, bebek arabasını iten o kadını korusun.

Kız arkadaşlarına mesaj atmak için telefonunu çıkardı.

Bugün eve geldiğimde Fisher apartmanın önünde bekliyordu ve uzun lafın kısası yüzüne yumruk attım.

Birkaç saniye sonra Dana cevap attı.

!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

Sonra yaklaşık yirmi tane yumruk ve havai fişek emojileri gönderdi.

Courtney çığlık attı.

NE!

Aman Tanrı'm!

Her şeyi anlat!

Nik sırıttı ve kanepenin yastıklarına gömüldü. Kız arkadaşların varken Carlos'a kimin ihtiyacı vardı?

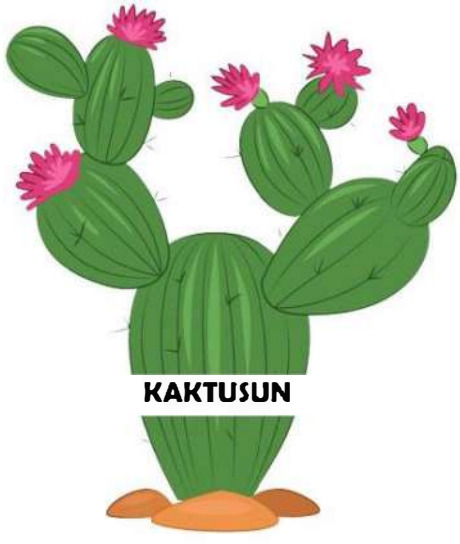
Evet, kız gibi yumruk attım.

Onlara tek eliyle tüm hikâyeyi mesaj attı ve sonra cin tonigin yarısında kanepede uyuyakaldı. İki saat sonra Carlos'un kendisine çak yaptığına dair bir rüyadan uyandı. Bunun bir rüya olduğunu anlayınca ağlamaya başladı.

Ona mesaj atıp neler olduğunu anlatmalı mıydı? Tanrı biliyor ya, anlatmak istiyordu. Ama muhtemelen Carlos ona hâlâ çok kızgındı.

Ya o olmasaydı? Carlos'a mesaj atmak onun için adil değildi. Ona verebileceğinden, ona nasıl vereceğini bildiğinden, daha fazlasını hak ediyordu.

Bunun yerine, arkadaşlarına derisi soyulmuş eklemlerinin resmini mesaj attı. Cevapları, onu gözyaşlarının arasında gülümsetti.

Carlos masasına oturdu ve telefonuna baktı. Toplantısı son anda iptal edilmişti. Ne yazık ki bu durum, bütün hafta kaçındığı o telefon görüşmesini yapması için ona zaman verdi.

Bütün hafta mı? Son beş yıldır bu aramayı yapmaktan kaçınmıştı.

Telefonu aldı.

"Evet, merhaba. Dr. Guerriero ile bir randevu ayarlamak istiyorum? Sadece fiziksel. Evet, Carlos Ibarra. Gelmeyeli uzun zaman oldu, biliyorum." Karşı taraftaki kişi sigorta bilgilerini alırken sertçe yutkundu. "Beni bir süreliğine kabul edemezseniz anlarım; ah, yarın bir iptal mi var? Bilemiyorum, eğer..." Derin bir nefes aldı. "Yarın saat kaçta?"

Telefonu kapattı ve pencereden dışarı baktı. Yarın. Lanet olsun.

Hayır, yarın çok erkendi. Yeniden planlamak için geri aramalıydı. Telefonu tekrar aldı.

"Dr. Ibarra?" Hemşirelerden biri kafasını ofisine uzattı ve telefonu tekrar kapattı. "Girişte seni görmek isteyen biri var. Kuzenin olduğunu söylüyor." dedi.

Carlos ayağa kalktı. Jessie onu görmek için yenidoğan yoğun bakım ünitesinden ayrılıp ofisine geldiyse, bu ya gerçekten iyi ya da gerçekten kötü bir haberdi.

"Hemen geliyorum."

Neredeyse koridordan aşağı düşüyordu.

"Jessie, sen misin?" Bekleme odasına başını uzattı. Yüzündeki kocaman gülümseme soruyu yanıtladı. Ona doğru koştu ve o da onu ofisine kadar takip edebilmesi için kapıyı açtı. Ama Jessie kollarını ona dolamadan önce kapı zar zor kapandı.

"Bugün bebeğimizi eve götüreceğiz! Dün belki götürebilirsiniz dediler ama birine söylemeye korktum. Dün gece kısmen bütün gece devam eden havai fişekler yüzünden uyuyamadım ama çoğunlukla bu gece bebeğimin evde olması için dua ettiğim için uyuyamadım. Dualarım kabul oldu. Tüm evrak işlerini yapmaları ve bize onunla ilgili tüm talimatları vermeleri için sadece birkaç saat kaldı. Ah, Carlos! Bebeğimi eve götüreceğim!"

Ona sıkıca sarıldı ve koridordan ofisine doğru çekti. Kapı kapanınca tekrar sarıldı.

"Eve bu kadar erken gidebileceğini düşünmemiştim. Elinizde bir savaşçı var. Beni görmeye geldiğini söylediklerinde, ben..." Gözlerini sildi. "Her neyse, bu harika. Anne piyangosunu kazanan Eva ve senin adına çok mutluyum." Bir adım geri çekildi ve masasının üzerindeki peçete kutusunu ona uzattı. "Jon nerede? Eva'yı eve götürmek için yardıma ihtiyacın var mı?"

Jessie bir avuç mendil aldı ve başını salladı.

"Eva ile yukarıda. Doktorlar bugün eve gidebileceğini söylediğinden beri ağlamamı zar zor durdurdum."

Carlos onu masasının önündeki sandalyelerden birine oturttu ve yanına oturdu.

"Sen iyi misin?" Kafasını salladı. "Hayır, bana söylemek zorunda değilsin. Ben senin kuzeninim, doktorun değil."

Jessie, ona sarılmak için eğildi.

"Sadece bunun için, sana tansiyonumun neredeyse nor-

mal olduğunu söyleyeceğim. Hatta şimdi bazı hamilelik öncesi ayakkabılarımı bile giyebiliyorum. Babetler daha yok, hırslı olmayalım ama o Tory Burch ayakkabılarını bir daha asla giyemeyeceğim için çok gergindim, o yüzden bu beni biraz rahatlattı."

Carlos'un ofis telefonu çaldı ve umursamadı.

"Tory'nin kim olduğunu bilmiyorum ama bu senin için bir rahatlamaysa, benim için de öyle. Bir şeye ihtiyacın var mı? Yemek, çocuk bezi, beşik, şişeler, herhangi bir şey?"

Jessie gözlerinden yaşlar süzülmeye devam etse de güldü.

"Unuttun mu, bana zaten o enchiladaları getirdin. Bir tavasını çoktan buzluktan indirdik ve bir haftadır onları yiyoruz. Sanırım annem, Eva doğduğundan beri bütün gününü küçük adaşı için yemek pişirerek geçiriyor, dondurucum yakında patlayana kadar dolacak. Başka neye ihtiyacımız olduğunu bile bilmiyorum. Arkadaşlarımın doğum öncesi hediye partisi tarihimi değiştirmesine izin vermediğim için kendime kızgınım, buna inanabiliyorsan, kaderin cilvesi olduğunu düşündüm. Tanrı'ya şükür, biri bize bir beşik aldı da böylece bebeğimin uyuyacak bir yeri var." dedi.

Carlos listedeki en pahalı şey neyse onu almayı aklına not etti. Tamam, tamam, belki Angela haklıydı; biraz geri çekilebilirdi. En pahalı ikinci şey de olurdu.

Ayağa kalktı.

"Gitmem gerek. Muhtemelen bir sürü şey imzalamam gerekiyor ve onunla ilgilenen insanlardan onu almaya korksam da küçük kızımızı bu hastaneden çıkarmak için sabırsızlanıyorum."

Carlos elini Jessie'nin omzuna koydu.

"Sen ve Jon, onunla siz ilgileneceksiniz. Harika bir iş çıkaracaksınız, söz veriyorum."

Jessie, Carlos'un koluna yumruk attı.

"Lanet olsun sana Carlos. Ağlamayı bıraktım ve şimdi beni yeniden ağlatmak zorunda mısın?"

Jessie ona sarılmak için eğildi ve Carlos onu alnından öptü.

"Senin adına çok sevindim Jessie. Küçük Eva'yı şımartmak için sabırsızlanıyorum."

Jessie, ofisinin kapısını açtı.

"Ben de bunun için sabırsızlanıyorum. Ah, sen de arkadaşın Nik'e cupcakeler için benim adıma teşekkür ettin, değil mi? Ona çok düşünceli olduğunu söylediğimi ilet. Ona bir teşekkür kartı göndermek istiyorum ama bu hafta da..."

Nik'e, Jessie adına teşekkür etmemişti, hayır.

"Merak etme. Bu hafta biraz meşguldünüz; o anlar." Nik'in anladığından emindi, yani bu tam olarak bir yalan değildi. "Bebeğinin yanına dön. Herhangi bir sorun olursa beni arayın, tamam mı?"

Doğru, doğru, o onun kuzeniydi, hastası değil. Bu durum da zordu.

"Aslında, muhtemelen yenidoğan çocuk bakım ünitesini aramalısın, beni değil, onlar bu konuyu benden daha iyi biliyorlar. Ama bir şeye ihtiyacın olursa bana haber ver, tamam mı?"

Jessie evet anlamında başını salladı.

"Haber veririm. Kuzenim olduğun için ne kadar mutlu olduğumu sana hiç söylemiş miydim?"

Carlos gülümsedi.

"Çok emin değilim, hafızamı tazeler misin, neden mutlusun? En az on ya da on beş sebebin vardı, değil mi? Benim için sıralayabilir misin?"

Jessie koridorda yürüdü.

"Asla! Her zaman olduğu gibi yeterince ukalasın." dedi.

Omzunun üzerinden el sallayarak asansörlere doğru gözden kayboldu ve Carlos gülerek masasına döndü.

Belki de cupcakeler için ona teşekkür etmek için Nik'e mesaj atmalıydı. Bunu gerçekten yapmadan Jessie'ye yapmış gibi davranmaya devam edemezdi, değil mi?

Nik, Eva'nın iyi olduğunu ve hastaneden eve gideceğini bilmek istemez miydi? Eva'nın doğduğu gece oradaydı; herkesle birlikte ağlamıştı. Ona haber vermesi gerekmez miydi?

Kendi kendine güldü. Bu bir bahaneydi ve o bunu biliyordu. Nik'e teşekkür etmesine gerek yoktu; Nik'ten özür dilemesi gerekiyordu. O korkunç sabah ona söylediklerinden, evinden çıkarken yüzündeki incinmiş ifadenin hatırasından ve Nik'in onu böyle hatırlamasından nefret ediyordu. Onu sevmese bile ondan nefret etmesini istemiyordu.

Bunu yapmanın yolu muhtemelen bir e-postaydı, bir mesaj değil. Bir mesaj çok acil bir durummuş gibi hissettirirdi. Sanki bir cevap bekliyormuş gibi.

Nik'in e-posta adresini bulana kadar iş e-postalarına geri döndü.

Kime: Nikole@NikoleDPaterson.com

Kimden: Carlos_Ibarra@eastsidemedicalcenter.com

Konu: cupcakeler

Jessie cupcakeler için sana teşekkür etmemi istedi. Cupcakeler onu çok mutlu etti. Çok beğendi. Ben de öyle. Jessie şimdi çok daha iyi, Eva da öyle. Eva'yı bugün hastaneden eve çıkarıyorlar. O sabah söylediklerim ve sana karşı olan davranışlarım için özür dilerim. Ne kadar özür dilesem az kalır.

Buna cevap vermek zorunda değilsin.

Carlos

Bu çok açık sözlü ve anlaşılmaz görünüyordu ama en azından hepsi doğruydu.

Göndere bastı.

Nik, cuma gecesi saat onda marketin otoparkına girdi. Markete gitmek için en sevdiği vakitti ve bir süredir cuma gecesi gidememişti. Dükkân neredeyse boştu, çalışanlar parti havasındaydı ve cuma geceleri orada olan diğer insanlar her zaman büyük paket cips ve karton kutu ucuz biralardan alıyorlardı, bu da Nik'i her zaman o kadar mutlu ederdi ki o korkunç partilerine gitmeyecekti.

O içeri girerken, elinde kocaman bir bez torbası taşıyan gözleri kızarmış bir adam çıkarken neredeyse ona çarpacaktı.

"Kusura bakma!" diye bağırdı adam. Sonra tam zamanında fren yapan bir arabanın yoluna, park yerine girdi. Zavallı adam muhtemelen bir haftadır uyumamıştı.

Bu ona Jessie, Jon ve bebek Eva'yı düşündürdü. Ve Carlos'u.

Bir gün önce Carlos'un e-postasını aldığından beri, başka hiçbir şey düşünemiyordu. Sonunda pes edene kadar yaklaşık beş yanıt yazıp sildi.

Hâlâ e-postayı düşünürken mağazaya doğru yürüdü.

Unlu mamuller reyonunda durdu ve farklı glütensiz unlarla dolu dört rafa baktı ama görmüyordu. Cevap vermeyi çok istiyordu ama ne diyeceğini bilemiyordu.

Aklını boşaltmaya çalışmak için başını salladı. Böyle düşünmenin bir faydası olmayacaktı. Tanrı aşkına, özellikle de markette hiç faydası olmayacaktı. Bir listesi vardı, hatırladı mı? Sonunda neye baktığını anladı, üzerinde sorgum pekmezi unu yoktu. Zeytinyağını bulana kadar market arabasını itti ve listesinden kontrol etti.

Muz, granola, ekmek, domates ve domuz pastırması alarak mağazanın içinden hızla geçti. Oh ne güzel, bu gece eve geldiğinde kendisine bir sandviç yapabilirdi. İnsanlar her za-

man açken markete gitmenin kötü bir fikir olduğunu söylerdi ama o cuma akşamları marketten eve geldiğinde her zaman kendisine lezzetli yemekler yapardı.

Yoğurt stoklamak için süt ürünleri reyonuna gitti. Büyük ekşi krema fıçılarını gördüğünde, yüksek sesle güldü ve süt ürünleri kasasını dolduran çalışanı şaşırttı. Ekşi kremayı her gördüğünde kendini acı biberle yaktıktan sonra yüzüne ekşi krema sürdüğünü hatırlıyordu. Ve Carlos'la bunun için o kadar çok güldüğünü ki sonunda banyoda yerde gözyaşları içinde oturuyorlardı. Yüzünde hâlâ bir gülümsemeyle altı kap yoğurt aldı.

Ekşi kremayı her gördüğünde aklına Carlos gelir miydi? Her şeye rağmen öyle umuyordu. O ekşi kremayı görmek ona her an onun yanında ne kadar mutlu olduğunu düşündürdü. The New Yorker için yazmaktan boks dersine kaydolmaya kadar tüm başarılarından Carlos'un ne kadar gurur duyduğunu düşündürdü. Ona yardım etmek için her şeyi pek çok kez nasıl bıraktığını ve Eva'nın doğduğu gece ona yardım edebileceği için ne kadar mutlu olduğunu düşündürdü. Onu düşünmekten asla vazgeçmek istemiyordu.

Dur bir dakika.

Kahretsin.

Olamaz.

AŞK DENİLEN ŞEY BU MUYDU?

Birini düşündüğünüzde mutlu olmak; kavga ederken bile onları düşünmekten asla vazgeçmemek; markette çocuk bezinden ekşi kremaya kadar her şeyin size onları hatırlatması; olduğundan ve sana hissettirdiklerinden dolayı daha iyi bir yazar, arkadaş ve insan olmayı istemek; onunla savaşmaya devam etsen bile, her zaman onlarla birlikte olmak istemek.

Kahretsin.

Ona âşıktı.

Şimdi ne olacaktı?

Bir rüyadaymış gibi kasaya doğru yürüdü. Bunu nasıl yapacağını bilmiyordu. Bir insan nasıl böyle bir şeyle başa çıkabilirdi?

Bu hoşuna gitmiyordu; bundan hiç hoşlanmamıştı. Kendini aşırı duygusal, savunmasız ve çaresiz hissediyordu. Bunların hiçbirini hissetmekten hoşlanmıyordu. Natalie'nin kendine ve duygularına güvenmekle kastettiği buysa, bunun hiç de hayranı değildi.

Justin'le birlikteyken, her zaman kendini kanıtlamak zorundaymış gibi endişeli, muhtaç ve sürekli gergin hissediyordu. Onu düşünmek, Carlos'u düşünmek kadar mutlu etmemişti. Carlos'un kendisini sevdiğini biliyordu; onu, kendisi kadar zor, huysuz ve gürültülü birini, sadece kendisi olduğu için seviyordu. Ve onu komik, kibar ve sıcak bir insan olduğu için seviyordu. Nik onu çok seviyordu.

Ah hayır, bu korkunçtu.

Tüm bu korkunç duyguların yerine umursamadığı erkeklerle rahat, kolay, güvenli ilişkileri tercih ediyordu. İlk içgüdüsü arabasına binmek, doğuya giden otoyola çıkmak ve sürmeye devam etmekti.

Evet, bu iyi bir fikirdi. Çöle varana kadar sürmeli ve sonra orada kalmalıydı. Bu şekilde, bununla asla uğraşmak zorunda kalmayacaktı ve belki de sonunda yok olacaklardı.

Kredi kartını, sanki yanlış bir şey yapmış gibi bip sesi çıkaran aptal kart okuyucusuna sıkıştırdı ve bu plan hakkında çok düşündü. Şimdi gidebilirdi. Bu muzlar, granola ve haftalar önce satın aldığı ve bagajından çıkarmak için çok tembel olduğu şişe su haftalarca yeterdi, değil mi? Bunu bilmenin bir yolu yoktu. Yaklaşık... On yıldır çöle gitmemiş ya da dışarıda uyumamıştı.

Alışveriş arabasını, arabasına doğru itti ve yiyeceklerini bagaja yükledi. Neye ihtiyacı vardı ki? Yiyecek, su, bir çeşit

kova? Yakınlarda geç saatlere kadar açık olan bir dükkân olmalıydı. El feneri ve her şeyi nasıl mahvettiğiyle uğraşmak zorunda kalmayacaktı ve onun için gerçek bir koza hâline gelecek acil durum uyku tulumu satın alabilirdi.

Arabasına oturdu ama arabayı çalıştırmadı.

Başını direksiyona dayadı. Ve burnuyla kornaya bastı. Aniden doğruldu ve önümdeki arabada duran köpekten özür diledi. Yine de ona havladı.

Belki temmuz ayında gecenin bir yarısı çöle gitmek aklına gelen en iyi fikir değildi ama aksi durumda bunun hakkında gerçekten düşünmesi gerekiyordu. Nasıl yapacağını bilmiyordu. Ya e-postasında onu sevdiğini söylediği için özür dilemesinin sebebi öyle demek istememesiyse? Onu bir daha görürse nasıl davranmalıydı? Tüm bunları düşününce çöl çok iyi bir fikir gibi görünüyordu.

Otopark sorunlarını çözecek bir yer değildi. Belki... Belki Carlos bu sefer kapısının önünde bekliyor olurdu. Evet, eve gidecekti ve Carlos onu orada bekliyor olacaktı. Kollarına atlar ve onu sevdiğini ve her şey için üzgün olduğunu söylerdi ve Carlos da onu sevmekten asla vazgeçmediğini söylerdi, yukarı çıkıp bol bol seks yaparlar ve her şeyin mükemmel olurdu.

Arabasını çalıştırdı ve eve doğru koyuldu, bunun olacağına her an daha fazla ikna oldu. Çok mantıklıydı. Geldiğinde Nik kollarına atlamaya hazır olsun diye o e-postayı göndermişti! Yapardı da!

Arabasını evinin arkasındaki otoparka park etti ve onu görür görmez şaşırmış numarası yapmaya hazır bir şekilde, elinde yiyecekle ön tarafa yürüdü.

Ama kimse yoktu.

Kahretsin.

Bu, bunu nasıl düzelteceğini kendisinin bulması gerektiği anlamına mı geliyordu?

Evine girdi ve tüm alışveriş poşetini buzdolabına koydu, onu boşaltamayacak kadar yorgun ve kafası karışmıştı.

Courtney ve Dana'ya mesaj atmak için telefonunu çıkardı. Ama onlara ne diyecekti? "Az önce Carlos'a âşık olduğumu fark ettim ve ne yapacağımı bilmiyorum?" Söyleyeceklerini zaten biliyordu.

ONA SÖYLE, derlerdi. Courtney büyük harf kullanırdı; Dana büyük harf kullanmaz ama ünlem işareti kullanırdı ancak mesaj aynı kalırdı.

Ama ona böyle bir şey söylemenin ne kadar zor olacağını bilmiyorlar mıydı?

Evet, on beş yıldır arkadaştılar. Bildiklerinden oldukça emindi. Ama yine de ona yapmasını söylerlerdi. Pislikler.

Hayalî konuşmaları yüzünden arkadaşlarına küfrettiğini fark ettiğinde, tamamen delirdiğini anladı. Tamam, bu gece anlık kararlar vermeyecekti ne çöle gidecekti ne de birine mesaj atacaktı. Telefonunu kapattı ve doğruca yatağa gitti. Belki sabahleyin bu aşk saçmalığının üstesinden gelirdi.

Ertesi sabah on saatlik uykunun ardından uyandı ve kahve yapmak için mutfağa gitti. Süt almak için buzdolabını açtı ve buzdolabının orta rafına koyduğu dolu alışveriş torbasına iki kez baktı.

"Bunu neden yaptım? Dün gece sarhoş muydum?"

Ah. Bir anda her şeyi hatırladı. Sarhoş olmaktan çok daha kötüsü.

Kahve makinesi öttü ve koca bir fincana doldurdu ve sanki çok sıcak bir tekila shot gibi yaklaşık yarısını içti.

Oturdu ve beş dakika boyunca kahve fincanına baktı. Ardından arkadaşlarına mesaj atmak için telefonunu çıkardı.

Carlos'a âşık olduğumu fark ettim ve ne yapacağımı bilmiyorum.

Orada oturdu, telefonuna baktı ve cevaplarını bekledi.

AMAN TANRI'M. Çok heyecan verici! Biliyordum! Ona söylemek zorundasın!

Bu tabii ki Dana idi. Bir dakika, biliyordum derken ne demek istiyordu?

SONUNDA. Ama neden bize söylüyorsun, ONA söyle.

"Sonunda" almayı beklediği yanıt bu değildi.

Neden bu eski habermiş gibi davranıyorsunuz? Bunu dün gece fark ettim ve neredeyse otoparkta ruhsal bir çöküntü yaşıyordum!

Fincanını tekrar ağzına kadar doldurdu. Dün gece ne düşünüyordu, granola? Şu an tek istediği bir çörekti.

Tatlım, bunu haftalardır biliyoruz ama partiye geç kalman önemli değil. Önemli olan sonun gelmiş olman. Değil mi Dana?

Doğru! Adamının peşinden git!

Onlardan nefret ediyordu.

"Adamının peşinden git!" dediler. Sanki bu kadar kolaydı. Sanki böyle bir şeyi nasıl yapacağını biliyormuş gibi. Sanki bunu yapmaktan korkmuyormuş gibi.

Kahvesini bitirip bir tane daha doldurdu. Sonra telefonunu aldı ve numarayı bulana kadar arama kayıtlarında gezindi. Derin bir nefes aldı.

"Merhaba Angela? Merhaba, ben Nik. Biz, şey. Dodgers maçında tanışmıştık ve... Evet, o Nik. Bir iyiliğe ihtiyacım var.

Carlos, Angela'yı Jessie'nin evinden çıkarmayı başarabileceğini düşünmemişti. Son dört saattir oradaydılar ve Angie, Eva'ya dört saat daha orada kalacak gibi bakıyordu. Asıl plana göre, Angie bugün ve kendisi yarın gidecekti ama Angie sabah Carlos'u aramış ve Jessie'nin annesi yarın geleceği için ikisini de bugün görmek istediğini söylemişti. Mantığını tam olarak anlamamıştı ama hormonlardan olduğunu düşündü.

Ayrıca, yapacak daha iyi bir işi olduğu söylenemezdi.

Jessie ve Angie köşede bir şey hakkında kıkırdarken Jon'a, "Hey dostum," dedi. Eva, Jon'un göğsünde uyuyakalmıştı. "Uzun zamandır burada olduğumuz için üzgünüm. Eminim ilk haftalarda bebeğinizle daha çok yalnız kalmak istiyorsunuzdur."

Jon güldü.

"Teşekkürler ama karımın ailesini, en azından önümüzdeki ay bebeğimizle yalnız kalacağımız bir gün olmayacağını bilecek kadar uzun süredir tanıyorum. Ve biliyor musun, benim için sorun değil. Son birkaç ay çok stresli geçti ve şimdi sorumlu olduğumuz küçük bir bebek var ve ailenizdeki herkesin her türlü yardımı için minnettarım, çünkü ne yaptığım hakkında en ufak bir fikrim yok." Önce göğsünün üstünde yatan kızına baktı, daha sonra Carlos'a baktı. "İyi ki sizin gibi bir ailesi var. Ne zaman isterseniz gelin."

Carlos omzuna hafifçe vurdu. Bebeği uyandırmamak

için yumuşak bir şekilde yapması gerektiğini tam zamanında fark etmişti.

"O kadar sık geleceğiz ki bizden bıkacaksınız. Küçük kuzenime şimdiden bayılıyorum."

Jon, Eva'nın koyu renk saçlarını okşadı.

"Gece geç saatte gelip biz uyuyalım diye onu eğlendirmek istersen, bize haber vermen yeterli."

Angela ayağa kalktı ve kahkahalarını kesti.

"Hey, Carlos gitmeye hazır mısın? Muhtemelen Jessie ve Jon'u bebekleriyle biraz yalnız bırakmalıyız."

Carlos da ayağa kalktı.

"Ben de aynı şeyi Jon'a söylüyordum." Veda etmek için Eva'nın küçük kafasını okşadı ve Jessie'ye sarıldı.

Arabaya binerlerken Angie'ye, "Bizi oraya yerleştirmeye çalışacaksın sandım," dedi.

"Ah." Angie yolcu penceresinden dışarı baktı. "Sadece Jessie'nin arkadaşa ihtiyacı olduğunu düşündüm, hepsi bu." Carlos'a bakmak için döndü. "Sorun oldu mu? Bu gece planın yoktu, değil mi?"

Cumartesi gecesi mi? Elbette planı yoktu. Bu yaz cumartesi gecelerinin çoğu için birlikte plan yaptığı kişinin, onu bir daha görmek istemediği açıktı. E-postasına cevap bile vermemişti.

Tabii, cevap vermek zorunda olmadığını söylemişti ama yine de vermesini çok istiyordu.

"Hayır," tek söylediği buydu. Sesinin çok üzgün çıkmasını istemiyordu. "Bize ihtiyaçları olduğu sürece orada kalmaktan şikâyetçi değilim."

Angie rahat bir nefes verdi.

"Oh iyi, o zaman sorun yok."

Angie'yi evine bıraktı, sonra evine doğru yola koyuldu.

Bu cumartesi gecesi tek planı Dodgers maçını kanepeden izlemekti. Cuma günü doktorunun dediğine göre, maç izlerken yiyeceği atıştırmalığın kolesterolü düşük olmalıydı ama o bunun üstesinden gelebilirdi."

Kapının kilidini açtı ve içeri girdi.

Bu da neyin nesiydi?

Her yerde mavi beyaz flamalar, Dodger bayrakları ve Cracker Jack kutuları vardı. Ve tam karşısında, mavi beyaz bir beyzbol tişörtü ve kot pantolon giyen Nik vardı.

"Merhaba," dedi.

"Nik." Tanrı'm, onu görmek çok güzeldi. Bir sıçrayışta odanın karşısına geçmek ve onu kucaklamak istedi. Onu ne kadar özlediğini söylemek istiyordu. Onu ne kadar çok sevdiğini söylemek istiyordu. Hayır, bütün sorunların sebebi buydu. Anahtarlarını kapının yanındaki masaya bıraktı ve kıpırdamadı. "Merhaba."

"Merhaba," dedi tekrar ve gülümsedi. "Ben, şey. Mailini aldım. Cevap vermek zorunda olmadığımı söylediğini biliyorum ama söylemem gereken bir şey var... Ben..." Nik başını salladı. "Bir dakika."

Televizyonunu örten mavi muşambayı kenara çekti ve Carlos parlak ekrana baktı.

CARLOS

SENİ SEVİYORUM

NIK

"Gerçek bir JumboTron istedim," dedi, "Ama öyle bir şeyi evine sokmak gerçekten zor olurdu, bu yüzden elimdekiyle idare etmeye karar verdim: televizyona bağlı bir dizüstü bilgisayar ve korkunç grafik tasarım becerileri."

Ona doğru bir adım attı. Sürekli bir ona bir ekrana bakıp duruyordu.

"Bu gerçek mi?" dedi.

Ona bakarak gözlerini devirdi.

"Beni bunu soramayacak kadar iyi tanıyorsun, hadi ama. Ben, Nikole Paterson, şaka olsun diye böyle bir şey yapar mıyım?"

Başını salladı ve ona doğru bir adım daha attı.

"Yapmazsın ama emin olmam gerekiyordu. Ve bunu yüksek sesle söylemeni istedim."

Doğrudan gözlerinin içine baktı.

"Carlos. Seni seviyorum. Sana âşığım. Bunu dün gece markette ekşi krema reyonunda fark ettim. Birine âşık olduğunu anlamak için saçma bir yer, değil mi? Bende böyle oldu. Ekşi kremayı gördüm ve güldüm, seni ve beni ne kadar mutlu ettiğini ve seni ne kadar özlediğimi düşündüm ve sonra tüm bu hislerin ne anlama geldiğini fark ettim ve sonra kendimi gitmene izin verdiğim için aptal gibi hissettim." O anda gözlerinden yaşlar süzülüyordu. Carlos başparmağıyla sildi. "Bu yüzden sana söylemem gerektiğini düşündüm ve özür dilerim -çok özür dilerim- bunu daha önce fark etmedim ve beni sevdiğini söylediğinde çok ürkekçe davrandım ve korktum."

Nik'i kendine doğru çekti. En son ne zaman bu kadar mutlu olduğunu hatırlayamadı.

"Ah, Nik."

Geri çekildi.

"Bekle, bitirmeme izin ver. Uzun bir süre aşktan korktum, çünkü en son âşık olduğumda sevdiğim adam benim sadece bir parçamı sevmişti, hepsini değil ve aşkın bir parçanı feda etmek zorunda kalmak olduğunu sanıyordum. Ama seninleyken ve sen benim her parçamı sevdin, benim sevmediklerimi bile. Ve bu beni daha çok korkuttu çünkü bir hile olması gerektiğini düşündüm ve buna inanamadım, yoksa tuzağa düşecektim. Ama sonunda bunun bir tuzak olmadığını anladım."

Yüzünü ellerinin arasına alıp öptü.

Onu öyle bir sevinçle, içtenlikle ve sevgiyle öptü ki Carlos neredeyse ağlamaya başlayacaktı. Onu kanepeye doğru çekti ve kollarını etrafına doladı.

"Seni çok özledim," dedi. "Sürekli seni aramak, haklı olduğunu söylemek ve sırf tekrar hayatıma girmen için seni sevmiyormuş gibi davranmak istedim ama yapmaya cesaret edemedim."

Gözyaşlarını sildi.

"Eğer yapsaydım, muhtemelen mahvolurdum. Olmamış gibi davranırdım, sana uyardım ve sonunda seni ne kadar sevdiğimi kendime itiraf etmeden önce bir iki yıl daha aynı aptal şeyi yapardık. Yani iyi ki yapmamışsın."

Onu tekrar öptü.

"Eva nasıl?" diye sordu.

"Minik. Güzel. Mükemmel," dedi. "Jessie ve Jon çok yorgun ama mutlular ve kızlarına âşıklar. Cupcake için tekrar teşekkürler. Jessie gerçekten bunu söylememi istedi; sadece sana e-posta göndermek için bir bahane değildi."

Güldü.

"Merak etmiştim. Biraz da ummuştum." Derin bir nefes aldı. "Carlos, birini nasıl seveceğimi bilip bilmediğimden hâlâ emin değilim ve sevilmeye nasıl izin vereceğimi gerçekten bilmiyorum, bu yüzden umarım nasıl seveceğimi çözerken bana karşı sabırlı olursun. Ama seni gerçekten seviyorum, umarım sabırlı olursun."

"İhtiyacın olduğu kadar sabırlı olacağım ama bence sen birini nasıl seveceğini düşündüğünden çok daha iyi biliyorsun," dedi.

Ona gülümsedi ve tekrar öptü.

"Umarım öyledir," dedi. "Ben de seni çok özledim. Seni ne kadar özlediğimi, hayatımın ne kadar parçası olduğunu

ve benim için ne kadar önemli olduğunu kendi kendime inkâr etmeye çalıştım. Sonra bunu fark ettiğimde beni çok korkuttu. Böyle hissetmekten çok korktum. Dürüst olursak, ki umarım..." durakladı ve bir an gözlerini kapadı. "Üzgünüm, ben sadece..." Parmaklarını buklelerinin arasından geçirdi ve kendini toplamasını bekledi. Bir an için başını omzuna yasladı, doğruldu ve tekrar başladı. "Dürüst olursak, ki umarım birbirimize karşı her zaman öyle oluruz, hâlâ böyle hissetmekten korkuyorum." Güldü. "Sanki bunu daha önce fark etmemişsin gibi."

Yanağından öptü. Fark etmişti. Ama aynı zamanda, korkusuna rağmen hâlâ burada olduğunu da fark etmişti. Yanında oturuyordu.

"Ve sonra hâlâ aynı şekilde hissetmeyeceğinden korktum. En başında haklı olduğumu, her şeyin duygu ve adrenalin yüzünden olduğunu ve bensiz daha iyi olduğunu fark ettiğinden korktum."

"En başta haklı değildin," dedi. "Her ne kadar kendimi senin olduğuna ikna etmeye çalışsam da."

"Tanrı'ya şükürler olsun," dedi.

"Ekşi krema için Tanrı'ya şükürler olsun," dedi. "Hayatımın sonuna kadar ekşi kremaya borçlu kalacağıma inanamıyorum. Hikâyenin bu kısmını kimseye anlatamayız, hiç de romantik değil. Daha seksi bir şey olamaz mıydı?"

"Ne gibi? Patlıcan? Hot dog? Muz?"

Güldü ve Nik'i kendine doğru çekti.

"Bilmem, acı biber, domuz pastırması, hatta en sevdiğin roze şarabı diye düşündüm. Ama bunun için," televizyonu, süslemeleri, Nik'i işaret etti, "Senin için? Her şeye razıyım."

"Gördün mü? Çok..." Yüzünden yaşlar süzülürken ona gülümsedi. "Bu aşk işlerinde benden çok daha iyisin."

Başparmağıyla gözyaşlarını sildi ve onu tekrar öptü.

"Harika gidiyorsun," dedi Carlos.

Gülümseyerek evinin etrafına baktı.

"Buna inanamıyorum," dedi. "Burada olduğun için çok mutluyum."

"Güzel," dedi. "Çünkü bugün son dakikada hepsini bir araya getirdiğime inanamıyorum, bu yüzden takdir etsen iyi olur."

Carlos bir şey fark etti.

"ANGELA."

Kanepenin minderlerine yaslanıp güldü.

"Tabii Angela. Bana anahtarı verdi ve hazır olana kadar seni uzak tuttu. Tabii önce ona kendimi anlatmam gerekti. Şunu söyleyeyim, bu sabah onu aradığımda çok şüpheciydi."

Bu yüzden Jessie'de bu kadar uzun süre kalmışlardı.

"Eminim öyleydi. Ama seni hep sevmişti. Ayrıca, sonunda doktora gitmemin sebebinin sen olduğunu biliyordu."

Bir anda ayağa kalkı.

"Sen doktora mı gittin? Yok canım?"

Belli belirsiz bir şekilde gülümsedi.

"Dün gittim."

Kollarını boynuna doladı.

"Ah, Carlos, bunun senin için ne kadar zor olduğunu biliyorum. Seninle gurur duyuyorum!"

Burnunu saçlarına gömdü. Hindistan cevizi kokusu onu çok mutlu etmişti.

"Gerçekten zordu. Ama yaptım. Ve iyiyim. Kolesterolüm biraz yüksek ancak doktorumun endişe ettiği bir şey değil, bu yüzden kırmızı eti kesip daha fazla yeşil şeyler yiyeceğim ve üstesinden gelebilirim."

Ellerini saçlarında gezdirdi.

"Bunu duyduğuma çok sevindim. Hey! Benim de bazı haberlerim var."

Geri çekilip ona baktı ve gülümsedi.

"Fisher'ın suratına yumruk attım."

Carlos kanepeden fırladı.

"Sen ne? Aman Tanrı'm." Nik'i kanepeden kaldırdı ve döndürdü. "Sen bir süper kahramansın. O pislik bu sefer ne yaptı? Her şeyi duymak için sabırsızlanıyorum."

Elini kaldırdı ve parmaklarını oynattı.

"Tuğla gibi yere düştü, inanılmazdı. Parmak eklemlerim hâlâ biraz acıyor. Şahit olamadığın için çok üzgünüm ama neyse ki sokağımda yürüyen ve araba kullanan birçok insan gördü. Çok sinirlendi. Harikaydı."

Kanepeye geri oturdu ve onu yanına çekti.

"Seni çok seviyorum."

Gözlerinin içi gülüyordu.

"Biliyorum."

